

A
M
E
R
K
A
N
C
I

İŞBİRLİKÇİLER

savaşla, tecritle,
yoksullukla
öldürüyorlar!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 55 / Tarih: 6 Nisan 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

Şimdi
bütün
dünya
halkları
Iraklı olmalı!

AKP Katliamcılığı

Tecritle bizi, işbirlikçilikle
Iraklıları katlediyor!

Kızıldere'nin Mirası

"Farkımızı koyduk" diyenler,
Kızıldere'yi ne kadar anlar?

Emek Platformu

Hesap Ne? Genişletmeye mi,
daraltmaya mı çalışıyorsunuz?

6 milyarız biz

BİZ VARIZ

Bombaları uçakları var
Bankaları IMF'si var
Amerika yakar yıkar
Katleder işgal eder
Karşımda kimse duramaz
Dünya benim olacak der
Biz varız bütün
Dünyada biz varız
Biz varız
Biz altı milyarız

Emekçiler yoksullar
Siyah beyaz sarılar
Bütün dünyada biz varız
Biz altı milyarız
Kadın erkek genç yaşlı
Her dilden dinden renkten
Bütün dünyada biz varız
Biz altı milyarız

Yeniden doğar
Ölümlerden
Yeni bir dünya kurarız
Dünyayı Amerika'ya
Uşaklara bırakmayız
Yıkılacak imparatorlar
Halklar özgür olacak
Biz varız
Bütün dünyada biz varız
Biz varız
Biz altı milyarız

Emekçiler yoksullar
Siyah beyaz sarılar
Bütün dünyada biz varız
Biz altı milyarız
Kadın erkek genç yaşlı
Her dilden dinden renkten
Bütün dünyada biz varız
Biz altı milyarız

Söz-Müzik: Grup Yorum

ÇAĞ DUYURU

**30 Mart - 17 Nisan
Şehitlerimizi Anmaya
Devam Ediyoruz!**

**Bulunduğun her yerde
onları an, onları anlat!**

**Haklar ve Özgürlükler
Cephesi**

Amerikan mallarına BOYKOT!

Çeşitli siyasi hareketler, legal partiler ve demokratik kitle örgütleri tarafından Amerikan mallarının boykot edilmesi çağrısı yapıldı. **'Savaşa seyirci kalma, ABD malları alma'** sloganıyla yapılan çağrıyla yaygınlaştıralım, boykotu örgütlü, kitlesel bir politik tavra dönüştürelim.

BAHARIN İLK MÜJDESİNİ VERİR YUSUF

Mevsimlerden ilkbahar. Güneş yeni yeni göstermeye başladı kendini. Ve bir cemre daha düştü toprağa; bahar, yaz misali ısınverdi. Nicedir hasret bu topraklara Yusuf bereketi düştü.

Şehit düştüğü haberini bir sabah vakti aldım. Onunla tanışmamız da yine bir sabah vakti olmuştu. O zamanlar **Koma Berfin** elemanıydı. Diyarbakir'de düşen Dört Fidan'ın türküsünü söylüyorlardı. Tavr Dergisi bürosu açma çalışmaları için Antakya'ya gelmişti. O, yalınlığı, sıcak hareket ve tavırlarıyla, mütevaziliğiyle hemen sevdirmişti kendini bizlere. Hani bir deyimim dile getirdiği gibi, kanımız kaynamıştı ona. Uzun zamandan beri ha bugün ha yarın açarız deyip bir türlü açamadığımız Tavr Dergisi'nin çalışmalarına başla-

yacak olmamız sevindirmişti bizi. Ancak malum, yine zorluklar ortaya koymuştuk. Kolay olan kolay kazanılan hiçbirşey yoktu zaten. Herşeyin özünde emek, çaba ve özveri yatıyordu. Yusuf bu çalışmanın nasıl yapılması gerektiğini öyle bir anlattı ki, "zorluk" denen şeyi literatürümüzden çıkarırdık. Ve o çalışma tarzıyla az bir zaman içinde Tavr Dergisi büromuza kavuşmştuk.

Yusuf'u şehitlerimize olan bağlılığıyla da tanırım. Bu yüzden sık sık aile ziyaretleri yapardım. Öyle bir sıklıkta yapardım ki, şehit ailelerimizi ziyaret kültürünü kendi ailesine de kazandırmıştı. Bizim gideemediğimiz zamanlar bu eksikliği Yusuf'un ailesi giderirdi. Ve öyle düşünüyorum ki Yusuf'unuza kahramanlaştıran da şehitlerimize olan bağlılığı ve vefa duygusudur.

Uzun bir zaman sonra Yusuf'la yollarımız hapisanede birleşti. Bağımsız demokratik ve özgür bir ülke özlemi bizi bu defa da orada buluşturdu. Tutuklanıp Antep Hapishanesi'ne gelmişti. Gözlerindeki o parlaklık daha koğuş kapısından girer girmez kendini farketirebiliyordu. Tutsaklığın direncini kuşanmakta gecikmedi. O eskiden tanıdığım mütevaziliğinden hiçbirşey kaybetmemişti. Olur ya insan yaşamının içinde bazen sinirlenir, bağırır ama bunu Yusuf'ta görmedim. Büyük bir sabır ve anlayışa sahipti. Bu anlamda onu yine ölüm orucu şehidimiz Uğur Türkmən'e benzetirim.

Şehitlerimizi anlatırken genellikle aynı özelliklerinden bahsedilir. Emekçi yönlerinden, sıcaklıklarından, mütevaziliklerinden ve en önemlisi fedakarlıklarından... İşte bunların hepsi 31 yıllık bir direniş ve kahramanlık geleneğinin kazandırdıkları, öğrettikleridir. Yusuf da bunları çabuk öğrenen ve kazandır. Ölümü yenerek bunu bir kez daha gösterdi ve bu onurlu tarihin bir parçası olarak öğretti. Anısı, anıları özünde saygıyla eğilmek yetmez. İdealleri ve özlemlerine, bıraktıkları mirasa bağlı kalmaktır asılan. Öyle yapacağız.

Bir Yoldaşı

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Bürolarımız

Adana Yazıcıoğlu - Odemiralestr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893

Faks:0049 221 6906894

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana İstiklal Caddesi 7. Sokak Kızılay İy Ham arkası Çöken Apt. No:10/2 Tel: Faks: 0 322 351 97 25

Ankara Çankırı Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Kızılay

Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 236 223 87 18

Bursa Beşiktaş Caddesi Güneş İy Ham

Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97

Çarşamba Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27

Daire:10 Şişli Tel-faks: 0 212 224 93 97

Çarşamba Hıpa İy Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 468 351 42 08

İzmir 3. Eylül Caddesi 850. Sokak Yaprassı İy Ham

No: 31/501 Kocatel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli Hürriyet Caddesi Gökçe Kervan Sarayı İğham Kat:7 No:79

Tel-faks: 0 262 332 41 70

Malatya Dabakhan Mah. Eskişehir Caddesi Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15

Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzzenen

Borsa İğham No: 9 Kat: 1 Daire 13

Samsun Taksim Caddesi Bozok İy Ham Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 90

Samsun Kemerkaya Mah. Kunduracılar Caddesi Dedeli sokak Postahar

İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Samsun Gazipaşa Caddesi Ortuluğu İğham Kat: 5 Daire: 9

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya:3 Euro

Fransa:3 Euro

İsviçre:3 Euro

Hollanda:3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

- 3... *Bağımsızlık ve Enternasyonalizm*
5... *Direnin Kardeşler*
8... *Katlederek Zafer Kazanamayacaklar!*
9... *Bombaların Düştüğü Bağdat'ta, Grup Yorum'un Direniş...*
10... *Katliam Ortaklığını İtiraf Ettiler*
12... *Hepimiz Iraklı'yız*
14... *Kurtarıcılar Diri Diri Yaktılar*
16... *Kurtuluşa Kadar Savaş Gençlik Kızıldere'nin Yolunda*
18... *Bağımsızlık Uğruna Al Kanlara Boyandık*
19... *Emperyalist Zulüm: "Barış ve Özgürlük"ten "Şok ve Dehşet"e*
20... *İşgal ve Yağma*
22... *Terör Demagojisinin Çivisi Çıktı*
24... *Anti-Amerikancılık Büyüyor, Morrisonlar Telaşa Düşüyor*
26... *Kızıldere; Bağımsızlık, Enternasyonalizm, İktidar*
29... *Kızıldere'yle Yüzleşmek*
30... *Tarihimiz Onurumuzdur-3*
32... *Ne Fedakarlığı, Kimin İçin?*
34... *CHP Amerikancıdır*
35... *Halkların Kardeşliği Direnişimizde Yaşıyor*
36... *Güçlü Olan HALK'tır Belirleyici Olan DİRENİŞ'tir*
38... *Kuzey Irak ABD Üssü*
40... *Aynı Safta: Grupçuluk Sorumsuzluktur*
42... *KESK Bu Cendereden Çıkacaktır!*
43... *Kapitalizmin İnsan Tipinin Motivasyonu Olmaz*
44... *"Barış Girişimi" Savaşın Gidişatını Değiştirmiş... Haberler...*
45... *Emperyalizmi Tanımayan İslamcılığın Bosna Yanılgısı*
46... *Tarih Dosyası: Stalingrad Direnişi*
48... *Medya Savaşı Mı, Savaşın Medya Cephesi Mi?*
49... *Köyün Delisi*
50... *Kahramanlar Ölmez*

Bağımsızlık ve Enternasyonalizm

Hergün yüzlerce Iraklı katlediliyor, Irak kentleri yakılıp yıkılıyor, ama direniş konuşuluyor. Irak halkı, dünya halklarının temsilcisi olarak, imparatorluğa, Amerikancı dünya düzenine, küreselleşme denilen barbarlığa boyun eğilmeyeceğini ilan ediyor Irak'ta. Direnişin rüzgarları esiyor dünyada. Bu rüzgar, insanların ruh halini değiştiriyor, çelişkileri derinleştiriyor, bulanıklıkları berraklaştırıp çarpıklıkları düzeltiyor. Direnişin gücü, dünyanın ezilenlerine güç veriyor.

Vatanlarını savunuyor Irak halkı. "Artık sınırlar kalktı" teorisini çölün kumlarında ezerek toprağını, ulusal onurunu savunuyor. Bunun için kendini ortaya koyuyor tüm gücüyle. İmparatorluğun, havadan yağın bombalara veya doğrudan işgale dönüşen terörüne, veya terör tehdidine karşı direnecek dünya halkları. Direniş, 1950'li, 60'lı, 70'li yıllarda olduğu gibi, **ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine** dönüşerek sürecektir. Çünkü başka bir yol yoktur önünde.

Emperyalizmin ideologlarının "global köy... ülkelerin içişleri diye bir şey kalmamıştır... tek kutuplu dünya... barışın, insan haklarının egemenliğindeki küreselleşme" masallarının çöktüğü gibi, "sol" adına ileri sürülen "küresel örgütlenme... küresel devrim..." türü teoriler de çökmüştür. Mücadelenin ulusal ve uluslararası niteliği, bağımsızlıkla enternasyonalizmin bağı, Marksist-Leninistlerin ortaya koyduğu çerçevede sürmektedir. Böyle olması da doğaldır; çünkü Marksizm-Leninizmin devrim teorisine yön veren emperyalizm ve sömürgecilik, temelde bir değişiklik geçirmemiştir.

Enternasyonalizm ve kendi iktidarına karşı mücadele birbirinden bağımsız değildir. Kendi ülkelerinde kendi zalimlerine karşı mücadele etmeyenler enternasyonalist olamaz. Tersine de geçerlidir; her meseleye sadece kendi ülkesinin, kendi ulusunun gözlüğünden bakanlar, dünya halklarının mücadelesinin karşısındaki saflara da savrulabilirler.

İşbirlikçi iktidarlar, bizim gibi ülkelerde emperyalizmle içiçe geçmişlerdir. Bu anlamda işbirlikçi iktidarlara uzlaşmayı reddedenler, emperyalizmle de uzlaşmaz bir mücadele içinde olurlar. İşbirlikçi iktidarlara uzlaşanlar ise, aynı zamanda emperyalizmle de uzlaşmış olurlar. Bugün ülkemizdeki bir çok çarpıklık bu gerçeğin gözden kaçırılması (veya gizlenmesi) sonucudur. Genelkurmay'la veya AKP iktidarıyla uzlaşma içinde, ama ABD'ye karşı gibi; böyle bir siyasi tutum, mümkün değildir. Bu görünüm aldatıcıdır. Genelkurmay'la, AKP'yle uzlaşma içinde olanlar, iyi bilmelidirler ki, tavırları emperyalizmle de uzlaşmaktır.

Bir süredir "işbirlikçi iktidara karşı mücadele"nin önemi, gereği, kaçınılmazlığı üzerinde ısrarla durmamız nedensiz değildir. Çünkü "savaş hayır"çılık çerçevesinde, kimileri için "anti-ABD" tavrı almak, ülke içindeki mücadeleden kaçış aracı haline gelmiştir. Bunlar hem kendilerini, hem kendi kitlelerini ve hem halkı aldatmaktadırlar. Kendi ülkesindeki iktidarın işbirlikçiliğine, katliamcılığına karşı mücadele et-

meyen, Amerika'ya karşı da mücadele etmiş olmaz. İşte AKP iktidarının tavrı, pratiği ortada; gidip Irak'lılara bizzat kurşun sıkmanın dışında her şeyde katliamın ortağıdır. Hal böyleyken, hem Amerika'nın Irak saldırısına karşı çıkacaksınız, ama hem de iktidara karşı mücadele etmeyeceksiniz! Bu, oyundur. Bu tür bir "savaş karşıtlığı"nın, netice itibarıyla, iktidardakilerin "biz de savaşa karşıyız, ama..." demelerinden fazla bir farkı yoktur.

Emperyalizm, dünya çapında ekonomik, siyasi, askeri olarak örgütlenmiş, kendi savunma mekanizmalarını oluşturmuş bir güçtür. Onu bir tek darbeye yokedemezsiniz. Emperyalizmi yoketmenin yolu, onun kolunu, bacağına, dallarını, budaklarını keserek iyice güçsüzleştirmek ve bizzat emperyalist ülkenin içinden de son darbeyi vurmaktır. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıyla dünyanın tek tek ülkelerinden emperyalizmi kovmak, onun bir kolunu, bacağına kesmek demektir. Bağımsızlık savaşının ve enternasyonalizmin içiçeliği işte burada somutlanır. Her ülkedeki mücadelelerle, emperyalist zincir, halkalarından birer birer kopartılacaktır.

Emperyalizmi bir ülkeden kovmak, emperyalizmle bütünleşmiş işbirlikçi iktidarlara yıkarak demektir. Kendi ülkesindeki işbirlikçi iktidara karşı mücadele etmeyenlerin

Dünya halklarının imparatorluğa karşı direnişi, 1950'li, '60'lı, '70'li yıllarda olduğu gibi, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine dönüşerek sürecektir. Çünkü başka bir yol yoktur önünde.

anti-emperyalistliği işte bu yüzden içi boş bir karşıtlıktır. Kendi ülkesinde devrimi hedeflemeyenlerin mücadelelerinin açmazları içinde olması bu nedenledir. Bugün dünya çapındaki kitlesel anti-Amerikan hareketin de zayıf yönü budur. Kendi iktidarlara yönelemedikleri için, örneğin üretimden gelen güçlerini kullanamadıkları için, milyonların eylemleri etkisiz kalabilmekte, mücadelede bir noktada tıkanabilmektedir.

Irak'ta herkes, emperyalizmin sömürgeciliğini ve halkların vatan savunmasını izliyor. Başa dönersek, bu tablo, yokedilen temel ideolojik kavramların ve değerlerin de yeniden gün yüzüne çıkışıdır. Şöyle bir hatırlayalım: Avrupalılar, yani düpedüz emperyalizme tabi olmayı savunanlar "demokrat" geçiniyor. IMF'nin her türlü talimatını uygulayanlar, durmaksızın katliam yapanlar "ulusalcı" geçiniyor. Dünya

Bankası "yoksulun hakkını" savunuyor. **Ba-rışçı**, Amerikan saldırısını destekleyen bir meclis için "**Meclisimi seviyorum**" diyor. Barzani Amerika'yla ittifak halinde "**ulusal hakları**" peşinde. **Çarpıklık ve çarpıtma** dediğimiz işte bu tablodur. "**Saddam da diktatör**" deyip anti-emperyalist tavır ve mücadeleden yan çizenlerin görüşlerinin çarpıklığı bugün daha iyi anlaşılıyor. Türk ve Kürt milliyetçilerinin çarpık görüşleri, sonunda oligarşiyle ve ABD'yle işbirliğine varmıştır. İktidarlara ica-zetinin dışında hareket etmemeye yeminli olanların iktidarın Amerikan işbirlikçiliği karşısında, elleri ayakları bağlanmış. **Bağımsızlık olmadan demokrasinin mümkün olabileceği** hayalini kuranlar, emperyalizme bağımlılığın ne demek olduğunu bugün bir kez daha yaşayarak görüyorlar. Daha da göreclekler.

Devrimciler, bu ülkede otuz yılı aşkın bir süredir bağımsızlık için savaşıyor. Aynı süre, devrimcilerin faşizme karşı demokrasi savaşının da tarihidir. Bu ikisi birbirinden ayrılmaz. Emperyalizm, bu ülkede sömürsünü, yağmasını faşizm aracılığıyla sürdürüyor. Ve faşist sistem, sırtını emperyalizme yaslayarak ömrünü uzatıyor. Emperyalizmden güç alıp faşizme karşı mücadele etmek ne kadar imkansız ve anlamsızsa, kendi halkına karşı faşizmi uygulayan egemen sınıflardan güç alıp emperyalizme karşı çıkmak da o kadar imkansız ve anlamsızdır.

Emperyalizm, bir "dünya sistemi"dir. Ancak onlarca, yüzlerce ülkeyi sömürerek ayakta kalabilir. Pazar alanlarının daralması, onun ölümüdür. Irak, ABD'nin pazar alanı olmayı ve ABD hakimiyetini reddettiği için işgal ediyor bugün. Başka ülkelere Amerikan imparatorluğunun dışında kalılabileceği örneğini yarattığı için bombalanıyor. Ama bombalar altında bir başka örnek daha yaratıyor Irak halkı. Irak halkının direnişi, dünyanın emperyalizmin çiftliği olmasına izin verilmeyeceğini anlatıyor. Orada emperyalizme vurulan her darbe, dünya halklarının mücadelesini geliştirir. Dünya halklarının mücadelesi, birbirinin müttefikidir. Bugün bu nedenle hepimiz Iraklıyız. İşgal hangi boyutlara ulaşırsa ulaşsın, Amerikan imparatorluğuna karşı direniş, Irak'ta ve dünyanın her yerinde sürmelidir. Emperyalizmin işgali Irak'taki gibi açık ve ülkemizdeki gibi kısmen gizli de olsa, yurtseverler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnişi yükseltmelidir.

DİRENİN KARDEŞLER!

Irak halkı direniyor; dişiyle, tırnağıyla, özgürlük ve bağımsızlık tutkusuyla, gönüllülerin katılımlarıyla, feda eylemleriyle direniyor. Irak'ın direnişi tüm dünya halklarının direnişidir. Vurun Iraklılar; ezilen halklar adına, mazlumlar adına vurun!

İşgal üçüncü haftaya girdi. İşgalcilerin çöken yalanlarının ortasından, tüm dünya halklarının yüreğinin coşkuyla dolmasına sebep olan Iraklı kardeşlerimizin direnişi yükseldi. Dünya artık Amerikan emperyalizminin süper teknolojiye sahip silahlarını, bilmem ne marka füzelerini, rambolarını konuşmuyor, genç yaşlı, kadın erkek **Iraklılar'ın direnişini konuşuyor.**

Amerika'nın bölgeye 100 bin asker daha sevkmesi, binlerce Tomahawk siparişi daha vermesi direnişe çarptığının en açık itiraflarıdır. Düşünün ki, elindeki füze stokunu tüketmiş, öylesine büyük bir vahşet uygulamış ama, ortada ne hesap edildiği gibi bozgun var, ne "şok ve dehşet". Aksine büyük bir moralle direniyor Iraklılar. Direnişin bu aşamasından sonra Bağdat'ın ele geçirilmesinin, Baas iktidarının yıkılmasının siyasi anlamı dünkü gibi olmayacaktır.

Kazanan ve Kaybeden

Çünkü Irak halkı Amerikan imparatorluğuna direnilebileceğini göstererek, "diktatör Saddam" üzerine kurulu teorileri tutup çöpe atıp birlik içinde ülkelerini savunarak Amerika'nın zafer kazanamayacağını ilan etti. Askeri olarak bir başarı Amerika açısından hiçbir zaman zafer anlamına gelmeyecektir. Bu gerçeğin burjuva yazarlar tarafından dahi dile getiriliyor olması, bizzat Amerika'nın kendi itirafları, dünyanın her yerinde benzeri görüşlerin daha gürllele getiriliyor olması bunun açık kanıtıdır.

Cephe savaşını kazanmak, bir bölgeyi toplumsal ve siyasal olarak ele geçirmek anlamına gelmez. Otorite meşru değilse, yaşayamaz. Amerikan işgalinin gayri meşruluğunu tüm çıplaklığıyla ortaya seren de direnişin bizzat kendisi olmuştur. Düşünün, böylesi bir direniş olmasaydı, "BM kararı" şu bu diyenlerin sesi çok cılız çıkacak, daha da önemlisi oldu bitti ile Amerika zafer kazanmış olacaktı. Hesap tutmadı. Hesabı Irak halkı bozdu.

Irak'ı "şok ve dehşet"e uğratmak isteyenlerin kendisi "şok" oldu; işgalci cephenin birbirine düşmesi, istifalara varan çelişkilerin ortaya çıkması, NATO toplantılarında "gösterileri engelleyin" tartışmalarında kendini gösteren Irak'ın ortaya çıkardığı dinamiklerin tüm emperyalistleri korkutması bunun sonucu.

Direniş böyledir; ölebilirsiniz, büyük kayıplar ve rebilirsiniz, ama direnme kararlılığınız sürüyorsa ye-

nilmezsiniz. Direniş masa başında yazılan hesapları pratiğin içinde bozar, yeni çelişkileri ve yeni dinamikleri ortaya çıkarır.

"Kadri-mutlak olan", yara aldı, harıl harıl Ortadoğu'ya nasıl bir düzen vereceklerini tartışanlar, direniş ve direnişin başta Ortadoğu'da yarattığı hava karşısında şimdi hesaplarını yeniden yapmak zorundalar.

İşgalcilerden İtirafılar

İşte direnişin işgalciler cephesinden itiraflarından bazıları:

Blair: "Saddam'ı devirmek hiç kolay olmayacak."

Amerikalı tuğgeneral William Wallace: "düşman, tatbikatlarda eğitimini yaptığımızdan değişik hareket ediyor; çünkü milisler var. Savaşın uzama ihtimali var." (Hürriyet, 29 Mart)

Wallace, işgal öncesinde 'Birkaç gün içinde zafer kazanacağız' diyenlerdendi.

Devam edelim:

"ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, Iraklılar'ın ABD savaş planlarından farklı hareket ettiklerini söyledi. Wolfowitz, bir gazeteye verdiği demeçte, 'Düşman hesaplayamadığımız yöntemler kullanıyor' dedi." (Akşam 29 mart)

"Iraklılar, savaşın ilk birkaç gününde sinir ve çöküntü içindeydi. Ancak şu anda; vatansever ve miliyetçi duygularda bir patlama görüyoruz. Savaştan önce ülkeyi terk eden Iraklı mültecilerin önemli bir bölümü, geri döndü. Iraklılarda; ABD ve İngiltere'ye

Sayı 55

5

6 Nisan 2003

Özgürlük Savaşını Tanıyacaklar!

Reuters muhabiri bildiriyor: "Iraklı milisler ABD-İngiliz kuvvetlerini keklik gibi vuruyor. Savaşın ilk safhasında Basra sokaklarına dalması beklenen tanklar, birkaç Saddam yanlısı karşısında çakılıp kaldı."

Washington Post muhabiri Peter Baker: "İngiliz denizciler hindi gibi avlanıyor... Nasıriye civarındaki köprüler arasında gidip gelirken vurulmazlarsa, şanslılar. İlk köprüye giden 120 denizci saldırıya uğradı. 15 cip ve kamyon imha edildi, 60 asker yaralandı."

Baker'in sözünü ettiği saldırıda yaralanan Tracy Hale isimli asker: "Nasıriye'nin 6 saatlik bir çarpışmayla alınacağı söyleniyordu. Ama beş gün oldu. Beş gün, günde 24 saat."

Bir başka asker Chris Merkle: "Her birim, kurban olma sırasını bekliyor. Herkes vuruluyor."

Kuveytli tercüman Halid Anzi: "Nasıriye hastanesine girdiğimizde doktor bile ateş açıyor."

Washington Post muhabiri: "Nasıriye bir kabus. Kimin dost, kimin düşman olduğu belli değil."

Bir Günlük Bilanço

ABD'nin gizlediği kayıplarının sadece bir günlük (1 Nisan) ve sadece Basra, Necef bölgelerindeki bilançosu bile birşeyler anlatır sanırız:

4 Apache helikopter, 2 insansız uçak, 13 tank, 8 nakliye aracı ve 6 zırhlı araç tahrip edildi. 43 işgalci öldürüldü. (Bu arada ilk kez bir bombardıman uçağı 3 Nisan günü düşürüldü.)

karşı bir 'savaş kültürü' oluşuyor. Iraklılardaki bu duyguların bir hafta içinde değişmemesi halinde, bir direniş ideolojisi oluşacak ve zaferimiz güçleşecek..." (ABD Özel Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na hitaben yazılan ABD Psikolojik Operasyonlar Grubu'nun gizli raporundan)

Birinci Deniz Tümeni'nin yardımcı komutanı John F. Kelly: "Çok organize bir direniş var. Kararlılıkları hepimizi oldukça şaşırtan bir şey oldu." (The New York Times)

Ve Amerikancı basından bir haber:

"Koalisyon askerleri kendi gölgelerinden korkar hale geldi..." (Hürriyet 1 Nisan)

Feda Eylemi ve Büyük Panik

Direnişin ilk haftasında Fav'da bir tankın havaya uçurulması için yapılan feda eylemi direkt Amerikan askerlerini hedeflemediği için fazla tartışılmıyordu. Ama şimdi Amerika ve İngiltere başta olmak üzere tüm dünya feda eylemini tartışıyor.

Dünya halklarının zulme, işgale direniş silahı haline gelen feda eyleminin ikincisi, Necef'te 29 Mart günü gerçekleştirildi. Amerika'nın ayaklanacakları hesabı yaptığı Şii asıllı bir assubay, Ali Hammadi El Namani'nin arama noktasında yaptığı feda eyleminde **11 yanki'nin cesedi** Amerika'ya gönderilirken, onlarcası yaralandı. Iraklı Şiilerin önemli liderlerinden Ayetullah Hüseyin Es-Sadr, Şii halkı işgalcilere karşı direnmeye çağırırken, fedainin Şii olmasından gurur duyduğunu açıkladı.

Feda eylemcisi kahraman ilan edilirken Amerika ve İngiliz saflarında büyük bir korku ve panik yaşanmaya başladı. İsrail'den taktikler öğrenen Amerika, sanki ölümü göze almış insanı durdurabilecekmiş havasında "İntihar saldırılarına karşı taktik belirleyebiliriz.... Orada çok umutsuz insanlar var tetikte olmalıyız..." diyor.

Katliamcı komutan General Myers'in "tetikte olmaktan, taktikten" anladıkları ertesi günü ortaya çıktı; gördükleri "hareket eden her şeye ateş" emri verdiler ve onlarca silahsız çocuk, kadın arama noktalarında şu ana kadar katledildi.

İşgalciler için şimdi tüm halk potansiyel bir "intihar komandosu" dur.

Eli silah tutan, boyu silahın boyundan büyük olan herkesin direnişte, savaşta olduğu, geride yaşlı kadınlar, kundaktaki çocukların kaldığı bir ülkede katliamcılıkla zafer elde edebilmek, feda'yı, halkı kurşun yağmuruna tutarak engelleyebilmek mümkün mü?

Feda eylemlerinin Filistin, ülkemiz ve 11 Eylül sonrası yoğun olarak tartışıldığı dönemde, "feda bundan sonra daha da fazla halkların zulme karşı direniş silahı olacaktır" demiştik. Kimi, bilimden, tarihten, halktan, insandan anlamayanların, feda ile verilmek istenen mesajın üstünü örtmek isteyenlerin "umutsuz insanların eylemi" diye lanse etmesine rağmen gerçek kendini dayatıyor; "ülkemizde işgalcileri istemiyoruz, bunun için ölümüne direneceğiz. 20 milyon insanın kanyla sulanmış bir Irak'sa senin zaferin, ölümse senin silahın, işte silahını elinden alıyoruz, buyur fedailer ülkesine" diyor.

Iraklıların nasıl bir kahramanlık ve fedakarlıkla savaşışlarının tek örneği bu değil elbette. Tarih her cephede yaratılan direniş örneklerini kaydediyor şimdi. Ama biz, bir örnek de 31 Mart Milliyet'ten,

Derya Sazak'tan aktaralım:

"Bağdat'ın 130 kilometre güneyindeki Kifl kasabasını savunmaya çalışan Iraklılar, minibüsler, pikaplar ve otomobillerle Amerikan tanklarının, zırhlı araçlarının üzerine yürümüşler. Ağır ateş altında kalan 100'den fazla Iraklı bu çatışmada ölmüş, kimileri tank paletleri altında ezilerek can vermiş. Amerikalı tank komutanı yaşadıklarını 'Bize çok ateş açıldı, biz de çok ateş açtık. Kandan başka bir şey göremezsiniz. Bu dünyaya ait bir şey değildi. İleride bununla ilgili çok kabus göreceğim' diye anlatıyor.

Bağdat, Vietnam'a benzeyecek."

Vietnam'a benzeyeceğini ya da Bağdat'ın bir Stalingrad olacağını söylemek için bugün henüz erken, ama, bugünden net olarak söylenecek bir şey varsa o da, Ortadoğu toprakları, tarihiyle, kültürüyle, inançlarıyla, özgürlük tutkusuyla direndiğidir. Bağdat da kendi adıyla direnecek. Ümrü Kasr direnişi nasıl tarihe yazıldıysa, Bağdat direnişi de kendi adıyla yazılacak tarihe. Direniş kimi zaman 72'lik dedenin mavzerinde vücut buluyor, kimi zaman fedanın onuruyla imparatorluğun karşısına dikiliyor. Amerikalıların, "direniş Iraklı güçlerin değil, terörist ve umutsuz kişilerin yaptığını" söylemesi bu gerçeğin yanında sadece komik ve dünyayı aptal, halkları sürü yerine koymaktan öteye gitmiyor.

Gönüllüler Irak Cephesinde

Ama halklar sürü olmadıklarını gösteriyor imparatorluğa. Dünyanın dört bir yanında meydanları doldurarak, silah kuşanmak ve zulmü durdurmak için kendini feda etmek için Irak'a giderek gösteriyor.

Irak direnişi, yokolmaya yüz tutmuş Arap millî-

yetçiliğini de yeniden bir dinamik olarak ortaya çıkardı. Arap ülkelerinden binlerce gönüllü Irak'ta savaşımaya gidiyor. Bunlar arasında ülkesi işgal altında olan Filistinliler de var. El Fetih, Güç17, Hizbullah, İslami Cihad... Irak'a savaşmak için gidiyor. Filistinliler için Irak'ta savaşmak bir Arap dayanışmasının, zulme karşı savaşmanın ötesinde, direk kendi özgürlük savaşlarıyla da ilgilidir. Amerika'nın amacına ulaşmasının, aynı zamanda İsrail'in güvenliği ve gücünü artıracaklarını hatırlatmaya gerek yok sanırız. Bunun anlamı da Filistin'de daha fazla zulüm ve işgal demektir.

İşgalciler Cesetlerini Gizliyor

İşgalin ilk gününden bu yana bütün Amerikan açıklamalarına bakın, tümünde ölen işgalciler ya "dost ateşi ile" ölmüştür, ya da "kaza" ile. Emperyalizmin yalanlarını dinleyenlerin Iraklıların askeri olarak hiçbir başarı gösteremediğini düşünmesi için uygulanan bu yöntem aslında yeni değil, öteden beri uygulanagelmektedir. Ancak şu açık ki, imparatorluk hesaplarında Irak duvarına çarpan ABD için hiç böyle önemli hale gelmemiştir.

Irak TV ve El Cezire görüntü yayınlıyana kadar kayıplarının tümünü gizleyen ABD'ye göre karşılarında direnen, savaşan bir halk değil de "elleri armut toplayan" birileri var. Başarısızlıklarını gizlemek için bakıyorsunuz bir gün rambocuklarını Bağdat içine sokup operasyon yaptırıyorlar, bir bakıyorsunuz koskoca bir askeri tümeni tek bir yaralı dahi vermeden kara savaşıyla yok ediveriyorlar! Yalan o kadar doğal ki, "esir kurtardık" diyor, aynı yerdeki 9 ölüsünü saymıyor. Anlaşılan Iraklı bakan Essahaf'ın dediği gibi, "orada bir dost ateşi bulamamışlar!"

Sayı 55

7

6 Nisan 2003

Ne Demek "Asker-Sivil Hedefler"

Irak işgal saldırısında bir "asker-sivil hedefler" ayrımı tartışmasıdır gidiyor. Amerika'yı lanetleyen de "sivil hedefleri vurdular" diyor, vuran da "sivil hedefleri vurmadıklarını" anlatarak kendini aklamaya çalışıyor.

Keza ister muhalif isterse Amerikancı olsun medyada haberini, tartışmasını aynı eksende yapıyor.

Yani, bugün Irak'ta "sivile" vurunca yanlış, "askeri" hedefi vurunca doğru; çıkan sonuç bu.

Gerçekten bir savaşta bunlar tartışılabilir. Yani adlı adınca savaş denilebilecek bir durumda bunun bir anlamı vardır. Ancak bugün Irak için bu tartışma hem anlamsız, hem de emperyalizmin işine yaramaktadır.

Saldırının kendisi haksız, gayri meşru! Irak'ta tüm halka saldırı ve halkın direnişi var. Yani ortada bir savaş yok. Saldırı ve saldırgana, işgalciye karşı direniş var. Burjuvazinin kavramları bunu çarpıtır, gizler. Bir noktadan sonra saldırı kendi doğallığı içinde meşru görülmeye başlanır. Ve mesela bu zemin üzerinde gelişen havada, yarın Amerikanın "işte bakın kimyasal kitle imha silahı" şu bu bulduk diye uydurma kanıtları ortaya attığında pekala "demek boşuna değilmiş" propagandaları ortalığı kaplar.

Keza "savaşa hayır" sloganları da buna bir biçimde hizmet eden bir slogandır.

Saldırı var, işgal var. Halkın bağımsızlık ve özgürlük için direnişi var. Bunun ötesindeki her şey burjuvazinin gerçeği çarpıtan kavramlarıdır.

KATLEDEREK ZAFER KAZANAMAYACAKLAR!

Irak halkının, emperyalizmin bütün propaganda-larını ve umutlarını boşa çıkararak, emperyalist saldırganlığa karşı vatan savunması temelinde direnişe geçmesi, işgalcileri adeta çılgına çevirerek dengesizleştirdi. Emperyalistler halkın Saddam'a karşı isyan etmesini, kendilerini kurtarıcı olarak karşılamasını beklerken, halk, iktidar ve orduyla bütünleşerek emperyalistlere karşı direnişe geçti. Ve direniş, halkın tüm benliği ile desteklediği bütün direnişler gibi kolay kınılabilecek cinsten olmayıp çetin bir direnişti.

Emperyalistler bu durum karşısında doğrudan halkı hedefleyen saldırılar düzenlemeye ve yaşlı, genç, çocuk demeden katlederek direnişi kırmaya yöneldiler. Yerleşim yerlerini hedefleyen onlarca bomba yanında alenen Bağdat'ta iki kez Pazar yeri bombalanarak 73 kişi katledilirken yüzlerce kişi yaralandı.

Bütün köprüleri ve yolları vurarak, halkın ihtiyaç-larını karşılamasını engellemeye çalışıyorlar.

Bağdat'tan Türkiye'ye gelen gazetecilerin anlatı-mına göre, yollarda hareket eden her şeye ateş edi-yorlar. Feda eyleminin ardından onlarca insan "dur-ıhtarına uymadı" denilerek katledildi.

Basra ise en büyük katliama hazırlandıkları yer olarak görülüyor. Basra'da elektrik ve su tesisleri vu-rularak şehir elektriksiz ve susuz bırakıldı. BM Çocuk fonu ÜNİCEF'in açıkladığına göre 100 bin çocuk sal-gın hastalıklar ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya. BM sadece çocukları görüp iki milyon halkın da aynı teh-likeyle yüz yüze olduğunu görmezden gelse de bu ra-kam emperyalistlerin ne kadar insanlık dışı bir katli-amı göze aldıklarını göstermesi bakımından önemli-dir. Öte yandan susuzlukla Basra'da sonuç alamadık-larını gören emperyalistler bu sefer de gıda depoları-nı bombalayarak 720 bin ton gıdayı imha ettiler. Irak

Enformasyon Bakanı El Sahaf'ın deyimiyle 20 bin tır dolusu gıdayı imha ediyorlar, sonra da iki tır gıda da-ğıtarak bütün dünyaya ne kadar "insancıl" oldukları-nın propagandasını yapıyorlar. Kısaca Basra'ya "ya teslim olursunuz, ya da açlıktan ve susuzluktan ölü-r-sünüz" denilmektedir. Bu yönüyle Basra adeta ikinci Kerbela vakası gibidir. Yezid'in güçleri Kerbela'daki-leri nasıl açlık ve susuzlukla ölüme mahkum edip tes-limiyete zorladıysa, emperyalistler onu vahşette defa-larca aşan bir zalimlik uyguluyorlar. Ayrıca Yezid'ten daha korkak ve daha alçaklar. Yezid, Kerbelada'kile-re hiç değilse tek tek göğüs göğüse çarpışma hakkı tanı-mıştı. Emperyalistler bırakın göğüs göğüse çarp-ışma hakkı tanımayı, silahsız insanları bile yanlarına yaklaştırmayacak kadar korkaklar.

Günler geçtikçe ve halkın direnişi sürdükçe, bu vahşet örneklerine yeni ve hatta daha büyük vahşet örnekleri eklenmeye devam edeceği açıktır. Emper-yalistlerin halkın üzerine düşen bombaları hedef şa-şırması olarak göstermeye çalışmaları sadece dema-gojiden ibarettir. Ortada hedef şaşırmaması diye bir şey yoktur. Halka yönelik bütün saldırılar bilinçli olarak yapılan saldırılardır. Basra'da tüm dünyanın gözleri önünde hazırlanan vahşet bunu hiç bir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde açığa vurmaktadır. Emperya-listlerin bu katliamlarla tek amaçları vardır: Halkın di-renişini kırmak. Biliyorlar ki; bir kez halkın direnişi kı-rıldığında ordu ve iktidarın direnişi bir noktaya kadar sürebilir. Direnişin asıl gücü halktır. Halkın direnişini kırmadan Irak'ı teslim almak mümkün değildir. Ordu-yu ve iktidarı yenilgiye uğratabilirler. Ancak halkı ye-nemez, sindiremezlerse, o halk ordusunu da iktidarı-nı da yeniden üreterek, emperyalistlere er ya da geç Irak'ı mezar yapacaktır. İşte asıl korku budur. Bu em-peryalistleri vahşette sınır tanımamaya yönelten kor-kudur.

Sayı 55

8

6 Nisan 2003

Tarih tanık-tır; zulümle, yı-kımla, işgalle geleceğini kuran hiçbir impara-torluk yoktur. Persler'den Ro-ma'ya tarihi bil-meyenler öğre-necekler. Bu zu-lüm imparator-luğun yıkımını daha da yakın-laştıracak....

Silah Stokları Tükendi

Amerika yeni Tomahawk füze siparişi verdiğini açıkladı. Günlerdir Bağdat başta Irak kentlerinin tepesine bombalar yağıyor. İlk günlerde aralıklı olarak yapılan bombalamaların sonuç vermeyeceğini anla-yan katliamcılar, şimdi Bağdat'ı aralıksız bombalıyor. Pentagon sadece hafta sonunda Irak'a 3000 bomba atıldığını açıkladı. Kentin dört bir yanında "büyük patlama" haberleri medyanın haber sütunlarından hiç eksik olmuyor.

Emperyalizm, ölümdür, zulümdür, kandır, katliamdır, işgaldır, yağma ve talandır. Emperyalizme “insancıl” çağrılar, mücadele biçimleriyle değil direnişlerle, devrimlerle, halkların meşru şiddetiyle karşı çıkılabilir. Bu resmin anlattığı zulümler, emperyalizm dünya üzerinden yokolmadan hep gözlerimizin önüne gelecektir.

Bağdatlı’ya “yeter artık” dedirtmek için bombalanmadık köşesini bırakmayan Amerikan imparatorluğu, tarihine yeni yeni katliamlar yazıyor.

İki haftalık saldırı süresince, 7 büyük katliam gerçekleştirildi. Zulüm dört bir yanda acıları dağıldı, bebeklerimizin, kadınlarımızın, kızlarımızın, erkeklerimizin etlerini paramparça etti.

Bu katliamlardan sonuncusu ülkenin güneyindeki El Hille kentindeydi. Sabah saatlerinde, uykular kanla bölündü. Saldırıda aralarında çocukların da bulunduğu 33 kişi öldü, 310 kişi yaralandı. Irak Enformasyon Bakanı Muhammed Said Essahaf ise açıkladığı rakamlarla vahşetin boyutunu sergiliyordu. “24 saat içindeki saldırıları sonucunda, başkent Bağdat’ta, 68 kişi öldü, 107’i yaralandı.”

Direnişin ve katliamın merkezlerinden biri de Nefec. Kentin üstünden kapkara dumanların eksik olmadığı, suyun ve elektriğin kesildiği belirtilirken, onlarca Iraklı bombalamalar, tank atışları sonucu katledildi.

TV’lerden toplama kampı görüntüleri yayınlanıyor. Amerika 100 bin kişilik kamp kurduğunu açıklıyor. Esirlerin başına kukaletalar geçirilirken, o anlı şanlı “insan hakları örgütleri”nin sesi çıkmıyor. Hukuksuz işgalci, kendisini hiçbir yasayla, savaş hukukuyla sınırlamadan zulmediyor.

Amerikan imparatorluğu, emperyalizmin yüzyıllar boyu edindiği bütün vahşet tecrübesini Irak topraklarında uyguluyor. Bu katliamlar, şüphesiz o imparatorluğun da sonu olacaktır. O katliamları, aşağılanmayı yaşayan Irak halkını hiçbir Amerikancı iktidar huzur içinde yönetemez. “Yarın unutulur” diyenler yanıldıklarını anlamakta gecikmeyecekler. Üstelik büyüyen öfke sadece Iraklı’nın değil, tüm Ortadoğu halklarının, tüm dünya halklarının katliamlar karşısında, “özgürlük, demokrasi” şu bu yalanları arkasında resmen gerçekleştirilen işgal karşısında öfkesi giderek büyüyor.

Bombalar altındaki
Bağdat’tan

CANLI
KALKANLAR
anlatıyor

Bombaların düştüğü Bağdat’ta, Grup Yorum’un direniş türküküleri...”

31 Mart’ta kısa bir haber aldık onlardan. Kısa bir telefon görüşmesi yapabildik. Amerikan bombalarının Bağdat’ın iletişim sistemine verdiği zarar, onların iletişimini de engelliyor artık.

Son görüştüğümüzde, iyi olduklarını söylediler. Grup Yorum Üyesi Cihan Keşkek, Bağdat’ın çeşitli yerlerinde mini konserler verdiklerini de ekledi. Direnişe canlı kalkan olarak yaptıkları katkısı zenginleştiriyorlar.

Son olarak onlardan NTV’nin 3 Nisan’daki canlı yayınında haber aldık. **Cihan Keşkek** ve **Eylül İşcan**, Bağdat’taki canlı kalkanların “en kıdemlileri” olarak Bağdat’taki durumu anlattılar.

Evet, yaklaşık iki aydır oradalar.

Bombalar hergün daha yakınlarına düşüyor.

Bunlardan kurtulurlarsa, belli Amerikan işgali altındaki Bağdat’ta bulacaklar kendilerini.

Enternasyonal dayanışmanın tarihi bir örneği veriliyor Bağdat’ta. Devrimci bir sanatçı olmanın ne olup olmadığını gösteriyor Grup Yorum Üyesi Cihan Keşkek. Sanatçılığın “ben türkümü söylerim, yazımı yazarım, resmimi yaparım”la sınırlanamayacağını anlatıyor. İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İşcan, gençlik mücadelesindeki arkadaşları Zehra gibi, Canan gibi, emperyalizmin zulmü karşısında ölümün üzerine yürüyor.

“Enternasyonalizm”, ete kemiğe bürünüyor onlarla. “Söylediklerini yapan, yaptığını savunan” gelenek, yeni bir halka daha ekliyor kendine. “Kendimizi yakarız” dediklerinde “blöf” yapmadıklarını alevler içinde kanıtlayanlar gibi, “canlı kalkan”lığı şova dönüştürenlere karşı, haftalardır bombaların altında Irak halkına kalkan oluyorlar. Irak’la birlikte direniyorlar.

Sayı 55

9

6 Nisan 2003

“Türkiye koalisyonun içindedir ve müttefiki olan ülkelerle birlikte hareket etmektedir.”

Abdullah Gül
TC. Dışişleri Bakanı

“Halk savaşa karşı olmasına rağmen Erdoğan hava sahasını açarak dostluğun gereğini yaptı.”

Colin Powell
ABD Dışişleri Bakanı

Katliam ortaklığını itiraf ettiler!

AKP tecritle bizi, işbirlikçilikle Iraklıları KATLEDİYOR

“Meclis’in tezkereyi reddederek, Türkiye’yi ne kadar büyük bir yanlışın ve ne denli ağır bir suça ortaklığının eşiğinden döndürdüğü bugün daha iyi anlaşılıyor.” diye yazıyor bir gazeteci. (Mustafa Karaalioğlu, Yeni Şafak) Hem de 31 Mart’ta. Hem de Türkiye’nin hava sahasından vızır vızır katliam uçakları gidip gelirken. Belki o, bu satırları yazdığı anda, Türkiye hava sahasından geçen bir uçak, bombasını Irak halkının üzerine bırakmıştı.

Bu gazeteci yalnız değil.

AKP “savaşın dışındayız” diyor. Genelkurmay “bu bizim savaşımız değil” diyor, bir çok gazete de yukarıdakine benzer yazılar çıkıyor.

Kim kimi kandırıyor?

Türkiye Cumhuriyeti katliamları kınamıyor!

“Savaşa karşı” olduklarını, “barışçı çözüm”den yana olduklarını aylardır dilinden düşürmeyen, saldırı başladıktan sonra da “siviller vurulmamalı” diyen **AKP hükümeti**, pazar yerlerine bombalar yağarken, yolda giden insanlar, şoförler bombaların alevinde yakılırken tek bir “kınama” açıklaması bile yapmadılar.

Hadi saldırıya bir şey demiyorsunuz, kendi ölçülerinize göre “sivil katliamı”na diyecek bir sözünüz de mi yok.

Demek ki yok!

Kolay mı Amerika’yı kınamak?

Ya kızarsa, ya dolarları keserse?

Halkı aptal mı sanıyorlar?

Eğer savaşın dışındaysak, eğer bu bizim savaşımız değilse, ülkemizin içinde halen binlerce Amerikan askeri, Amerikan askeri malzemeleri niye cirit atıyor? Türkiye’nin kara veya hava yollarından binlerce ton bomba, binlerce Amerikan askeri neden geçiriliyor?

AKP ve Genelkurmay, boğazına kadar Irak katliamının içindedir.

Powell’in Ankara ziyareti ve Malum’un İlanı: “Koalisyonun İçindeyiz!”

Colin Powell’in Ankara ziyaretiyle katliam ortaklığının çapı daha da genişletildi. Zaten tezkereli-tezkeresiz sürdürülmekte olan Amerikan uşaklığına, yeni anlaşmayla yeni kalemler eklendi.

Powell’in 2 Nisan’daki Ankara ziyareti sonrasında **Amerikancıların ağız kulaklarında**. Efendisine karşı kusur işlemiş uşakların ezikliğinden kurtulup nasıl sadık olduklarını kanıtlayanın zevkini yaşıyorlar.

Hürriyet’in 3 Nisan günkü manşeti kendi cep-helerinden yani “Amerikancılar cephesinden” adeta zafer ilanı gibiydi: **“Koalisyonda biz de varız!”** Aynı günkü Hürriyet’te M. Ali Birand, *“Powell ile öpüşüp barıştık”* diye yazıyordu sevinçle. “Daha fazlası...” diye bastırıyorlar.

Bu sevincin nedeni, hem yeni anlaşmadan, hem Abdullah Gül’ün açıklamasından kaynaklanıyordu: Gül, açıkça, hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde **“koalisyonun içindeyiz”** açık-

lamasını yapmıştı. Sözü edilen koalisyon bir katliam koalisyonuydu.

Türkiye, Amerikan Üssü; Artık bu tartışılmaz!

Yeni anlaşılmaya göre,

“Amerikalılar ülkemiz toprakları üzerinden yakıt, yiyecek, askeri malzeme taşıyabilecek. ABD saldırı uçakları havaalanlarımıza acil iniş yapabilecek. ABD birlikleri zorda kalınca, kurtarma operasyonları için Türkiye toprakları kullanılabilir.”

Buna da “**insani amaçlı**” diyor oligarşi. Peki niye Irak halkına bir “insani yardım” yok; sadece katliamcılara yardım var. Bu yardımın adı “insani” değil, bu uşağın, işbirlikçinin yardımı. Yardım edilen şey, **KATLİAM!**

TV kameralarının önünde Skorsky helikopterler taşınıyor Kuzey Irak’a. Neymiş? Bu helikopterler “insani yardım” amaçlıymış. “Kurtarma” operasyonlarında kullanılacakmış. Yarın “insani amaçlı” tanklar da geçirilir. Nasıl olsa, halk aptal, “insani amaçlı” der kandırırsın!

Bir ordu, cephe gerisiyle, lojistiğiyle, ikmal hatlarıyla savaşır. Türkiye oligarşisi, Amerikan ordusunun daha iyi, daha hızlı, daha çok katlet-

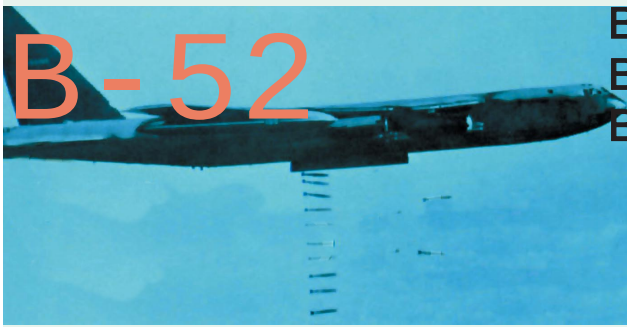
mesi için yardım ediyor. Olan budur.

Irak halkının değil, Amerika’nın dostu!

Görmek isteyen herkes için Türkiye’nin konumu ortadadır. Bakın Paul Wolfowitz ne diyor: “Türkler, son bir kaç haftada daha fazla işbirliği yapıyorlar. Türkiye’den aldığımız uçuş hakkı çok önemli. Ayrıca diğer NATO müttefikleri Almanya ve Fransa’nın bile hemen uçuş hakkı verdiğini söylerken, Türkiye’nin, Irak’a komşu olan tek NATO ülkesi olduğu gerçeğine işaret etmemek haksızlık olur. Biz Türk hava sahasından **Tomahawk** füzeleri uçuruyoruz. Bombardıman uçakları **B-52’ler** onların hava sahasından geçiyor ve en önemlisi, Amerikan **özel kuvvet birliklerini Türk hava sahasından Irak’a taşıyoruz.**” (Zaman 29 Mart)

Powell, Tayyip Erdoğan için “dostluğun gereğini yaptı” diyor.

İster hükümet, ister Genelkurmay, ister “muhafeet” saflarından olsun; her kim ki bunun üstünü örtüyorsa, artık bunun icazetçilikle, siyasi körlükle ifade edilir yanı kalmamıştır. İşbirlikçiliğin üstünü örtenler bilmelidirler ki, Amerikan saldırısının hizmetindedirler.

BU KATİL UÇAKLAR BİZİM HAVA SAHAMIZDAN GEÇİP BOMBALİYOR IRAK HALKINI!

B-52’ler bir ölüm makinası. Onyıllardır emperyalizmin hizmetinde. En yoğun biçimde Vietnam’a ölüm yağdırmak için kullanıldı. Evet, kelimenin mecazi değil, gerçek anlamıyla ölüm YAĞDIRIYOR bu uçaklar. Bir seferde, binlerce bomba taşıyabiliyor, uzun mesafeler katedebiliyor ve “hedef”in üzerine bırakıyorlar o binlerce bombayı. Bu uçakların tüm tarihi boyunca, hedefleri her zaman halk oldu. Misket bombaları denilen katliam aracı bu uçaklardan atılıyor. “**Hali bombardımanı**” denilen vahşeti işte bu uçaklar gerçekleştiriyor.

Ve okumuşsunuzdur, Amerikan yetkilisi “Bombardıman uçakları **B-52’ler** Türklerin hava sahasından geçiyor” diyor.

Aynı yetkili, “özel birliklerin”, yani ABD

kontrgerilla birliklerinin, ölüm mangalarının da aynı şekilde Kuzey Irak’a taşındığını söylüyor.

Türkiye için, Türkler için, utanç verici.

Bu, katliam utancı. Bu, katilin önünde yürüyüp onun önünde teşrifatçı gibi fener taşımanın utancı.

Türkiye ve bu topraklar üzerinde yaşayan hiç bir halk bu utancı taşıyamaz.

Katiller yollarımızdan, semalarımızdan gidip katliam yapacaklar; eğer katiller Irak halkının direnişi karşısında zorda kalırsa, Türkiye oligarşisi hemen onların yardımına koşacak... Katliamcıların yakıtını, yiyeceğini, cephanesini taşıyacak... Sonra “**savaşın dışındayız**” denilecek.

B-52’ler üzerimizde uçarken, Türkiye’nin meclisinin kararıyla Irak’a ölüm götürürken, “**biz savaşın dışında kaldık... Irak halkının katili olmadık**” diyebilir misiniz gönül rahatlığıyla?

Kim diyorsa, kendini aldatır.

Hepimiz Iraklıyız

Türkiye'de ve onlarca ülkede yapılan gösterilerle Amerikan işgali protesto edilmeye devam ediliyor. Halkların yüreği Irak halkının direnişiyle birlikte atıyor.

Eskişehir Gençlik Derneği öğrencileri, 31 Mart günü, düzenledikleri eylemde "KATİL AMERİKA ORTADOĞU'DAN DEFOL" yazılı pankart açarak, "Irak Halkı Yalnız Değildir, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Katil ABD işbirlikçi AKP, Gün Gelecek Devran Dönecek Amerika Halklara Hesap Verecek" sloganları atarak ABD'yi protesto ettiler. Eğitim-Sen'lilerin de destek verdiği eylemde Gün Doğdu ve Çav Bella marşları söylendi.

Trabzon meydan parkda DKÖ'ler ve öğrenci gençliğin katıldığı 29 Mart'ta düzenlenen eyleme yaklaşık 350 kişi "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarını haykırdı.

İstanbul Esenyurt'ta, 29 ve 30 Mart günlerinde düzenlenen iki ayrı gösteride 300'den fazla kişi, emperyalizmi lanetledi.

Antalya Gençlik Derneği öğrencileri 31 Mart günü yaptıkları yürüyüşle Irak halkının yalnız olmadığını haykırdılar. ABD bayrağı ve Hürriyet gazetesinin yakıldığı eylemde "Yanki Go Home" sloganları atıldı. 2 Nisan günü gerçekleştirilen ve Akdeniz Üniversitesi öğrencilerinin katıldığı bir başka eylemde ise Amerikan mallarını boykot kampanyasına destek verildi ve Cola

şişelerinin içinden kanı temsil eden kırmızı boyalar yere döküldü.

İsparta Gençlik Derneği'nin de içinde yer aldığı İsparta Demokrasi Platformu 29 Mart günü Kaymakkapı Meydanı'nda bir gösteri düzenleyerek Amerikan ve İngiliz emperyalizmini lanetledi.

Ankara Savaş Karşıtı Platformu'nun 29 Mart'ta düzenlediği yürüyüş ve gösteride kadınlar ve çocuklar ağırlıktaydı. Çocuklar, "Zalim Bush, çocukların üzerindeki kanlı ellerini çek" dediler.

Samsun Savaş Karşıtı Platform üyeleri, düzenledikleri eylemle Amerikan mallarına boykot uygulanması çağrısı yaptılar.

Kocaeli Hereke Kampüsü Öğrencileri ABD saldırganlığını protesto açıklaması yaptı.

Bartın ve Niğde Savaş Karşıtı Platform'un yürüyüş ve mitinglerinde yapılan konuşmalarda ise, Amerikan tekellerinin Ortadoğu'daki çıkar hesapları dile getirildi.

İzmir 4 Nisan'da İzmir İHD, Cumhuriyet Postanesi'nden BM Temsilciliği'ne mektup ve kanlı bebek göndererek ABD'nin saldırganlığıyla gerçekleşen çocuk katliamlarını protesto etti.

Ankara ABD Konsolosluğu önünde 31 mart günü eylem vardı. Kendilerini konsolosluğun parmaklıklarına zincirleyen Halkevleri üyesi 6 kişi ABD'yi protesto etti.

1 Nisan günü; ÇHD üyesi avukatlar BM'ye faks çekerek, saldırıya sessiz kalmasını protesto ettiler. Boğaziçi üniversite öğrencileri "Bush Irak'tan Defol" sloganıyla eylem yaptı. Kadınlar Taksim'de mumlu oturma eylemi yaparak saldırıyı protesto etti.

İstanbul ÇHD üyeleri 3 Nisan'da Taksim Tünel'den Taksim Meydanı'na kadar dağıttıkları bildirilerle, BM'i uluslararası hukuk kurallarını ayaklar altına alan ABD karşısında görevini yapmaya, ABD'ye engel olmaya çağırıldı.

2 Nisan günü ülkemize gelen Katil Colin Powell protestolarla karşılandı. Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Dışişleri ziyaretleri sırasında ayrı ayrı yapılan

! Amerikan Mallarına Boykot Çağrısı

Tüketicileri Koruma Derneği bir açıklama yaparak "Savaşa Seyirci Kalma Amerikan Mali Alma" sloganıyla Amerikan mallarına boykot kampanyası başlattıklarını duyurdu. Dünya çapında başlatılan boykota dikkat çekilen açıklamaya, boykota destek veren, KESK, DİSK, Şoförler Derneği, Tek Gıda-İş, Fırıncılar Sendikası ve Edip Akbayram da katıldı. Minibüs şoförleri de Topkapı'da eylem yaparak ABD ve İngiliz patentli petrol kullanmayacaklarını duyurdular.

Coca Cola, Pepsi Cola, BP, Shell, Marlboro, Camel, Levis, Ariel, İpana, Rejoice, Komili, Calve, Domestos, Lipton, Yumoş, Cif, Gibbs, Omo, Blendax, Becel, Lux ve daha üzerinde **MADE IN USA** ve **MADE IN ENGLAND** yazan yüzlerce ürünü almayalım, alınmaması konusunda çevremizi uyaralım. Unutmayalım; her kuruş Irak halkına ve yarın başka halklara bomba olarak dönecektir. **Kardeşlerimizi bombalamayalım!**

gösterilerde “Katil ABD Ortadoğu’ndan Defol” sloganları atıldı. Polisin gösterilerde efendilerini korumak için gösterdiği canhıraş çaba gözden kaçmazken, Powell’in Başbakanlığa gelişi sırasında bazı gazeteciler Powell’e arkasını dönerek protesto ettiler. Bu görüntüler de, Amerikancılığı ayyuka çıkan medya dünyasında onurlu bir tavır olarak kayda geçmiş oldu.

Powell’in gelişini protesto eylemleri İstanbul ve İzmir’de de gerçekleştirildi.

İzmir AKP il binası önünde “Katil Powel Ülkemizden Defol” sloganlarıyla bir gösteri düzenlenirken, İstanbul’da Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu tarafından düzenlenen eylemde Powell’in gelişi sloganlarla protesto edildi.

Galata Kulesi’nde İşgal

İstanbul Gençlik Derneği öğrencileri Galata Kulesi’ni işgal ederek kuleye, “İktidar; savaşıyla, yoksullukla, tecritle öldürüyor” yazılı bir pankart astı. 30 Mart’ta gerçekleştirilen eylemde bir grup kulede pankart açarken, aşağıda bir grup da meşaleler yakarak gösteri düzenledi. Burada yapılan yazılı açıklamada da ülkemizin Amerikan savaş karargahı haline getirildiği söylendi.

Halkların Öfkesi Büyüyor

Geçtiğimiz hafta sonunda Almanya’nın neredeyse tüm kentlerinde gösteriler vardı. En kitlesel gösteriler Berlin ve Hamburg’ta olurken, gösterilere Cephe Güçleri de katıldı. Münih’te 3 bin öğrenci eyleme katılırken, Stuttgart ve Frankfurt’ta gösteriler ABD üslerinin önündeydi.

Bulgaristan’da muhalefetteki Sosyalist Partisinin düzenlediği eyleme katılan binlerce kişi, Amerikan emperyalizmini ve işbirlikçi Bulgar hükümetini protesto etti.

Londra’da 31 Mart’ta ‘Savaş Karşıtı Koalisyon’un çağrısıyla düzenlenen 25 ayrı yerdeki eyleme katılan yaklaşık on bin kişi, “Bush, Blair, CIA bugün kaç çocuk öldürdün” sloganlarını haykırdı. 29 Mart’taki gösteride ise Anadolu Halk Kültür Merkezi’nden bir konuşmacı İngiltere’deki terörizm yasasını eleştirdi, ölüm orucu direnişini anlattı.

İsviçre’nin Basel kentinde 28 Mart’ta düzenlenen yürüyüşe Cephe Güçleri de katılarak Amerika’yı lanetleyen sloganlar haykırdılar. 29 Mart’taki gösteriler ise yine Basel ve Zurich’teydi. Cephe Güçleri bayrak ve pankartlarıyla eylemde yerlerini alırken gösteride MC donalds molotof ve boya atılarak protesto edildi.

Yunanistan’da gösteriler aralıksız sürüyor. 28-29 Mart günlerinde AB’nin mülteci sorunları toplantısı Cephe Güçleri’nin de katıldığı 3000 kişinin eylemiyle protesto edilirken, aynı gün yine Cephe Güçleri’nin de pankartlarıyla yer aldığı 20 bin kişi ABD’yi protesto

için meydana toplandı. 30 Mart’ta, Girit’teki ABD üsünün kapatılması için binlerce kişi gösteri düzenlerken, Yunanistan Kadınlar Federasyonu’nun Irak’lı kadınlarla dayanışma toplantısında Cephe Güçleri adına konuşmalar yapıldı, Grup Sevcan ölüm orucu direnişçileri ve Irak halkı için türküler söyledi. Aynı günün akşamı Atina’nın merkezi meydanlarından Amerikan Meydanı’nın adı düzenlenen gösteriyle Bağdat Meydanı olarak değiştirildi. Grup Sevcan Arapça, Türkçe ve Yunanca marş ve türkülerle halkların kardeşliğini sergiledi. Politeknik Üniversitesi’nde gençliğin düzenlediği toplantıda ise Grup Sevcan 500 kişiye dinleti verdi. 1 Nisan günü ise Yunanistan’ın onlarca kentinde Komünist Partisi gençliğinin yoğun katılımı ile onbinlerce kişi “ABD üssü kapatılsın” diye haykırdı.

Moskova’da Komünist Parti’nin gösterisinde 5 bin kişi Irak’a silah yardımı yapılmasını istedi.

Fransa, Polonya, Venezuela, Arjantin, Meksika, Kolombiya, Avustralya, Çin, Güney Kore, Mısır, Ürdün, Filistin, Fas, Malezya, Lübnan ve Bangladeş ve daha onlarca ülkede düzenlenen gösterilerde Amerikan bayrakları yakıldı, emperyalistlere halkların öfkesi dile getirildi.

Gerçeği söyleyen Bir Bilim İnsanı

Amerikalı profesör Nicholas de Genova, 3 bin kadar öğrencinin düzenlediği eylemde konuşuyor:

“Amerikan askerleri, Somali’de yaşadıklarını, milyon kere Irak’ta da yaşamalıdır!.. Aksi halde bu savaşlar bitmez...”

Gerçek kahramanlar; Amerikan ordusunun yenilmesine katkıda bulunacak yolları keşfedenler olacaktır!..

Kendilerini savaş konusundan vatansever ilan edenler; aslında beyaz ırkın üstünlüğünü savunan ırkçılardır...

ABD’nin Irak’ta yenilgiye uğrayacağını ümit ediyorum... Bu savaşın bir suç olduğuna inanıyorsa; o zaman, Irak halkının zafer kazanacağına ve Amerikan savaş makinesinin yenilgiye uğratılacağına da inanmamız gerekir”.

Sayı 55

13

6 Nisan 2003

“Kurtarıcılar diri diri yaktilar”

Bu başlık Bağdat'ta bulunan bir yazara ait. “Bağdat 27 Mart” diye altına not düştüğü bu yazı, çeşitli gazetelerde yayınlandı.

“Kurtarıcılar.. diri diri yaktilar”...

Hatırlayın bu kelimeleri;

“**Kurtarma**” kelimesini oligarşinin sözcüleri kullanmıştı; “hayat kurtarma” adını vermişlerdi 19-22 Aralık 2000'deki hapishaneler operasyonuna. Ve bir ambulansın kapısında bir tutsak kadın haykırmıştı: **“Diri diri yaktilar”!**

Kurtarıcılar, diri diri yakmışlardı.

Irak halkını “kurtarmaya” gidenler de, daha şimdiden binlercesini katlettiler.

“Elleri havada” Özgürlük!

“Özgürlüğün ‘elleri havada yaşamak’ olduğunu öğreniyor Irak halkı.” Bize ait değil bu cümle. Bu cümle bir burjuva televizyonuna, ATV'ye ait. Çünkü tablo çok çıplak. Çünkü tablo, Amerikancı M. Ali Birand'a bile “işgal” de-dirtecek kadar açık.

“**Irak'a özgürlük operasyonu**”ydu bu saldırının adı. “**Hayat kurtarma**”ydı, “**hayata döndürme**”ydi 19 Aralık'taki saldırının adı. Afganistan'da taş üstünde taş bırakmamanın adı da “**sonsuz adalet operasyonu**” olarak konulmuştu.

Tesadüf mü? Emperyalistler, işbirlikçileri neden en büyük katliamlara böyle isimler veriyorlar? Emperyalizm değişti mi, değişmedi mi, tartışmalarının anlamsızlığını anlatıyor bu kavramlar. Hangi kelimelerle konuşuyor olurlarsa olsunlar, asıllarının değişmediğini gösteriyor. Emperyalizm ne derse tersini anlayın. Yanılmazsı-

nız. Irak halkına “**özgürlük**” getirmek için Irak topraklarına geldiklerini söyleyenler, yüz bin kişilik “**esir kampı**” yapıyorlar.

“Siz sonuca bakın!”

Kaç pazar yeri bombalandı şu ana kadar; artık sayılamıyor. Doğumevi, yetimler yurdu, hiç bir yer bombaların hedefi dışında değil. Bu saldırının “tüm Irak halkına” yönelik olduğu artık daha aleni hale geldi. Katliamcılar “yanlışlık” yalanına da sığınmıyorlar baştaki gibi. Pazar yerlerinin vurulmasını soran gazetecilere İngiltere Sözcüsü şu cevabı veriyor: **“Sivil kayıplar hedefe ulaşmamızı engellemez, sonuç alınca ya kadar gideceğiz...”**.

20 Aralık 2000 günü, “Hayat kurtarma” operasyonunda tutsakların öldürülmesini, işkence “iddialarını” soran gazetecilere Ecevit'in verdiği cevap da ne kadar benziyordu bu sözlerle: **“Siz asıl sonuca bakın”!**

“Sonuç” almak; yani halklara, devrimcilere diz çöktürmek için emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yapmayacakları yoktur. Ondan ötesi, mesela hukuk, mesela insanlık, mesela adalet, onlar için hiç mi hiç önemli değil. Türkiye'nin “şair ruhlu Başbakanı” Ecevit'in dilindeki “siz asıl sonuca bakın” deyişi, emperyalizm ve oligarşi adına iktidar olanların görünümünü ne olursa olsun, bir anda **Hitlerleşebileceğini** her-kese anlatmaya yeter.

Katleder, yakıp yıkar, yokeder, ondan sonra “**insan hakları, demokrasi, özgürlük, barış...**” söylemlerine dönerler.

İnkâr; katliamcının kumdan kalesi!

ABD Tuğgenerali Vincent Brooks: “Pazar yerini hedefini şaşırarak Irak füzesi vurmuş olabilir.”

Yalan parayla değil. Ahlaksızlar, namussuzlar, katliamcılar, her türlü yalanı söyleyebilirler fütursuzca. Bu açığa çıkar, bir sonraki pazar yeri katliamında yine aynı yalana aynı pişkinlikle başvurabilirler.

Amerika'nın 1991'deki Irak'a saldırısı sırasındaki “**Körfez yalanları**” bir kaç kitabın konusu olmuştu. Irak katliam yalanları, onları da aşacaktır. Çünkü meşruluk, hukukilik adına sınımlanabilecekleri tek bir liman yoktur.

İşgalcilikleri, katliamcılıkları açığa çıktıkça, yeni yalanlara başvuracaklar. Halkın dinini, arasındaki etnik farklılıkları kullanmaktan gece

ABD'nin Irak'a getirdiği “özgürlük” tabutlara sığmıyor şimdi

ölülerine, öldürdüklerine, esir düşenlere ilişkin söyledikleri yalanlara kadar Göbels'in kitabını da yeniden yazıyorlar.

Mesela; hep kazayla ölüyor İngiliz ve Amerikalılar, veya “dost ateşi”yle ölüyorlar; Irak’lılar yok ortada, onlar direnmiyor, savaşıyor.

“Baskıyla direniyorlar”

Ölüm oruçları konusunda kamuoyunun en çok duyduğu yalan böyle bir yalandı: “Örgüt baskısıyla ölüm orucu yapıyorlar!”

Bakın ABD Savunma Bakanı Rumsfeld de ne kadar aynı dilden konuşuyor hapishane katliamcılarıyla:

“Saddam’ın adamları Irak halkının kafasına silah dayayarak direnmeye zorluyor.”

Evet evet, aynen kelimesi kelimesine böyle diyor Amerikalı.

Hapishaneler basıldı, onlarca tutsak katledildi, katledilmeyenler hücrelere atılıp “örgüt baskısı”ndan kurtarıldı(!), ama ölüm orucu devam etti. Irak halkının direnişi de her koşulda devam edecek. Vazgeçecekler mi bu yalanlardan? Hayır! Yeni bir katliamda, yine aynı sözleri duyarsınız ağızlarından. Çünkü katliamcılarının ahlakı yoktur.

“Öncelikli tehdit”, “terörist tehdit”

En sevdikleri, en sık başvurdukları yalan. Tehdit, terör dediler mi herkes onlara inanacak çünkü. Amerikan ve İngiliz katliamcılarını Irak halkının üzerine bombalar yağdırırken “Iraklılar’dan gelen terörist tehdit”den söz ediyor, şu “tarafsızlığıyla” ünlü BBC.

“Eli silahlı adamlar, petrol yataklarının gü-

venliğini tehdit ediyorlar.” diyor aynı kafa.

Eli silahlı adamlar dedikleri Iraklılar. kendi topraklarındaki petrol yataklarını tehdit eden Iraklılar oluyor, işgalciler de tabii “petrolün kurtarıcısı”!

Tehdit! Tılsımlı kelime. “Türkiye’nin en öncelikli sorunu hapishaneler sorunudur” diyorlardı hatırlayın. “Hapishane sorunu çözülmeden huzur ve istikrar sağlanamaz”dı! Hapishaneler nasıl en öncelikli mesele, en büyük tehdit olabilir-di? Aklı başında, Türkiye’deki açlıktan, yoksulluktan, bağımlılıktan, işsizlikten, adaletsizlikten haberdar olan biri bu sözü nasıl söyleyebilirdi. Ama söylediler işte. Hiç bıkmadan iki yıl boyunca durmadan tekrarladılar.

Irak’ın dünya için en büyük tehlike olduğunu da aylardır dinlemiyor muyuz?

Emperyalistlerin, işbirlikçilerinin açıklamalarında mantık arıyorsanız boşuna. Onlarda sadece çıkarlar vardır. O çıkarları savunmak için mantıklı mantıksız, doğru yalan, her şey karıştırılabilir.

Emperyalizmin ahlakı!

“Saddam öldü... yok yok ağır yaralandı...” Hatta kan nakli yapıldığı ayrıntısını bile bildiriyorlar. Sonra Saddam TV’ye çıkınca “Saddam olduğu öne sürülen birinin konuştuğunu” söylüyorlar. Katliamcılıklarını reddediyorlar önce, inkar mümkün olmayınca, Rumsfeld: “Irak, ölümlüne yanlışlıkla sebep olduğumuz sivillerden daha fazlasını öldürüyor” diyor utanmadan.

Emperyalizmin ahlakında utanma yok çünkü. Emperyalizmin ahlakı yok. Sömürgecilik, ahlaksızlık demektir zaten.

Sayı 55

15

6 Nisan 2003

Yalanın Amerikalısı Bayağı, alışıldık, kaba... Yalanın Türkiyelisi

Pazar yerine düşen bomba Irak tarafından atıldı.

Iraklılar Basra’da rehin tutuluyor.

Sivil giyimli Saddamın adamları Iraklılar’ın arasına karışmışlar

Irak’ta kitle imha silahları var.

Saddam lüks sığınağında yaşıyor.

Saddam’ın adamları Irak halkının kafasına silah dayayarak direnmeye zorluyor.

Kendi arkadaşları yaktılar!

Ölüm oruçcuları kendi arkadaşlarının baskısı altında tutuluyor.

Göstericilerin arasına katılan yasadışı örgüt mensupları

Hapishanede kaleşnikofları bile var.

Örgüt liderleri lüks içinde yaşıyor.

Örgüt baskısıyla ölüm orucu yapıyorlar!”

Cebeci Mezarlığı'nda Devrim Şehitleri Anması "Kurtuluşa Kadar Savaş"

Sayı 55

16

6 Nisan 2003

30 Mart-17 Nisan şehitlerimizi anma ve umudun partisinin kuruluşunun yıldönümünün kutlama etkinlikleri çerçevesinde Gazi Mahallesi'ndeki Cebeci Mezarlığı'nda yapılan anmada kızılbayraklar dalgalandı "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları haykırıldı.

30 Mart günü mezarlık girişinde kortej oluşturan Haklar ve Özgürlükler Cephesi öfkesi, şehitlere bağlılığı ile kızılbayraklarla selamladı kahramanlarımızı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı anmada, önde alını kızıl bantlı analar metanetin, vatanın bağımsızlığı için evlatlarını şehit vermenin gururu ile yerlerini alırken, kitle, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Kızildere Son Değil Savaş Sürüyor" sloganları ile kesintisiz 33 yıllık bir mücadelenin özeti ni şiarlaştırıyordu.

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye, Kurtuluş Kavgada Zafer

Cephede" sloganlarıyla mezarlığa giren Haklar ve Özgürlükler Cephesi şehit mezarlarının başucuna kırmızı karanfiller bıraktı.

Şehit ailelerinden Huriye Tavuk, Fırat'ın başucunda, "Fırat oğlum bak bütün arkadaşların geldi, gurur duy oğlum." diyordu yakıldığı ağzında. Anmaya katılanlar arasında yanibaşlarında yakılarak katledilen yoldaşlarını ziyaret edenler de vardı. Şehit babası Ahmet Kulaksız yaptığı konuşmada "Emperyalizmin tüm dünya halklarına saldırdığını, F tiplerini açtiranın da emperyalizm olduğunu, yüzlerce şehidin sorumlusunun emperyalizm olduğunu" söyledi ve tüm devrim şehitleri anısına herkesi emperyalizme karşı mücadeleye çağırdı. Saygı duruşu ve Kızildere, Bize Ölüm Yok, Haklıyız Kazanacağız, Zafer Yakında marşlarının ardından anma mezarlıktan kortej halinde, sloganlarla yürünerek bitirildi.

Anadolu'da Şehitler Anıldı

Elazığ Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin kendi binasında yaptığı anmada şehitler için saygı duruşunun ardından "Kızildere Anadolu Devriminin Manifestosu" konulu bir metin okunarak Kızildere'nin siyasi, tarihsel anlamı tartışıldı. Daha sonra Grup İZ söylediği marşlarıyla şehitleri selamladı.

Bursa Haklar ve Özgürlükler Cephesi, İşçi Köylü ve Atılım gazetesi okurlarının da katıldığı 30 Mart anması Tunceliler Derneği'nde yapıldı. Devrim şehitlerini anlatan konuşmanın ardından şiirler ve Mahir Çayan'ın annesi Naciye Çayan'ın devrim için mücadele veren ölümsüzleşen tüm devrimcilere yazdığı mektup okundu. Söylenen marşların ardından "30 Mart'taki direniş ruhu hücrelerde sürüyor" denilerek anma sona erdirildi.

Kütahya'da 30 Mart günü, Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin ÖDP il binasında düzenlediği anmada Kızildere direnişine ilişkin konuşmaların yanı sıra şiirler okundu, marşlar söylendi ve dia gösterimi yapıldı.

Alptekin'in Mezarı Başında Kızildere Marşları

Rize'de düzenlenen anma, Kızildere'de şehit düşen Cihan Alptekin'in Rize'nin Ardeşen ilçesinde bulunan mezarı başında yapıldı. Kızildere'de şehit düşenlerin yolundan yürüyenler Kızildere marşlarıyla selamladılar şehitlerini. Saygı duruşunun ardından 30 Mart direniş ruhu üzerine konuşmalarla anma sona erdi.

Gençlik Kızıldere'nin Yolunda

Kızıldere şehitleri İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin eylem ve etkinlikleri ile anıldı.

Hafta boyunca üniversitenin çeşitli yerlerinde 'Kurtuluşa Kadar Savaş' yazılı Mahir ÇAYAN pankartlarının asıldığı şehitleri anma etkinliklerinde, Kızıldere'yi ve THKP-C ideolojisini anlatan duvar gazeteleri hazırlandı. 28 Mart günü ise Merkez Kampüsü ve Edebiyat Fakültesinde forum düzenlendi.

Hukuk fakültesinde sloganlarla toplanan içlerinde İstanbul Gençlik Derneği'nin de bulunduğu öğrenciler, üzerinde "Kızıldere Emperyalizme ve Faşizme Karşı Savaş Çağrısıdır, Kurtuluşa Kadar Savaş" yazılı ve Devrimci Demokart öğren-

ciler imzalı pankartla Zehra Kulaksız Forum Alanı'na yürüyüşe geçti. Burada, "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Yaşasın Kızıldere Direnişimiz, Mahir, Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı ve Kızıldere direnişinin ve halkların direnme geleneğinin anlatılmasından sonra okunan şiirler ve söylenen marşlarla eylem sona erdirildi.

Öğle saatlerinde ise Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda bir anma düzenlendi. Kızıldere'nin Türkiye Devriminin Manifestosu olduğu ve mirasın sahiplenildiği dile getirilen anmada benzer sloganlar atılarak marşlar söylendi.

GENÇLİK DERNEKLERİ'NDEN...

Burdur Gençlik Derneği 27 Mart günü açılış-tanışma etkinliğinde 500 kişiyle buluştu. Ali Ekber EREN ve derneğin Müzik Grubu ve Grup Hasret'in katıldığı etkinliğin açılış konuşmasında, "Kültürel yozlaşmaya, antidemokratik uygulamalara, Irak'taki emperyalist saldırganlığa, ülkemizde yaşanan tüm sorunlara karşı seslerini yükselteceklerini, gençliğin sorunlarına karşı mücadele edeceklerini" belirten Burdur Gençlik Derneği, tüm Burdur gençliğini üye olmaya çağırdı.

Malatya Gençlik Derneği 29 Mart günü "Filistin'e Veda" filmini 80 kişiye izletti. Filmin ardından Irak'taki ve Filistin'deki direniş tartışıldı ve gençlik emperyalizme karşı ön saflara denildi.

Yurtdışında Şehitler Anıldı

30 Mart-17 Nisan etkinlikleri çerçevesinde yurtdışından düzenlenen anmalardan elimize ulaşanlar şöyle:

Dortmund Anadolu Kültür Merkezi'nde düzenlenen anmada devrim şehitlerinin slaytları eşliğinde Mahir Çayan ve diğer şehitlerin yaşamları ve mücadeleleri anlatıldı, marşlar ve şiirler okundu. Anma Sevcan Çocuk Korosu'nun türkülerıyla sona erdi.

Berlin'de Kızıldere'den bugüne geleneği yaşatan devrimci hareketin tarihini anlatan konuşmanın yanı sıra, direniş geleneğini hücrelerde sürdüren ölüm orucu direnişçileri selamlandı ve "serumu çıkartın" isimli zorla müdahaleyi anlatan belgesel izlendi. Anma türküsü ve marşlarla sona erdi.

Zürih'te 30 Mart günü yapılan etkinlikte 30 Mart 1972'den bugüne Parti-Cephe geleneği bir kez daha yapılan konuşmalarla dile getirildi. Direniş geleneğinin hücrelerde sürdüğü belirtilen anmada, Yusuf Aracı'nın katilinin AKP iktidarı olduğu vurgulandı. Anma şiir ve marşlarla sona erdi.

Bu arada dünya tutsak gününü nedeniyle Berlin'de panel ve yürüyüş düzenlendi.

Elçilik Önünde Gösteri

Yusuf Aracı 28 Mart günü Londra Türkiye Elçiliği önündeki gösteriyle anıldı, iktidarın katliamcılığı protesto edildi. Gösteride "Ölüm Orucu Direnişi Emperyalizme Karşı Savaştır, İçerde Dışarda Onursuz Yaşamamızı İsteyen Emperyalizme ve İşbirlikçilerine Karşı Sürüyor" pankartı açıldı, sloganlar atıldı.

Bağımsızlık uğruna alkanlara boyandık

**30
Mart
1972
Kızıldere**

1960'lı yılların sonuydu. Bağımsız Türkiye diyerek mücadeleye atıldılar. 6. Filo'yu denize döken onlardı. İsrail zulmüne karşı siyonizmin Türkiye temsilcisinden hesap soran onlardı. Enternasyonalist dayanışmayı sözde değil, pratiklerinde gösterdiler. "Tam bağımsız ve demokratik Türkiye" sloganıyla emperyalizme ve oligarşiye karşı, "ikinci kurtuluş savaşı"nı başlatan onlardı. İşte bunun için; Mahir Çayan ve yoldaşlarını,

Emperyalistler ve işbirlikçileri katlettiler!

**12
Temmuz
1991
17
Nisan
1992**

Bağımsızlık bayrağı Mahir Çayan'lardan sonra da yere düşürülmedi. Devrimciler, emperyalizme karşı mücadeleyi sürdürdü. 1991'deki Körfez saldırısında, Amerikan emperyalizmi karşısında direnen az sayıda hareketten biriydi devrimci hareket. ABD Başkanı Bush gelecekti Türkiye'ye. Emperyalizme karşı bağımsızlık için savaşan bu hareket yokedilmeliydi. Türkiye oligarşisi, Bush'a vatanseverlerin kanını sunacaktı! İşte bunun için, 12 Temmuz'da devrimci hareketin önder kadrolarını,

Emperyalistler ve işbirlikçileri katlettiler!

**19
Aralık
2000
F Tipleri**

12 Temmuz'larda, 17 Nisan'larda "yokettik" dediler, ama yokedemediler. Bağımsızlık uğruna mücadeleye devam ettik. Amerikan imparatorluğuna teslim olmayı reddettik. "IMF'nin yönettiği değil, Bağımsız Türkiye" diye haykırdık. İnfazlar, katliamlar devrimcileri yokedemeyince, bu defa 19-22 Aralık katliamını gerçekleştirip, F Tipi hapishaneleri açtılar. F Tiplerini emperyalistler yaptırdı. Bağımsızlık ve devrim düşüncesini tecrit hücrelerinde boğmak için;

Emperyalistler ve işbirlikçileri katletmeye devam ediyor!

**30 Mart - 17 Nisan; bağımsızlık uğruna toprağa düşenlerin simgesidir.
Kızıldere'den bugüne, kuşatmalarda, ölüm oruçlarında, hayatın her alanında
bağımsızlık bayrağını dalgalandırıyoruz!**

Bağımsızlık ve özgürlüğümüzü yokeden emperyalistler ve işbirlikçileridir.
**Şimdi gün, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı
bağımsızlık bayrağını yükseltmenin günüdür!**

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

“Barış ve özgürlük” ten “Şok ve dehşet” e

Zulme karşı direnişlerin ortak bir özelliği vardır; zulmedenin gerçek yüzünün, yani vahşetinin üzerindeki perdeyi kaldırır. Irak halkının direnişi de böyle oldu. “Irak’a özgürlük hareketi” adını verdikleri işgal hareketinde ABD bayrağı diktiklerinde gerçek yüzünü görmeyenleri çok bekletmedi, Bağdat’ı en ağır bombardımana tuttuğu saldırıya, **“şok ve dehşet operasyonu”** adını verdiğini açıkladı. “Şok ve dehşet bombardımanında” üç bin noktanın hedef alındığı belirtildi.

Tüm dünyaya gözdağı vermek istiyordu emperyalizm, bu açıktı. Açık olan bir başka şey de emperyalizmin gerçek yüzüydü.

“Barış ve demokrasi”, “çağdaşlık” götürmekten, “Iraklıları diktatörden kurtarmak”tan “şok ve dehşet operasyonu”na... Emperyalizm bir noktaya kadar demagojiyi sürdürebiliyor. Gerçek yüzü bu demagojinin arkasında hep duruyor. Bazen zamanlama yapıyor, kimi zaman da bugün olduğu gibi katliamcılık operasyon isimlerine sirayet ediyor. Kaybedecek zamanı yok imparatorun, geçen her gün öfkeyi ve direnişi büyütüyor. Bu şok ve dehşetin Irak’ı teslim olmaya zorlayacağını düşündü. Yanıldı.

20 Kasım 1914’te Basra’ya aylar süren çatışmalardan sonra giren sömürgeci İngiliz komutan Cox halka, **“sizi zalim Türklerden kurtarmaya geldik”** diyordu. Ortadoğu haritası İngilizler tarafından kana bulandı yıllarca, cetvelle çizilen sınırlar, kukla devletler yaratarak çatışmaların tohumları atıldı.

Bugün kullanılan demagojilerle 1914’teki arasında hiçbir fark yok, teknik geliştiği için demagojiler tüm dünyaya yöneliyor, ama özü değişmiyor. Yine Amerika ve onyıllarca önce bölgeden kovulan İngiltere cetvellerle sınırlar çizmeye, kukla iktidarlar yaratmaya çalışıyor.

Demagojilerin üstünde dalgalandırılan **işgalci bayrağı** her şeyi anlatmaya yetiyor. Amerikan imparatorluk amacının çıplak ifadesi olan bayrak dikme olayıyla ortaya çıkan görüntü tecrübeli sömürgeci İngiltere’nin müdahalesiyle değiştirilmiş olsa da “şok ve dehşet” artık tarihe yazılmıştır.

***

Emperyalizmin tarihine yazılan bir başka resim karesi, tel örgüler arkasında yerlere yatırılmış esir görüntüleri. Esirler Iraklı askerler değil, işgal edilen kasabaların halkı. Biz bu kareleri tüm halkın tel örgülerle çevrildiği, tüm ülkenin **toplama kampına** dönüştürüldüğü Cezayir’den hatırlıyoruz. Vietnam’daki “stratejik köyler” adı verilen toplama kamplarından hatırlıyoruz. İtalyanların Libya çöllerinin ortasında kentleri tel örgülerle çevirdikleri görüntüler aklımıza geliyor.

Emperyalizm yüzyıldır aynı yöntemlerle, aynı katliamcılıkla ülkeleri sömürgeleştiriyor. Peki Cezayir’deki Fransız işgalcilerin, Vietnam’daki Yankeeilerin, Libya’da İtalyanların sonunu da hatırlıyor musunuz?

Emperyalist Medyanın Özgürlükçülüğü

Hep örnek olarak gösterildiler. “Bağımsız yayıncılık” deyince İngiliz medyası, özellikle BBC akla gelmeliydi. Bu sayede emperyalistlerin her yalanı gerçekmiş gibi sunuluyordu. En geçerli kaynağı onlar. Şimdi emperyalist medyada gerçekleri aksettirecek olanlara yer yok. İngiliz medyası otosansürde bizim medyanın hocası olduğunu kanıtıyor.

İngiliz medyasında; İngiliz ve Amerikan uçaklarının bombardımanıyla katledilen Iraklılar yok, hatta Iraklılar kendi kendilerini öldürüyor! Emperyalist medya, **emperyalizmin katliamcı yüzünü gizliyor**. Ölen İngiliz askerleri, Irak halkının görkemli direnişi de gösterilmiyor ve demagoji hala gerçekmiş gibi, **“Iraklılara özgürlük götürüldüğü”** yalanı utanmadan tekrarlanabiliyor. **Emperyalizme karşı direnilebileceği gizlenmek isteniyor**. Emperyalist medyayı özgürlük tanrısı görenlerin düşünme zamanı!

AB Demokrasisi!

AB üyesi Danimarka, Irak’a saldırıya resmen katılması ile birlikte savaş yasası uygulamaya başladı. Buna göre Saddam lehine (siz bunu Irak’ı destekleyen anlayın) gösteri yapanlara 16 yıl hapis cezası verilecek. Başbakan Rasmussen, Amerikalı esirlerin Danimarka TV’lerinde gösterilmesini de eleştirdi.

Emperyalist demokrasi kendini anlatmaya devam ediyor! AB’ci demokrasilerin peşinden koştuğu demokrasi işte bu. Demokrasi dedikleri özünde Amerikancılık.

Sayı 55

19

6 Nisan 2003

İşgal Ve Yağma

Irak işgali bütün yönleriyle, unutturulmak, çarpıtılmak istenen ve 90'lardan bu yana bu konuda yol da alınan emperyalizm gerçeğini gözler önüne seriyor. Katliamcılık, işgalcilik, yalan propaganda, özgürlük götürme masalları ardına gizlenen emperyalist çıkarlar... her şey yüzyıl öncekinden farksızdır. Farksız olan bir şey de işgalin yağma, sömürü ve talan için olduğu gerçeği. Hemen belirtelim ki, aşağıda vereceğimiz örnekler bu yağmanın, emperyalist çıkarların bir yanını yansıtmaktadır. Irak işgalinin sadece petrol için olduğunu söylemek buzdağının görünen yanısıdır. İşgal bir bütün olarak Ortadoğu'yu, Asya'yı ve bütün dünyayı emperyalizmin pazar alanları haline getirmek içindir.

Sayı 55

20

6 Nisan 2003

40 Yıl Önce Kovuldukları Irak'a Bombalarla Giriyorlar

Irak'ın ilk istilası değil bu. 1914'te, yani 1. emperyalist paylaşım savaşının sürdüğü yıllarda, Fao Yarımadası'na çıkarak Basra'yı, 1917'de Bağdat'ı işgal eden İngilizler, savaştan sonra da Irak'ta manda rejimi kurdular. 1950'lili yılların sonunda işbirlikçi Faysal monarşisi yıkılarak cumhuriyet ilan edildi. Cumhuriyet'in reformları arasında petrolün millileştirilmesi de vardı. İngiltere, Amerika ve Türkiye'yi de yanına alarak yapmak istediği darbe başarısız oldu. Petrol millileştirildi. 1963'e gelindiğinde Baas, darbesi gündeme geldi. Baas İngilizler tarafından desteklendi. Önce millileştirilme durduruldu. Ancak sonraki yıllarda Saddam'ın kontrolüne geçen Baas Partisi 1972'den itibaren yeniden millileştirme

çalışmalarına başladı. Süreç 1975'te tamamlandı. Baas, petrolü ülkesini kalkındırmak için kullanmaya başladı.

Bu emperyalistler için büyük bir kaynağın yok olması demektir. Halklara giden her kuruş, onlar için kayıp demektir. Kaybettiklerine bugün bombalarla sahip olmak istiyorlar.

Tekellerin Pay Kavgası

Irak'ın işgali henüz tamamlanmadı, Irak halkı şanlı direnişini sürdürüyor. Ama emperyalist tekellerin, başta petrol ve "Irak'ın yeniden yapılandırılması" adına pazar kavgaları, ganimet paylaşımı son hız sürüyor. Amerikan tekellerinin ABD hükümeti ile ilişkilerine daha önceki sayılarımızda yer verdiğimiz için burada yinelemeyeceğiz, ancak bu ilişkiler daha şimdiden ürünlerini veriyor. İşgalin tekellerin çıkarları için olduğu daha işgal tamamlanmadan ortaya çıkıyor. Tekeller arası pazar kavgalarının dünyayı kana buladığını gizlemek için, Birinci Paylaşım Savaşını "bir Sırp milliyetçisinin suikasti", ikincisini "manyak Hitler'in çılgınlıkları" diye yutturmaya çalışan emperyalist propaganda mekanizması, Irak işgalinde "kitle imha silahları... Irak'a özgürlük" yalanına sarılıyor, ama gerçekler ortada.

İşgal edilen Umr Kasr limanının işletmesi bir Amerikan tekeline verildi bile. Telefon şebekesini kimin kuracağı konusunda İngiltere, Amerika ve Avrupa emperyalistleri arasında kıyasıya bir savaş halen sürüyor. "Yeniden yapılanmada yetkili BM mi yoksa işgal güçleri mi olacak" tartışması da aynı kavganın bir yansıması.

Ortaçağ'ın feodal impara-

◆ Emperyalistler işgali tamamlamadan ganimet paylaşımına başladı.

◆ Avrupa emperyalistleri ganimatten pay almak için "Amerikan zaferini" dört gözle bekliyor.

◆ Tarihin her döneminde işgaller, katliamlar "halklara özgürlük demokrasi götürmek için" değil, emperyalist yağma, talan ve pazar paylaşımı için oldu. Irak bunun son halkası.

torluklarını aratmayacak yağma ve talanın yaşandığı alanlardan biri de petrol alanları.

Dünyanın ikinci büyük petrol rezervlerine sahip olan Irak'ın petrolleri şimdiden ABD ve İngiliz petrol tekellerine ihale edildi. Yağmanın ayrıntılarını aktaran Newsweek dergisi, bu tekellerin başında Exxon Mobil, Chevron Texaco, Shell ve British Petroleum'un (BP) bulunduğunu yazdı ve "olayın sadece petrolü paylaşmak değil, daha pek çok avantajdan yararlanacaklarını" belirtti.

Yağma planına göre;

Halen yüzde 50 kapasite ile çalışan petrol kuyuları tam kapasiteye yükseltilecek ve bu tekeller petrolün işletme hakkını elde edecek. Ayrıca bu tekeller kurulması planlanan işbirlikçi hükümetle, kısa adı PSA (production sharing agreement) olan bir "üretim paylaşma anlaşması" imzalayacaklar ve bu anlaşma sayesinde ulusal vergiden muaf olma, petrol kaynakları tükenene kadar çevreyle ilgili yasaların ve diğer ulusal yasalardan muaf olma hakkı elde edecekler.

Sözkonusu anlaşmanın benzerleri halen Ekvador, Çad ve bazı yoksul Afrika ülkelerinde geçerli. Buraların ne hale geti-

rildiğini ise anlatmaya bile gerek yoktur. “Belli bir bölgenin doğal ve maddi kaynaklarının mülkiyeti ve denetimi, orada yaşayan insanların hakkı gibi değerlendirilemez.” (İngiltere Başbakanı Philip Snowden, 1921) diye yağmanın teorisini yapan emperyalistler bugün, “bu zenginlik Amerikan çıkarları için değil, Irak halkının yararına korunacaktır.” (Ocak ‘03, Powell) yalanını söylüyor. 5-10 yıl sonra geride bırakacakları Irak manzarasını görmek için, Latin Amerika ülkelerinin yeraltı-yerüstü kaynaklarının nasıl yağmalandığına, zenginlik üzerinde oturan halkların nasıl açlık çektiğine ilişkin “Latin Amerika’nın Kesik Damarları” (Eduardo GALEANO, Alan Yayıncılık) bize oldukça fazla veri sunar.

90 yıl önce, “ihtiyaç duyduğumuz petrolün sahipleri, ya da en azından, kaynağında bir kısmının egemeni olmalıyız.” (İngiltere Kraliyet Komisyonu, Irak politikası belgesi, 1913) diyen emperyalistler şimdi emellerine katliamla, işgalle ulaşmaya çalışıyor.

İkiyüzlü Avrupa’nın Gerçek Yüzü

Avrupa emperyalistlerinin usülen yapılan açıklamalarının dışında işgale karşı ciddi tavır almadıklarına herkes tanık oluyor. Aralarındaki çelişkiler sürse de, bu çelişkiler önümüzdeki süreçte faklı şekiller almaya gebe olsa da, bugün Avrupa emperyalistlerinin esas derdinin pazardan pay kapmak olduğunu Fransa örneğinde görebiliriz.

Amerikan saldırısına “en şiddetli karşı çıkan” Fransız hükümeti savaş sonrası Irak’ta İngiltere ile birlikte çalışacaklarını açıkladı. Bu açıklamadan birkaç gün sonra da, Fransa başbakanı, “savaşın Amerika’nın zaferiyle bitmesini temenni

ediyoruz...” diyor ve kendi hal-kını, “Amerikan düşmanlığı” konusunda uyarıyordu.

ABD’nin yenilgisinin emperyalist sistemin dünya halkları karşısındaki yenilgisi olduğunu bilen tüm emperyalistler Amerikan zaferini dört gözle bekliyorlar. Bu arada Avrupa da “pastadan pay kapmak” için dünkü demagojilerinin üzerinden zaman geçmesini dahi beklemeye gerek görmüyor.

Kan Denizinde Yüzen Tekeller Dünyası

Emperyalizmin tarihi halkların kanıyla, canıyla, alinteriyle doludur. Irak halkının kanı da emperyalist tekellerin çıkarları için akıtılıyor.

Saldırı başlamadan önce, emperyalistlerin ekonomistleri “kısa bir savaşın dünya ekonomisindeki duraklamayı sona erdireceğini, piyasalara olumlu etki yapacağını” söylüyorlardı.

Kapitalizm gerçeğini çok çıplak anlatan bir ifade; **Kapitalizm** ülkelerin işgaliyle, el konulacak yeraltı yerüstü kaynaklarıyla sistemine kan taşıyor. Kapitalizmin çarkları, su değirmeni misali, halklarının kanıyla dönüyor. Bizim kanımız aktıkça borsaları canlanıyor, piyasaları bayram yapıyor. Kapitalizm, sömürge ülke kaynakları olmadan, yani sömürmeden yaşayamaz. Bunun karşılığı ise ölümdür, açlıktır.

Demagoji öyle bayağı ki, kapitalistlerin sömürü çarkını, “dünya ekonomisi” diye yutturmak istiyorlar. Bu ekonomide 6 milyar dünya halklarının tek bir söz hakkı olmadığını göstermek istiyorlar. Çok küçük bir azınlık tekeller dünyasının çıkarlarını “demokrasi, özgürlük, barış” gibi ulvi amaçlarla pazarlamak istiyorlar.

Asla Unutmayalım!

Emperyalizm için kim ne

Aç kalmak, katledilmek, baskı görmemek, bağımlı olmamak, onurumuzla, gerçekten demokratik bir ülkede özgür yaşamak istiyorsak emperyalizme karşı mücadele etmek zorundayız. Emperyalizme karşı mücadelenin en önemli halkasının kendi ülkemizdeki işbirlikçi iktidara karşı mücadele demek olduğunu aklımızdan çıkarmamak durumundayız.

derse desin, hangi yalanı, demagojiyi, hangi gerekçeyle anlatsın anlatsın şunları asla unutmayalım:

- Yeni Dünya Düzeni, Küreselleşme, Globalizm, emperyalizmin ta kendisidir. Saldırganlık, savaşlar, katliamcılık emperyalizmle kardeştir. Emperyalizmin damarlarına halkların kanı akıyorsa o sistem yaşayamaz. Kapitalizmin tarihi buna tanıktır.

- Katliam, işgal, sömürü, yalan ve demagoji, tehdit, halkların iradesini yok etmek, hukuksuzluk, kazanılan hak ve özgürlüklerin yokedilmesi emperyalizmin vazgeçemeyeceği özellikleridir. Emperyalizmden demokrasi, özgürlük beklemek, yüzüne taktığı maskeye aldanmaktır.

- Ve tüm bunlardan yola çıkarak; aç kalmamak, katledilmek, baskı görmemek, bağımlı olmamak, onurumuzla, gerçekten demokratik bir ülkede özgür yaşamak istiyorsak emperyalizme karşı mücadele etmek zorundayız. Emperyalizme karşı mücadelenin en önemli halkasının kendi ülkemizdeki işbirlikçi iktidara karşı mücadele demek olduğunu aklımızdan çıkarmamak durumundayız.

Terör demagojisinin çivisi çıktı!

Terör demagojisinin son perdesi Irak'ta sergileniyor. Irak halkının direnişi karşısında panikleyen emperyalizm bir yandan vahşetin boyutunu artırıyor, öte yandan gizlenemeyen direnişe terör demagojisi ile saldırmaya çalışıyor.

Amerikan generalleri ve Beyaz Saray'ın katiller çetesi çiçeklerle karşılaşmayınca, açıklamalarında halkın direnişine "terörizm" demeye başladılar. Bir subayın feda eylemi, milislerinden ordu güçlerine kadar tüm halkın topyekün direnmesi, silaha sarılması "terörist taktikler" olarak adlandırıldı.

Kısaca, **ülkesi için direnen tüm halk terörist!**

Böyle olunca da, esir düşen direniş güçlerinin Guantanamo'ya götürüleceği haberleri ısıtılmaya başlandı. Toplama kamplarında başına kukuleta geçirilen esir görüntülerine de bunun bir parçası olarak bakmak gerekir.

Terör Demagojisi Çökmüştür

"Terör demagojisi" ve "teröre karşı savaş" yalanı en büyük darbesini kuşkusuz Filistin'de yedi. İsrail terörüne karşı direnen, kendini feda eden Filistinlilere emperyalistlerin her "terör" diye saldırmasında halklar terör demagojisinin ne işe yaradığını anlamaya başladı. **"Terör", dedikleri halkların zulüm iktidarlarına, işgalci güçlere, emperyalizme karşı direnişiydi.** Tarih boyunca hiçbir gücün gayri meşru saymadığı bu haklı direniş karşısında terör demagojisinin elbette uzun yaşaması mümkün değildi.

Nitekim demagoji, kendi sonunu Irak topraklarında hazırlıyor. Irak işgali de "teröre karşı savaşın" bir parçası! Oysa gerçeği artık beş yaşında çocuklar bile biliyor.

Emperyalizm istiyor ki, kimse kendisine karşı direnmesin! Her ne biçimde olursa olsun direnen herkes teröristtir diyor. Oligarşi de aynı demagojiyle onyıllardır bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine saldırıyor, katliamlarını meşrulaştırmak istiyor.

Emperyalizm Irak halkının direnişini terörizm diyerek katliamlarını meşrulaştırmak istiyor. Öte yandan Amerikan ve İngiliz askerlerinin geçtiği her köy, kasaba harabeye dönüyor, havadan yağın ölüm bombaları Irak kentlerini yerlebir ediyor, halkını hunharca katlediyor. Elbette Amerikan emperyalizmi silahlanmış kadınları, çocukları katletmenin gerekçesini bulmak zorunda. Nasıl ki, İsrail taş atan çocukları katletmenin gerekçelerini utanmazca dile getiriyorsa. İşte tam da "terör" demagojisi bu iş için.

'Teröre Karşı Savaş'ın Yeni Hedefleri

Amerikan imparatorluk savaşının öteki adıdır **"teröre karşı savaş"**. Bu savaş daha şimdiden, yani Irak işgali tamamlanmadan yeni hedeflerini tehdit etmeye başladı. Tıpkı Afganistan bitmeden Irak'a karşı kampanyanın başlatıldığı gibi. Önce ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, ardından emperyalist medyanın "güvercin" diye pazarladığı Colin Powell, Suriye ve İran'ı tehdit etti.

Tehdit, *"Suriye'nin Irak'a askeri teçhizat sağladığı, teröre destek verdiği, İran'ın kitle imha silahı ürettiği"* üzerinden yapıldı. Powell'in, *"Suriye şimdi kritik bir seçimle yüzyüze, verdiği kararın sonuçlarına katlanacak..."* sözlerine Suriye'nin cevabı, *"kararımızı verdik Irak halkının yanındayız..."* oldu. İran ise ABD'nin başarısızlığını gizlemek için kendilerine yöneldiğini söyledi. Bu açıklamadan birkaç gün önce de, Saddam'ın devrilmesi durumunda arkasından gözyaşı dökmeyeceklerini, ancak sadece BM'nin denetiminde bir seçimle gelecek hükümeti tanıyacaklarını söylemişti. (İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi)

CIA eski Başkanı James Woolsey, *"Irak'ta başarılı bir rejim değişikliğinden sonra Suriye ile ilgilenmeliyiz"* demişti saldırı öncesi. Keza, ABD Dışişleri Müsteşarı John Bolton'un, Şaron'a, *"Irak'tan sonra Suriye ve İran'ın hedef alınacağını"* taahhüt ettiği haberleri de basında yer alan gelişmelerdendi. "Şer ekmeni" tartışmalarının üzerinden de zaten çok zaman geçmedi.

"Terörizme karşı savaş" adına başlatılan dünya halklarına karşı imparatorluk savaşında sıranın herkeşe geleceğini söylemiştik. Emperyalizm zamanlama yapıyor, önce birine yükleniyor, ötekilere siz kenarda bekleyin karışmayın diyor, karışılmıyor. Sonra sıra bir başkasına geldiğinde ötekilere "siz kenarda sıranızı bekleyin" diyor. Bilindiği gibi, aynı oyunu oligarşi ülkemiz soluna ve genel olarak muhalif güçlere karşı uyguluyor. Taktik emperyalizmin taktiği. İran ne diyor şimdi; tamam Saddam'ı devir ama yeni hükümeti sen seçme! Olur, emperyalizm de zaten Irak'a demokrasi götürüyor!

Bu saldırganlıktan, *"Saddam'ın ardından gözyaşı dökmeyiz"* diyerek kimse kurtulamaz. Sorun dediğimiz gibi zamanlamadır. Irak'a saldırıyı Saddam'la açıklamak nasıl en büyük hataysa, İran'ın işgale utangaçça karşı çıkışı da o kadar hatadır. Saddam diktatörlüğü Irak halkının sorunudur. Alınması gereken yegane tavır, **askeri, siyasi olarak Irak halkının yanında yer almaktır.** Bu, bölge ülkeleri için de, tüm dünya halkları için de, tek tek örgütler, kişiler için de böyledir.

Emperyalizm Anlatıyor, Anlamayan Var!

Emperyalizm “terör” demagojisinin ne anlama geldiğini pratiğiyle anlatıyor. Ama hala, çeşitli nedenlerle anlamayan, anlamazlıktan gelen, bilinçli olarak aynı kavramla halkların mücadelesine, devrimci mücadeleye saldıranlar yok değil elbette.

İşte size iki örnek;

Birincisi islamcı kesimden Amerikan saldırganlığına en şiddetli karşı çıkan Yeni Şafak ve Akit’ten iki haberden iki cümle şöyle;

“Belçika’da Danıştay, Sabancı suikastı faillerinden **terörist Fehriye Erdal’ın sınır dışı edilmesine ilişkin İçişleri Bakanlığı kararını iptal etti.**” Yeni Şafak 1 Nisan)

“Cumhurbaşkanı affettiği **teröristlere** bir yenisini ekledi ve yasadışı terör örgütü militanı Eray Karapınar’ı affetti.” (Vakit, 2 Nisan)

Sabancı’nın kim olduğunu anlatmayacağız, sadece Irak’a saldırıya ilişkin, Kuzey Cephesine izin vermemekle “talih kuşunu kaçırdık” demesini hatırlamak bile, Sabancı eyleminin hangi cepheye darbe vurduğunu, kimin rahatsız olması gerektiğini görmeye yeterli. Keza ölüm orucu direnişi de emperyalist politikalarla direk ilgili. Ama bu kafa ne yapıyor; devrimci-

lere emperyalizmin terör demagojisi ile saldırarak, emperyalizmle aynı noktada buluşuyor, oligarşiye kendince mesaj vermeye çalışıyor. Beyhude çaba!

İkinci örneği miz, kendine “solcu” diyen **Barış Girişimi Grubu’ndan.**

Grubun sözcüsü Ayşe Berktaş, faşizmin meclisine hala övgüler düzdüğü konuşmasında hemen araya sıkıştınveriyor; “**Biz gücün terörüne ve terörün gücüne boyun eğmeyi reddediyoruz.**” (Yeni Şafak 29 Mart) Afganistan işgalinden bu yana kullanılıyor bu kavram. Neye hizmet ettiği ise Irak’ta sergileniyor!

Hala “Ama Saddam...” diyenler; Iraklılara Bakın!

Dünya halklarının, ülkemiz halklarının ezici bir çoğunluğu gerçekleri görmüş olsa da, tavırlarını, ya da tavırsızlıklarını “ama Saddam da diktatör...” diye başlayan gerekçelerle açıklamaya çalışırlar var.

Bu noktada en güzel cevabı, **Saddam’ın sürgün ettiği Irak’lıların** vatanlarını savunmak için, emperyalizme karşı döğüşmek için ülkelerine dönenler veriyor.

Onların tavırlarında meselenin ne olduğunu hala çıkaramayanların artık niyetlerini, bilerek ya da bilmeyerek kime hizmet ettiklerini sorgulamak gerekir.

Bakın ne diyor ülkelere dönen Iraklılar; “**Başka ülkelerde rahat içinde yaşamaktansa, ülkemizde ölmeyi tercih ederiz... Amerika birliğimizi sağladı... En azın-**

dan ülkemizde ölürüm. Nerede ne yapacağım bilmiyorum, ama mutlaka yapabileceğim bir şeyler olacaktır.” (Zaman, 1 Nisan)

Emperyalizmin bölüp parçalamaya ve bunun üzerinden ülkeyi işgal etme planına karşı 1991’de ABD’nin kışkırtarak ayaklandığı Şiiler, Sünnilerle birlikte eşine ender rastlanır şekilde namaz kılip direniş çağrısı yapıyor.

Ulusallık, bağımsızlık, yurtseverlik, bunları yeniden tartışacaksınız. Ülkesi için canını feda etmek nedir, yeniden düşüneceksiniz. Irak halkı unutturulmak istenen bu kavramları direnişi ile gösteriyor. Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni masalıyla tüm bu kavramlar yokedilmek istendi. Bu konuda solda da büyük tahribatlar yaşandı. Tahrip edilen yerden emperyalist politikalar girdi ve sol adına savunulmaya başlandı.

Bugün sorunu **Saddam’ın girdip kalması** olarak görenler de, bilinçli işbirlikçiler değilse, aynı çarpık anlayışın esirleridir. Ki, Ertuğrul Özkök gibi Amerikancılar da bu zayıflık üzerinden yüklenmeye çalışıyor. “**Saddam’ı neden eleştirmiyorsunuz**” yüklenmeleri ile, Amerikancılığından kuşku duyulmayan Özkök’ün, neye, kime hizmet ettiğini görmek de zor olmasa gerek.

Siz ne dersiniz deyin, Irak halkı ülkenin meşru iktidarının öncülüğünde direniyor. Bu direnişte, kimi islamcı kesimlerin yontmaya çalıştığı gibi islamcılık değil, ulusal yan belirgindir. Karşımıza Arap milliyetçiliği olarak çıkmaktadır.

Anti-Amerikancılık Büyüyor, Morrisonlar Telaşa Düşüyor

“- Sayın Demirel... Sonuç?”

- Orada, Türkiye aleyhindeki lobilere fırsat verildi... Türkiye'ye güven zedelendi... Burada da ABD husumeti doğar... **Anti-Amerikan hava...** Yani iyi olmadı.” (30 Mart Sabah, Yavuz Donat)

Tecrübeli bir işbirlikçi olmanın da ötesinde ülkemizde anti-emperyalist dalganın bir kasırga gibi estiği ve büyük oranda bugünkü Amerikan karşıtlığının da kaynağını teşkil eden yılların devlet adamı olmanın tecrübesiyle de konuşuyor. Gününbirlik düşünen Amerikancıların şu kadar dolar gelmedi, piyasalar şöyle oldu hesaplarından çok daha ciddi ve düzenin istikrarı cephesinden bir hesaptır Demirelininki. Kimilerinin dediği gibi, eyvah yandık “stratejik ilişkiler bitti” havasında da değil, çünkü “ne ABD Türkiye'den, ne de Türkiye ABD'den vazgeçebilir...” Bu ülkenin işbirlikçilik bağlarının devrim dışında hiçbir yolla koparılamayacağını bilir Demirel.

Bunun için ne yapılması gerektiğinin öğütlerini de veriyor iktidara:

“Toplumda, ABD'nin Irak harekatı giderek nefret yaratıyor. Hatta Amerikalıların başarısızlığa uğramalarını, burunlarının sürtülmesini isteyenlerin sayısı giderek artıyor. **Bu birikim kontrol altında tutulmazsa, ilerde büyük bir Amerikan aleyhtarlığı patlamasına gidebilir.** Hele hükümet bu savrulukla devam ederse, önümüzdeki dönemlerde hiç hoşlanılmayacak gelişmeler yaşanabilir.” (Süleyman Demirel, aktaran M.Ali Birand, 28 Mart Hürriyet)

Morrison Süleyman, Amerika adına düşünmeye,

konuşmaya, politika yapmaya, kısacası görevini yapmaya devam ediyor. 6 Filo'ya karşı sokaklara dö-küldüğümüz ve gerici güçleri kullandığı Kanlı Pazar günlerini hatırlıyor Morrison Süleyman. Amerika'ya karşı büyüyen öfkenin ne demek olduğunu belki de en iyi bilenlerden birisi O. Ama sanılmasın ki, bu düşünce ve korku sadece ona ait. Tüm egemen sınıflar aynı korkuyu taşıyor.

Mesela, TUSİAD'ın katil kalemlerinden Ertuğrul Özkök sol ve islamcı kesimlerin birlikte hareket etmesinden rahatsız olmuş, “*bu koalisyonun temelinde, 1960-70'li yıllardan beri varolan ‘anti Amerikan-cılık’ duygusu yatmaktadır*” (2 Nisan Hürriyet) diye yazıyor ve aklısına üstüne vazifeymiş, anlarmış gibi solu uyarıyor, bakın İran'da şeriatçıların ilk işi sizi asmak oldu diyor. Amaç elbette, bir şekilde sağlanan bu birlikte hareket etme zeminini dinamitlemek.

Çünkü bu “zemin” düzen için tehlikeli. İslamcısı, solcusu, ulusalcısı ile bir avuç Amerikan işbirlikçisi dışında tüm halkın birleşebileceği bir zemin. Bunun da ötesinde, bugün değilse yarın bütün kesimlerin Amerika'ya karşı olmanın, emperyalizmin zulmüne hayır demenin, işbirlikçi iktidara karşı mücadeleden geçtiğini görmelerinin kaçınılmaz olmasıdır korkunun kaynağı.

Ürfalı Köylüler ve Demirel'in Uyarısı

“*İlerde büyük bir Amerikan aleyhtarlığı patlamasına gidebilir.*” diyor Demirel. Kuşkusuz Demirel'in ölçütü, bu öfkenin meydanlara, örgütlenmeye yansıyan boyutudur. Evet bugün Amerika'ya karşı öfke kendisini meydanlarda ifade etmiyor. Dalga dalga akan yüzbinler yok belki, ama o öfke, o birikim giderek büyüyor.

Halklar açısından, devrimlerin kazanımı olarak, bu sürecin en büyük kazanımı tüm dünyada büyüyen bu anti-amerikancı dalgadır. Ülkemiz de bu dalganın dışında değildir. Tarihse mirası ile, bu öfkeyi çok iyi tanıır halkımız. Devrimcilerin bağımsız Türkiye şiarıyla kanlarının aktığı topraklardır bu topraklar.

“**Kontrol altına alınmalı**” diyor Morrison. Ürfalı köylüyü “millici ordu”nun jandarmaları kontrol altına almakta zorlanıyor. Mahkemeler devreye girip, topraklarına füze atana değil, halka davalar açıyor.

Hatırlanacağı gibi, Ürfa'nın köyüne düşen Tomahawk füzesini incelemek ve parçaları toplamak için

Sayı 55

24

6 Nisan 2003

bölgeye giden 12 kişiden oluşan Amerikan askeri heyeti, köylülerin taşlı, yumurtalı saldırısına uğramış, neye uğradığını şaşırarak Amerikalılar, canını zor kurtarmıştı. Yine İskenderun'a askeri araçları taşıyan Amerikan konvoyunun köylüler tarafından taşlanması üzerine sevkıyatlar "güvenlik alınana kadar" iptal edilmek zorunda kalmıştı.

Urfalı köylünün öfkesi düşen füzeyle değil, doğrudan Amerika'yadır. Her gün TV'lerden izlenen katliam görüntüleri, Amerikan sömürgeci politikaları ve bu politikaların öte yüzünde duran AKP iktidarının işbirlikçiliğiyle onurumuzun ayaklar altına alınmasıdır tepki. Üstelik Kürt milliyetçilerinin Amerika aleyhine tek bir söz etmediği bölgede yaşanıyor olması, tepkiyi daha da anlamlı hale getiriyor.

Reformist Sol ve Demirel'in Uyarısı

"Kontrol altına alınmalı" diyen Demirel'in, bu kontrolü sağlamaktan sadece baskı, zor, şiddet yöntemlerini anlamadığı kesin. Çünkü bu yöntemlerin nihayetinde öfkeyi dizginlese bile büyüyeşünü durduramayacağı tecrübelerle sabittir.

Asıl kontrol mekanizmalarının başında, bu öfkenin yanlış kanallara akıtılması, iktidarın denetim sınırları içinde olmasıdır. İşte tam da burada, reformist solun, barışçısının iktidarın bu politikalarının neresinde durduğu sorusu akla geliyor. Düzenin anti-amerikan dalgayı kontrol altına almak istemesi doğaldır, doğal olmayan ise, reformizmin bu kontrol mekanizmasını kendisinin kurmasıdır.

Örneğin, Amerika'ya karşı mücadeleyi AKP iktidarına karşı mücadeleden soyutlama, eylem biçiminde, sloganlarda düzenin kabul edebileceği, kitlelere devrimci bilinç taşımayan bir söylemin tercih edilmesi, yine örneğin, kitle hareketinin radikalleşmesinin önüne "provokasyon" edebiyatı ile set çekmek için gösterilen çabalar, ilk elden akla gelen kontrol mekanizmalarıdır.

Büyük bir potansiyelin varlığını düzen görüyor, önlemini almaya çalışırken, reformizm ne yapıyor; o tekkesine parse toplamayı düşünüyor. Kitleleri bu temelde örgütlemek, tüm halk güçlerinin bu temelde birliğini düşünmek yerine, tam tersini yapıyor.

Sınıf bilinciyle konuşan Demirel'in uyarıları kendisine **anti-emperyalist, anti-amerikancı, devrimci, ilerici, sol, sosyalist** diyen herkes içindir aslında. O ne diyorsa, tersini düşünüp, tersi için mücadeleyi, birliği yükseltmek, emperyalizme karşı öfkeyi örgütlemektir uyarıdan okunması gereken. Kastettimiz üç beş gösteri değil, iktidar için, bağımsız Türkiye için örgütlenmedir.

Ülkemizdeki Amerikancılar

Ülkemizde Amerikan çıkarlarının temsilcisi olan, Irak halkının katledilmesi için aylardır çılgın atanlar kimler? Hemen belirtelim ki, bu Amerikancılar katliam saldırısı başlamadan önce çok daha cüretli olarak konuşuyor, Amerikan çıkarlarını "milli çıkarlarımız" diye yutturmaya çalışıyorlardı. Şimdi nispeten "suskun" ve daha sinsi sürdürüyorlar Amerikancılığı. Çünkü, Irak halkının katledilmesi görüntüleri karşısında halkın karşısına gerçek yüzleriyle çıkamazlar. Her konuştuklarında *"elbette barış istiyoruz, elbette Iraklıların öldürülmesine karşıyız"* demagojilerine sarılmaları kimseyi aldatmasın!

İşte ülkemizdeki Amerikancılar:

En başta **TÜSİAD**; Bu konuda TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan'ın gayet açık şekilde "Amerika'nın yanında yer almalıyız" sözleri hatırlanacaktır. AKP'yi eleştirirken, zikredilen *"50 yıl önceye dönme"* korkusu da aynı zihniyetin devamıdır. 50 yıl önceden ne kastediyor TÜSİAD? Henüz ABD'nin yeni-sömürgeci, uydusu olunmadığı zamanlardan korkuyor.

MEDYA: Aslında medya ayrı bir sektör olmasıyla değil, işbirlikçi sermayenin sesi olmasıyla Amerikancıdır. Doğan Medya bunların başındadır. Amerikancılık propagandasının, dezenformasyonun merkezidirler.

Burada Doğan Medya binasında yapılan tekelciler ve Amerikalıların toplantısını hatırlayalım. Tekelci burjuvazi-medya-ABD ittifakı, herkesin gözleri önünde, Irak kan denizine dönmüşken "savaşın seyrini" görüştüler, Türkiye'nin saldırıda daha aktif kullanılması için planlar yaptılar.

AKP: Irak halkının katledilmesinden birinci dereceden sorumlu işbirlikçi durumundadır. Amerikancılıkları partinin kuruluşuna dayanır. Beyaz Saray'dan alınan icazetin karşılığını katliam ortaklığıyla ödüyor.

GENELKURMAY: Bu ülkede yaşanan bütün siyasi, ekonomik konularda, katliamlarda onaylayan ve uygulayan olduğu gibi Amerikancılığın da değişmez temsilcisidir. "Millicilik" yüzünde artık sırtan bir maskedir. ABD müfredatı eğitilmiş generallerin yönettiği ordu, 1950'lerden bu yana ülkemizde Amerika adına işgal ordusu durumundadır. Amerikancılıklarını görmek için Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün tezkerenin çıkmasına hayıflanarak konuşmasını hatırlamak dahi yeterlidir.

Şehitlerimizi Anıyor
30 Mart - 17 Nisan
Umudu Selamlıyoruz

KIZILDERE;

Bağımsızlık, Enternasyonalizm ve İktidar

Kimimiz belki yıllarca, belki aylarca birlikte olduk onlarla. Birlikte oturup sohbet ettik, eylemden eyleme koştuk. Kimimiz ise onları yalnız resimlerinden, anlatımlardan tanıyoruz. Ama ister doğrudan ister dolaylı tanıyalım, onlar hayatımızın, mücadelemizin içindeler.

Tarihimiz deyince, aklımıza ilk onlar geliyor; çünkü bu tarihin mürekkebi onların kanı oldu. Hücrelerde bizi yalnız bırakmayan onlar, en güç koşullarda bize moral veren, dayanma ve direnme gücü veren onlar. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" derken onlara saygımızı, bağlılığımızı ifade ediyoruz.

Şehitlerimiz derken, ideolojide, politikada, kültürde, ahlakta bir kesintisizliği anlıyoruz. Tarihimiz, Kızıldere'de kanla yazılmaya başladığundan bu yana izlenen bu yol, zafere kadar üzerinde yürüyeceğimiz yoldur.

12 Temmuz, 16-17 Nisan, '84, '96 Ölüm Oruçları, şehirlerde ve kırlarda kuşatma altında can bedeli gerçekleştirdiğimiz direnişler, 2,5 yılı aşkın bir zamandır sürdürdüğümüz direniş, Kızıldere'nin devamı olarak tarihimizdeki yerlerini aldılar. Kişiliğimiz, kimliğimiz, politik donanımımız, 33 yıldır kesintisiz süren bu kavgamızın içinde şekillendi.

İKTİDAR!

Parti-Cephe'nin ayırdedici yanlarından biri, **emperyalizme bağımlılığın "işgal"** olarak adlandırılacak boyutta olduğunu ve partili, parlamento demokrasiliklik oyununa karşın yönetim biçiminin **faşizm** olduğu bir ülke olduğumuz tesbitindedir. Bu durumda ne kurtuluşun yolu, barışçıl, parlamenter yollardan geçebilir, ne de örgütün biçimi legal partiler olabilirdi. Bir devrimci hareket bu koşullarda kendini "demokratikleşme", "reformlar" gibi hedeflerle de sınırlayamazdı.

mazdı.

Evet, çeşitli kesimlerin sık sık kullandığı gibi, Cephe çizgisi, o günden bu yana **RADİKAL** bir çizgidir. Böyle olması, ülkemizin bu tarihi, sosyal, siyasal özelliklerinin sonucudur. Böyle olmalıydı Türkiye devriminin çizgisi. Ulaşmayı reddederek, silaha sınırlarak yürünebilirdi bu yol. Çünkü bu yol, iktidarı, her devrimin temel meselesini, hedefliyordu.

Yürüdüğümüz yolun ne kadar kısa ya da uzun olduğuna bakmadan, hiç durmadan yürüdük. **Hedefe** kilitlendik. **Hedef**, tüm bu direniş geleneklerini yaratırken bize yön gösterendi. **Hedef**, baskının, zulmün kol gezdiği ülkede, imha politikalarının öncelikli hedefi olurken, bizim sağa sola sapmamıza engel oldu. Hedef, bizi kararsızlıktan, uzlaşmalardan, yalpalamalardan alıkoyandı.

Hedef iktidardı; halkın iktidarı!

Tarihin en sert ulusal ve uluslararası çatışmaları, hedefinde halkın iktidarının kurulması olan kavgalardır.

Ve yine tarihin tanık olduğu en büyük zulümleri, en korkunç işkence yöntemlerini, en boyutlu katliamları, egemen sınıflar, iktidarı ezilenlere vermemek için gerçekleştirmişlerdir.

Bu noktada, ezilenlerin önünde iki yol vardır; ya iktidar hedefinden vazgeçmek ve mevcut düzene boyun eğmek, ya da tüm bunları göğüsleyerek hedefinde iktidar olan savaşı sürdürmek.

Kızıldere ve o günden bugüne sürdürülen Kızıldere'nin direniş çizgisi, ikinci yolun tercih edilmesinin sonucudur.

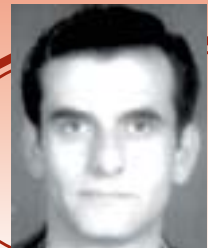
Tarihte onbinlerce kahramanlık örneğinden ancak bir kısmı kendisini yıllar sonrasına taşıyabilmiş, destanlaşabilmiştir. Bu onların siyasal muhtevalarıyla ilgilidir. Yaratılan direnişleri destanlaştıran asıl olgu, direnişlerin tarihin akışını

Sayı 55

26

6 Nisan 2003

.....Kızıldere'de.....12 Temmuz'da.....16-17 Nisan'da..... Dağlarda.....

halkın lehine değiştiren, halkların önünde yeni yollar, ufuklar açan özellikleridir.

Mahirlerin Kızıldere'de, Denizlerin idam sehpalarında, Kaypakkaya'nın işkencehanede teslimiyeti reddetmesi, yaşamları pahasına hakların direnişinin meşruluğunu, zulme, sömürüye, emperyalist işgale karşı mücadele etmenin haklılığını yaşamlarını feda ederek savunmaları Anadolu'nun tarihinde silinmez bir iz bırakmıştır.

Emperyalizm katliam ve terörle halkta korku yaratmak, yarattığı bu korku üzerinden egemenliğini sürdürmek ister. Katliamlar, infazlar, işkenceler, hücreler karşısında her direniş destanı, terörle halkların direnişini boğma, korkuyu egemen kılma politikalarına vurulmuş bir darbedir. Teslim alınmak istenen halksa, yokedilmek istenen devrim düşünceleriyle, kuşatılan devrimcinin önünde iki farklı seçenek yoktur. Devrimcinin önündeki seçenek tektir; bedeli ne olursa olsun, teslimiyeti reddetmek! Bundan ötesi, devrimcilikle, düzen içilik arasında bir tercihtir ancak.

BAĞIMSIZLIK!

Emperyalizme bağımlı bir ülkede demokrasi-nin, halkın iktidarının kurulması mümkün değildir. Halk iktidarı hedefi, bu nedenle, emperyalizme karşı tam bağımsızlık için savaşmayı şart koşar. 1960'ların sonundaki parlamenter, sol cuntacı hayaller nedeniyle Mahirler sık sık **"Tam bağımsızlık"**tan söz ederler. "Bağımsızlık" gibi görünen ama bağımlı olan, ulusal marşına, sınırlarına sahipmiş gibi görünen ama herşeyini emperyalizmin belirlediği ülkeler, **"yeni-sömürgecilik"** olgusunun ta kendisidir çünkü.

3. Bunalım döneminin emperyalizme karşı mücadelesi, tam da işte bu **"görünürdeki bağımsızlık"**lara karşı **"tam bağımsızlık"** için mücadeledir. 1960'lar, 70'ler, emperyalizmin BM aracılığıyla, klasik sömürgelerine "bağımsızlık" bahşettiği dönemdir. Bahşedilen bağımsızlık, tümüyle biçimsel, temelde emperyalizme bağımlılığı devam ettiren siyasi sistemlerin oluşturduğu bir bağımsızlıktır.

1960-70'lerde ulusal kurtuluş savaşları bu yolla engellenmeye çalışılırken, 1990'lı yıllarda

bu kez karşımıza "ülkelerin içişleri diye bir şeyin kalmadığı"nı, "ulusal sınırların kalkmaya başladığı"nı iddia eden küreselleşme teorileri çıktı.

BM aracılığıyla ülkelere "bağımsızlık" bahşedilirken de, "emperyalizmin değiştiğini", "sömürgecilikten vazgeçtiğini" söyleyenler çıkmıştı. Oysa emperyalizm, klasik-açık işgal biçimindeki sömürgecilikten vazgeçip, yeni-sömürgeciliğe geçmişti. 1990'larda olan ise, yeni-sömürgeciliğin derinleştirilmesi idi bir bakıma. Global ekonomi, Avrupa Birliği, NAFTA gibi çok çeşitli "birlikler" aracılığıyla, emperyalizm yeni-sömürgeler üzerinde daha dikte edici hale geliyor, ülkelerin adeta "görece özerkliği"ni dahi ortadan kaldıran bir süreç öngörüyordu. Ülkemizde bunu çok somut yaşadık; "Küreselleşme"nin, Avrupa Birliği'nin ne yiyip içeceğimizden ne düşüneceğimize, nasıl örgütlenip nasıl örgütlenmeyeceğimize kadar herşeyin emperyalist kurumlar tarafından belirlendiği bir süreçtir bu.

Ne BM aracılığıyla bağımsızlık verilirken, ne belli koşullarda cuntaları desteklemekten vazgeçip "sivilleşme" manevraları yapılırken, ne "global köy" masalları karşısında, emperyalizme karşı bağımsızlık düşüncesinden vazgeçmedik. **"Tam bağımsız Türkiye"** sözlerinde, **anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk devrimi** stratejisinde ifadesini bulan sağlam ideolojik temel, devrimci hareketin sonraki on yıllar boyunca, emperyalizmin çeşitli manevraları, demagojileri karşısında savrulmalar yaşamamasının nedenini de izah eder.

ENTERNASYONALİZM!

Marksizm-Leninizmin ustaları, proletyanın mücadelesinin, içeriği bakımından enternasyonal, formu bakımından milli olduğunu söylerler. Parti-Cephe'de de millilik-enternasyonalizm ilişkisi bu temelde kurulmuştur.

Enternasyonal dayanışmadan veya kendi ülkesindeki işbirlikçi iktidara karşı mücadeleden kaçma gibi bir düşüncesi olmayan herkes için bu son derece açık pratik bir gerçektir.

Dünyanın şu veya bu ülkesinde emperyalizme ve oligarşie karşı gerçekleştirilecek bir devrim, ob-

Sayı 55

27

6 Nisan 2003

Tutsaklıkta

Açlıkta

Fedada

**BU GELENEK
BİZİM!**

jektif olarak emperyalizmi zayıflatacaktır. Bu yanıyla, emperyalizme darbe vuran "ulusal" sınırlar içindeki her mücadele, dünya halklarının zaferini kolaylaştıran, yakınlaştıran bir rol de üstlenmiş olur.

Elbette, bir devrimci hareket, "ben kendi ülkemde mücadele ederek enternasyonal görevimi yerine getiriyorum ya işte" şeklinde bir yaklaşım içinde de olmaz. Bazen şu veya bu halkın, ülkenin mücadelesiyle dayanışma, en az ülkedeki işbirlikçi iktidara karşı yürütülen mücadele görevleri kadar güncellik, acillik taşır.

Mahirlerin, o süreçteki en önemli eylemlerinden birinde İsrail Siyonizmini hedef almaları, işte bu enternasyonal anlayışın sonucudur. Devrimci hareket, bu çizgiyi, 33 yıldır büyük bir enternasyonal duyarlılıkla sürdürmekte, dünyanın her yanında yürütülen ulusal, devrimci mücadelelerle dayanışma içinde olmaktadır. Her komünist, "dünyanın neresinde haksız bir tokat patlarsa, onun acısını yüreğinde duyan" ve ona gücü oranında cevap veren bir enternasyonalisttir. Türkiye devriminin Marksist-Leninist çizgisi, bu enternasyonal gelenekten hiç kopmamıştır. Emperyalizmin tüm şimşeklerini yağdırdığı dönemlerde, emperyalizme, karşı-devrimlere direnenlerle birlikte olmuştur. Anti-emperyalist bir çok siyasi hareket, tüm bu dönemlerde zigzaglar çizerken, devrimci hareket anti-emperyalist ve enternasyonalist tutarlılığının, kararlılığın temsilcisi olmuştur.

Bugün o enternasyonalist dayanışmanın Irak halkı nezdinde yeniden gündemde olduğu, tereddütsüz Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi iktidara karşı, tam bağımsızlık mücadelesinin gündemde olduğu bir dönemdeyiz. Kızıldere, 33 yıl sonrasının koşullarında yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Kızıldere bugün de, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesinin, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin, dünya halklarının direniş geleneğinin ve enternasyonal dayanışmasının bayrağı olarak dalgalanmaya devam etmektedir.

BÜ ÜLKENİN BAĞIMSIZLIĞI HALKLARIMIZIN ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN KANINI DÖKEN TÜM DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER, ŞEHİDİMİZDİR

Denizler ve İbolar, 1970'lerin başında faşizmin bal-yoz operasyonlarıyla tüm devrimci hareketi yoketmeye çalıştığı bir ülkede, **silahlı devrim cephesinin** savaşçılarıdır.

Cunta karşısında devrim iddiasından vazgeçmeyişin temsilcisidirler.

İdam sehpalarında, işkence tezgahlarında, aynı Mahirlerin kuşatmadaki tavrı gibi, dönmeyi değil, ölmeyi seçenlerdir.

Türkiye halklarının bağımsızlığı için, devrim ve sosyalizm için, bu topraklarda kanını döken tüm devrimciler, yurtseverler, bizim şehitlerimizdir. 30 Mart-17 Nisan şehitlerimizi anma günleri, Türkiye devriminin şehitlerini anma günleridir.

1970'lerin başındaki silahlı devrim cephesi içinde yer alan üç hareket -THKP-C, THKO, TİKKO- içinde yer alan bir çok kadro, sonraki dönemlerde pasifizmin, sağ ve sol sapmaların içine savruldu. 12 Eylül'de daha da derinleşen bu sapmalar neticesinde, devrimin en temel değerleri ve devrimciliğin en temel kuralları ayaklar altına alındı, muğlaklaştırıldı, çarpıtıldı.

"Şehitlerimiz" kavramını çıkartıp attı çoğu literatürlerinden.

Ama onlara rağmen sürdü kavga. Hayatın her alanında can verdik. Ölüm oruçlarında can verdik. Onların ideallerine leke düşürmedik.

Darağaçlarında, işkence tezgahlarında, kuşatmalarla dalgalandırılan bayrakların bu topraklarda hiç bir dönem sahihsiz kalmadığını ve kalmayacağını bir kez daha kanıtladık.

Şehitlerimizi Anıyor
30 Mart - 17 Nisan
Umudu Selamlıyoruz

KIZILDERE'YLE YÜZLEŞMEK

Kızıldere'ye bakmak, bir yanıla bugünyle yüzleşmektir. Kızıldere'de gördüğünüzü bugününüzde görüyor musunuz? Yoksa Kızıldere size, yalnız zaman olarak değil; tavır, politika, ahlak olarak da mı uzak?

Türkiye sınıflar mücadelesinde herkesin yerini, bu sorunun cevabına bakarak bulabilirsiniz.

Bu yüzleşmeyi yapmadan, bu yüzleşmeden kaçarak Kızıldere'yi sahiplenmeye kalkmak ise, sadece siyasi yüzölçüktür, istismarcılıktır.

Türkiye solunda bu tür istismanın örneği çokça görüldü. Tüm siyasi ömürleri Mahirlerin çizgisini mahkum etmekle geçen, Mahirleri maceracılıktan anarşizme goşizme kadar türlü sıfatlarla ananlar bile, kendi tarihlerinde böylesi geleneklerin sahibi olmadıkları için, Mahirlere, Denizlere sarıldılar. Bu sahiplenişlerin altı boş olduğu için, her sahipleniş aynı zamanda bir çarpıtmayı da içeriyordu.

Kızıldere'de görülen, eğer bugününüzde yoksa; ikisinden birini yapmak durumundasınız; ya Kızıldere'yi çarpıtacaksınız, ya bugünün gerçeğini.

Bu tür bir çarpıtmamanın örneklerinden biri, geçtiğimiz hafta 30 Mart tarihli Özgür Politika Gazetesi'nde yer aldı. "Kızıldere Manifestosu" başlıklı yazıda şöyle deniyor:

"Üğrunda göz kırpmadan ölüme gidilecek asil bir dava var idi. Mahir Çayan, 'teslim olun' çağrılarına evin çatısından 'biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik' diye yanıt veriyordu. ...

Birleşin. Sadece birleşmeyin, kardeşleşin. Kardeşleşin ve birbiriniz için ölüme gidecek kadar etle turnak olun..."

Buraya kadar bir yanlışlık yok. Devam ediyor yazar ve diyor ki:

"Kürdistan'lı devrimciler bu mesajı herkesten iyi aldılar ve oligarşinin karşısına onların mirascısı olarak dikildiklerini ilan ettiler."

Halep ordaysa, arşın burada. Mahirler ne mesaj vermiş ve Kürt milliyetçileri ne yapmış?

Aslında sorunun cevabı da var o yazıda. Mahirlerin mesajını, yine aynı yazar, biraz daha somutluyor:

"... bir kere daha bu mesajı doğru okumalıyız. Nasıl bir yürekten bu, ayrı örgüt tanımaz: Nasıl bir bilinçten bu, başka örgütten olanı tam tamına kendi yoldaşı bilir? Nasıl bir kararlılıktır bu başka örgütten olan yoldaşı için ölüme gider?"

Evet onların verdiği mesaj 'başka örgüt', 'başka örgütten yoldaşlar' değil, 'bizim örgüt', bizim yoldaşlarımız' ve 'bizim direnişimiz'dir."

Şimdi, bu mesajla, Ulucanlar'da "biz yokuz binbaşım" diyen tavrı karşılaştırm. Bu mesajla 19 Aralık katliamında "farkımızı koyduk iyi oldu" diyen politikayı karşılaştırm.

Mahirlerin tavrıyla, bu tavrın uzaktan yakından bir ilgisi, benzerliği, paralelliği kurulabilir mi?

Peki o zaman nasıl oluyor da, Mahirlerin mesajını en iyi anlayan PKK'lılar oluyor?

Hakkını verelim; yazar, Kızıldere'yi bu yanıla çarpıtmamış. Ama Kızıldere'yle PKK'yı aynılaştırmak için bu defa PKK'nın bugünkü gerçeğini çarpıtıyor. O zaman bu yazıdaki amaç, Kızıldere'yi anlamak-anlatmak mı, yoksa birilerinin bugününü aklamak mı, kuşkulu hale geliyor.

Kızıldere'yi böyle anlamışsanız, hiç anlamamışsanız demektir. Nerede *"Denizler için ölümü göze almak"*, nerede *"farkımızı koyduk iyi oldu"* tavrı?

Kızıldere direnişini bu biçimiyle ele almaya hakkınız yok.

Biz infaz edilirken, biz kaybedilirken, biz hapishanelerde alevler içinde yanarken, F tiplerine atılırken, ölüm oruçlarında beşer onar ötürken, neredeydiniz?

Neredeydiniz o zaman?

Biz bütün bunları yaşarken, *"bu mesajı herkesten iyi anladığı"* iddia edilen Kürt milliyetçi hareketinin hiçbir dostluklarını, dayanışmalarını görmedik, hissetmedik. Herşeye hep kendi pencerelerinden baktılar. Katledildiğimizde yanımızda olmadılar, direndiğimizde destek vermediler, tüm bunların da ötesinde, düzen içi hesapları nedeniyle direnişlerimizin karşısında da oldular. Denizlerin idamını, "Türkiye devriminin prestiji" sayan Kızıldere bakışı nerede, 19-22 Aralık ve F tiplerini "yaparken bize mi sordular?" diyen zihniyet nerede?

Kızıldere'yi sahiplenmek zordur.

Kızıldere'yi anladığını söylemek de o kadar ucuz değildir; anladığını söyleyene, anladığının pratiği nerede diye sorulduğunda, gösterecek bir pratiği olmalı.

Kızıldere'nin mesajını doğru anlayıp da, yanlış yapanın Kızıldere'ye bakınca sadece yüzü kızarır.

Sayı 55

29

6 Nisan 2003

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

3

MALTEPE ÖZGÜRLÜK EYLEMİ

THKP-C'nin, THKO'nun pek çok önder kadrosu tutsak düşmüştü. Onlar, "ilk"ler demekti. Tutsaklık koşullarında bir ilkin daha yaratıcısı oldular. 1 Aralık 1971 tarihli gazeteler "BÜYÜK FİRAR" manşetleriyle çıktılar. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ulaş Bardakçı, Ömer Ayna ve Ziya Yılmaz, Maltepe Hapishanesi'nden kazdıkları tünelden firar etmişlerdi.

O güne kadar bir çok ilerici, Komünist Parti üyesi tutsak düşmüştü; ama firar yoktu o tarihte. 1970'in devrimci kopuşunun bir tezahürüydü firar da. Onlar "suçlu" değildi, mücadeleleri meşruydu, firar da meşru haklarıydı. Bu meşruluk anlayışı, sonraki yıllarda kuşatma altındaki devrimcilerin ölüm mangalarına "asıl siz teslim olun" diyecekleri kadar pekişecekti.

olanlar partiden ihraç edilerek ihanetin önü kesildi.

Ankara'daki Parti-Cephehillerin bu sapmaya karşı tavır alarak yayınladığı bildiri, tarihsel değerdedir. Bir yerinde şöyle deniyordu bu bildirinin: "*Partimizin ismi Türkiye devrimine kanla kazandırılmıştır. Partimizin şerefli mirasını ve geçmişini reddederek onun adına sahip çıkmaya kalkışan (leş kargalarının) partimizin içinde yeri olamaz.*

... Bugün parti içinde bu görüşleri yayan, partinin hiçbir organının kararı olmaksızın bir avuç yüreksizin görüşlerini partiye egemen kılmaya çabalayanlar, dün birlikte savaştığımız kişiler olabilir. Onun bugün bizim için hiçbir önemi yoktur.

Bizleri birleştiren başlıca bağlayıcı faktör Marksizm-Leninizm'dir. Bizler kişilere bağlı değil Marksizm-Leninizm'e bağlıyız."

Sayı 55

30

6 Nisan 2003

SAĞ SAPMANIN İHANETİ

Mahirler'in tutsak düştüğü dönemde, dışarıda kalan yönetici kadroların bir kısmı, savaşı sürdürmek yerine, "baskı dönemini atlatma" hesaplarına girdiler. Bunların başını da Merkez Komite üyesi olan **Münir Aktolga** ve **Yusuf Küpeli** çekiyordu. Tabii bu kaçışı "mazeret" gösterecek teorik gerekçeler de uydurmuşlardı. O güne kadarki parti çizgisinin "yanlış" olduğunu, sağcı, revizyonist görüşlerin "aslında" doğru olduğunu söylemeye başlamış, pasifistliklerini gizlemek için de bu ucube teorinin arasına "silahlı işçi timleri kurmak" gibi gözboyamaya yönelik görüşler eklemişlerdi. Konumlarını da kullanarak bu görüşlerini sinsice partiye kabul ettirmeye çalışıyorlardı.

Tasfiyecilerin hesabı Mahirlerin dışarı çıkmasıyla bozuldu. Önce Mahir'le tartışmaktan kaçtılar. Ama bir yere kadar kaçabilirlerdi. Sonunda çeşitli görüşmeler, tartışmalar yapıldı. Bu tartışmaların sonucunda "Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Orhan Savaşçı, Ziya Yılmaz, Ertuğrul Kürkçü" imzalı bir açıklamayla, sağ sapma içinde

SAVAŞ İÇİNDE HAZIRLANAN TEORİK MİRAS

Sağ sapmanın etkisizleştirilmesinin ardından "*şimdi ne yapılacak?*" sorusuna cevap arandı. "12 Mart cuntasına karşı silahlı savaşın sürdürülmesi" kararı alındı. Bu doğrultuda, Ocak ayında Mahir Ankara'daki, Ziya Yılmaz ve Ulaş Bardakçı İstanbul'daki hazırlıkları sürdürmek görevini üstlendiler.

Mahir bu dönemde, çeşitli bildiri ve dergilerde ortaya konulmuş olan THKP-C ideolojisini daha etraflı bir biçimde toparlamak için bir broşürün yazılmasını da üstlendi.

Cuntanın baskı ve takip koşulları altında yazılan bu broşür, daha sonra **Kesintisiz II-III** adıyla anılacaktır. Silahlı savaşın "kaldığı yerden" sürdürülmesi ve Deniz'lerin kurtarılmasına yönelik bir eylemin hazırlıkları içinde yazılan Kesintisiz II-III, artık, "*tüm Parti-Cephehillerin elinde devrimin yolunu gösteren bir rehber, oportünizm, reformizme karşı ideolojik mücadelelerinde en güçlü silahlarından biri olacaktır.*"

ULAŞ'IN ELİNDE MAVZER

Zor bir dönemdi. Görevleri ağırdı. Sağ sapmanın yolaçtığı tahribatı giderilmeye, silahlı mücadelenin koşulları hazırlanmaya çalışılıyordu. THKP-C, işte bu koşullarda, bu görevi üstlenen en önemli kadrolarından birini daha kaybetti. Yoğun takip koşullarında Ulaş Bardakçı ve Ziya Yılmaz'ın İstanbul Levent'te kaldıkları ev kuşatıldı. 13 Şubat'taki bu kuşatmayı çatışarak yarıdılar. Ancak 19 Şubat'ta Ulaş Bardakçı Arnavutköy'de tekrar kuşatılır. Ulaş direnir, çatışır. Parti-Cephe savaşçılarının kuşatıldıklarında "teslim olmama", "çatışma" geleneğinin önderlerinden biri olarak şehit düşer.

TÜRKİYE SOLUNUN DOSTLUK MANİFESTOSU

Kızıldere Manifestosu'ndan önce, bu eylemin hazırlanışı sürecinde "devrimci dostluğun manifestosu" yazılır. Daha hapishanede iken, Parti-Cephelilerin en önem verdikleri konulardan biri, Deniz'lerin idamının engellenmesidir. THKO önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'a verilen idam cezalarının Meclis'te onaylanması gümdemdedir. Mahir, THKO önderlerinin idamına karşı mücadeleyi "Türkiye devriminin prestiji" meselesi olarak görür.

THKP-C'lilerle birlikte Maltepe'den firar eden THKO kadroları Cihan Alptekin ve Ömer Ayna da Deniz'ler için bir eylem düşünüyor, çeşitli planlar yapıyorlardı. Bu çabalar birleştirildi. Bir elçinin veya bir milletvekilinin kaçırılması gibi çeşitli alternatifler üzerinde duruldu.

"Mahir en son anda şu şekilde bir plan teklif etti. Buna göre, herhangi bir elçiliğe Mahir, Cihan ve Ömer Ayna bir intihar dalışı yapacak, elçinin hayatı karşılığında kendilerinin de teslim olması kaydıyla Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in idamlarının engellenmesini isteyeceklerdi..."

Devrimci dayanışmayı, devrimci birliği bundan daha iyi anlatacak bir yaklaşım bulmak mümkün değildir... Düşünülen eylemler o dönemki imkansızlıklar nedeniyle gerçekleştirilemez, ama eylemden vazgeçilmez. Eylem yeri örgütlülüğün fazla darbe yemediği Karadeniz'e kaydırılır. Ünye'de bulunan NATO üssünden İngiliz ajanlar kaçırılacaktır.

İNGİLİZ AJANLARIN KAÇIRILMASI

Gerekli düzenlemeler yapıldıktan sonra THKP-C ve THKO önderleri, savaşçıları Ünye'de ha-

rekete geçerler. 26 Mart'ta İngilizlerin kaldıkları ev basılarak, 12 kişi etkisizleştirilip 3 İngiliz ajanı rehin alınır.

Eylemle ilgili bir bildiri yayınlanır:

"Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı, Parlamentosu ve Hükümetine!

(...) Dünya halklarının baş düşmanı Anglo-Amerikan Emperyalizminin askeri örgütü olan NATO'da görevli bu İngiliz ajanlarının hayatlarına karşılık şartlarımız açıktır:

1. İnfazlar derhal durdurulacak,
2. Hiçbir yurtsever ve devrimci asılmayacaktır.

(...) Bu şartlar yerine getirilmediği takdirde, bu İngiliz ajanları kurşuna dizilecektir."

Gerillalar, 27 Mart'ın ilk saatlerinde rehinelerle birlikte Tokat'ın Niksar ilçesi Kızıldere köyüne ulaşılar. Aynı anda Türkiye'de büyük bir sarsıntı olmuştu. Askeri birlikler, MİT'çiler, kontrgerilla, polis, Karadeniz'e yığıldı.

30 Mart sabahı, kaldıkları köy evi kuşatılmıştı. "Teslim ol" çağrıları başladı.

"BİZ BURAYA DÖNMENE DEĞİL, ÖLMENE GELDİK!"

Kuşatma altındaki devrimciler, 'Teslim ol' çağrılarına Mahir'in bu tarihsel sözüyle cevap verdiler.

Çatışma başladı. Düşman ateşi altında ilk şehit düşen Mahir oldu. Savaşçılar, en küçük bir kararsızlığa kapılmadan direnişi sürdürdüler. Düşman koşulları yerine getirmemişti; bu nedenle İngiliz ajanlar da cezalandırıldı.

8 THKP-C ve iki THKO gerillası şehit düştü Kızıldere'de. Türkiye devriminin yolu orada keskinleştirilmişti işte. O günden sonra THKP-C'nin mirasına sahip çıkanlar, "Kızıldere Manifestosu Yolunda İleri" sloganıyla mücadeleyi sürdürdüler.

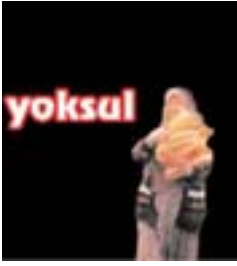

BİTMEYEN KAVGA, YENİLMEYEN THKP-C

Kızıldere'nin ardından gerek oligarşi, gerekse de soldaki bir çok kesim "Mahirlerin yenildiği-ne, onların görüşlerinin iflas ettiği-ne" hükmetmişlerdi. Erken bir hükümdü. Çok geçmeden "yenilgi" sanılanın siyasi bir zafer olduğu, bizzat kitlelerin Mahir'leri sahiplenmesi, Kızıldere'yi bayraklaştırılmasıyla görüldü.

Kimsenin ummadığı büyüklükte, beklemediği yaygınlıkta bir Parti-Cepheli potansiyeli çıktı ortaya. Şimdi ortada büyük bir potansiyel, pek çok dağınık grup, fırsatçılar, parsacılar ve içtenlikle Parti-Cephe çizgisini sahiplenip bu doğrultuda mücadeleyi geliştirmek isteyenler vardı.

- sürecek -

Ne “Fedakarlığı” Kimin İçin?

Amerikan katliamına ortak olan AKP iktidarı, halkın cebindeki son kuruşları toplamak için kampanya başlatıyor. Irak halkının katledilmesini dahi ranta çevirmeye çalışan AKP, sermayenin yol göstermesiyle “savaş tahvili” ile, “gönül havuzu” ile, “savaşın dışında kalmanın bedelini birlikte ödeyelim” yalanı üzerine kurulu kampanyalarla halkımızdan “fedakarlık” istiyor.

Önce bu havanın nasıl yaratıldığına bakalım.

AKP Hükümeti istediği tezkereyi meclisten geçiremedi. Ancak yapılan mutabakat zabıtları ile, hava sahasının açılması, yerden lojistik destekle katliam suçuna ortak olmaya devam etti. İslamcı ve reformist, barışçı sol’dan kimilerinin “saldırının dışında kaldık” söylemlerinin de etkisiyle suç gizlenmeye çalışıldı. Bunun yanında, tezkere karşılığı gelecek dolarların gelmemesine binaen, sanki bu borçları yapan halkmış gibi, ki-

mileri “barışın bedelini birlikte ödeyelim” diyerek halka fedakarlık çağrılarını yaptı.

Katliamcı ve soyguncu AKP iktidarı bunun üzerine atladı. Uydurma gözyaşartıcı mektuplarla “maaşımın yarısını veriyorum” haberleri çıkarttırıldı basında. Ülkeyi IMF’ye teslim eden bağımlılık zincirleri tartışılmak yerine, “yoksulluğa çare” diye başış havuzları kuruldu. Aç kurtlar gibi bekleyen sermayenin “savaş tahvili çıkaralım” önerisi de tam zamanında yetişmişti AKP’nin imdadına.

Hızla uçuruma giden ekonomi, yeni vergilerle, yeni zamlarla kurtarılamayacak düzeydeydi. Şimdi geldik yine “fedakarlık” masasına.

Sanki seferberlik var; ülkemizde emperyalizme karşı bağımsızlık savaşına girilmiş, IMF ile bütün ilişkiler koparılmış, işbirlikçi tekellerin mallarına el konulmuş da, sıra fedakarlığa gelmiş gibi. Elbette tüm yoksullar sormalı; “neden, kim için fedakarlık yapalım” diye. Bu yüzden, kampanyaları başlatırken, “en başta fedakarlığı zenginler, en az iki evi olanlar yapmalı” deniliyor.

Cevabı sermaye veriyor;

“Bunlar vatan sevgisi istismarı... kumar batağına saplanmış babaya yeni kaynak sağlamaya gayreti...” (İTO başkanı Mehmet Yıldırım, Hürriyet 1 Nisan) “1994 ekonomik krizi” sırasında Tansu Çiller’in fedakarlık istediğinde **Rahmi Koç** sınıf tavrını daha açık ifade etmişti:

“Bir hükümet, hizmet etmek durumunda olduğu sınıftan nasıl böyle bir şey ister.” (Dünya Gazetesi)

Hedef Kitle; Bağımsız Bir Ülke Özleyenler Ve İslamcı Kesimler

AKP’nin “yardım, dayanışma, devletle bütünleşme, fedakarlık” kampanyalarındaki iki temel hedef kitle, islamcı kesimler ve özellikle Amerika ile aşağılık pazarlık sürecinde bağımsız bir Türkiye’nin özlemini duyanlar.

Dindar, inanan insanların dini duyguları bu kez böyle kullanılıyor. Hem işbirliği yaparak müslüman bir halkı katledeceksin, hem de işbirliği yapmamış gibi fedakarlık isteyeceksin. Böyle kampanya teklifleri başka iktidarlar döneminde değil de, neden kendi iktidarlarında yapıyor, herkes düşünmeliymiş. Böyle diyor

Bütçe İktidarın Aynası

İktidarın kimin çıkarlarını temsil ettiğini bütçeye bakarak anlayabilirsiniz. AKP’nin bütçesi, Irak’a saldırı ortamında sessiz sedasız Meclisten geçti, IMF’ye niyet mektubu da aynı sessizlikle hazırlanıyor. Bütçede emekçiye yoksula bir şey yok elbette. Her satırı IMF’nin talimatları doğrultusunda hazırlanan bütçe tekellerin ihtiyaçlarını ise hiç gözardı etmiyor. Her şey “IMF programının” istikrarı için! 1970’den bu yana bu ülkede 11 “istikrar, reform, atılım paketi” uygulandı. Bu 33 yılın 390 ayının 183’ü “kemer sıkma dönemi” idi. Her pakette yoksulluğumuz büyümeye devam ediyor.

Açlık İsyanı

İbil Göktaş isimli vatandaş eşi ve çocuğu ile birlikte başbakanlık önünde Cemil Çiçek’in konuştuğu sırada haykırdı: **“size bir çocuk vermek istiyorum sayın bakan, ben bakamıyorum..”** AKP’nin Türkiye’si’ne başka tarife gerek var mı?

İlaca Zam

“Hastanelerde kimse rehin kalmayacak” diye halkı aldatmaya çalışan AKP hükümetinin Sağlık Bakanlığı, ilaç fiyatlarına yüzde 7 zam yaptı. Kasım 2002’de de yüzde 10 yapılmıştı.

Tayyip Erdoğan, inançları sömürmeye alışmış olmanın, halkı soymanın pişkinliği ile konuşuyor. AKP'ye "bizim iktidarımız" gözüyle bakan islamcılar aynı yanılığın denizinde yüzdükçe, bu tür oyunlara gelmeye devam edeceklerdir.

Onyıllardır aynı masalları dinledi halkımız. Her fedakarlık isteyen yoksulluğumuzu daha büyümekle kalmadı, bağımlılığı da büyüttü. Kapitalist sistem varoldukça, bizim gibi ülkelerin hiçbir zaman o IMF zincirlerinden kurtulamayacağı gerçeği gizlenerek, bağımsızlık özlemi içinde Amerika'nın aşağılamalarına tepki gösteren, IMF'ye bağımlılığın sonucu olarak katliam ortaklığını onuruna yediremeyenlerin duyguları, özlemleri ranta çevrilmek isteniyor.

Bakanlar Kurulu, iç borç ödemesi için 'banş tahvili' veya 'ulusal dayanışma tahvili' adı altında 3-5 yıllık borç alınması için düzenleme yapılmasını kararlaştırdı. İşbirlikçiler ulusallığı, katliam ortakları "banş"ı kendi çıkarları için kullanıyor. Bu iktidarın barışla, ulusallıkla ne ilgisi var. Boğazına kadar kana batmış, işbirlikçilik çukurunda yüzen bir iktidardır AKP iktidarı.

Amerikancı AKP iktidarının ranta çevirmeyeceği hiçbir şey yoktur. Halka verdikleri sözün hiçbirini tutamamanın, koltuğunu kaybetmenin korkusu ile satamayacakları şey yoktur.

Herkes fedakarlık yapacakmış; "hükümetimiz ABD'den kredi almasın, biz karşılarız" diyenler bu aldatmanın kullanılanları durumunda. Kimilerinin niyetleri safça da olsa, bu sistemi tanımamanın saflığıyla birleşince halkın cebinden üç beş kuruşun daha tırtıklanmasına hizmet etmek olarak karşımıza çıkıyor. Sağlık-İş başkanı faşist Mustafa Başoğlu gibi sendikacılar da "bizden de 300 bin dolar" diyor; Peki nereden buldun sen bu parayı, işçiye sordun mu, kimin parasını kime veriyorsun?

Olaki böyle bir kampanyanın tutması durumunda o paraların nereye gideceği de malum; emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine. Bugüne kadar alınan kredilerin, toplanan verilerin nereye gittiğine bakın, bu adresleri görürsünüz. Aç kurtlar gibi, "halkın kara gün dostu olarak yastık altında sakladığı altının" piyasaya çıkartılmasını istiyor. (ATO Başkanı Sinan Aygün)

Yoksul halkın yastığının altında bırakın "kara gün dostunu" kefen parası bile yokken bu ne utanmazlık, bu ne aymazlık. Bir gelenek gibi yaşayan "kara gün dostu" diye yastık altına konulanları da kasalarına akıtıp, "piyasalarını rahat-lacaklar"mış.

Onların piyasaları rahatlasın, bizim açlığımız büyüsün!

Sayı 55

33

6 Nisan 2003

Zulmü Meşrulaştırmanın Demagojisi; "İNSANİ"

"İnsanilik... insani nedenler..." demagojileri kelimenin tam anlamıyla mideleri bulandırır hale geldi. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ağzından ne zaman bu kelime çıksa, bilin ki orada katliamcılık, hak ve özgürlük ihlali vardır.

İşte Irak işgalinde BM'nin tavrı;

BM "petrol karşılığı gıda" maskaralığını kabul ederek, hem hala ambargo koşullarını uygulamaya devam ediyor hem de işgali izleyerek kendisinin işinin sadece "İNSANİ" olduğunu söylüyor. Kaldı ki, işgalci Amerika da "yardım"ın kendi elleriyle dağıtılmasını dayatarak zaten Irak'a girişine izin vermiyor. Halkların çeşitli tıbbi yardımlarını da aynı nedenle sokmuyor ABD. Her "İNSANİ"ye geçit yok demek ki! Aynı şekilde işgalcilerin ele geçirdikleri yerlerde halka yiyecek dağıtma "İNSANİLİKLERİ" tam bir ikiyüzlülük. Önce yak yık, aç bırak, Basra'daki gibi yiyecek depolarını bombala, halkı susuz bırak sonra "yardım" dağıt. İsterseniz dikkatle sayın; Irak'ı işgal eden her Amerikalının konuşma-sında 5 kelimeden biri "insani"dir.

Katliamcılarının insaniliği olur mu?

Amerika öyle de işbirlikçisi oligarşi farklı mı?

Oligarşi, "insani" olarak kapılarını Amerika'ya açıyor. İşgale giden Amerikan askerine yiyecek, arama kurtarma, yakıt ikmali, askeri mühimmat sağlamanın adı "insani nedenler" oluyor. Demagoji, açıklamayı gereksizleştirecek kadar kaba.

Beceremedi ama, Kuzey Irak'ı işgal hevesinin demagojisi de böyle değil miydi; insani! Faşist katil Devlet Bahçeli bile, şovenistliğini, "gerçek insani, gerekse güvenlik gerekçesiyle Kuzey Irak'taki gelişmelere müdahil olmak kaçınılmazdır." diye gizlemeye çalışıyor.

Emperyalizm bütün kavramlar gibi "insaniliği" de kendi çıkarları için kullanıyor. Halkın iktidarı, emekçilerin iktidarı için mücadele etmesi gerekenlerin "insanilik" oyununa nasıl alet olduklarına burada ayrıca girmiyoruz.

Emperyalizmin "insanilik" resmidir...

CHP Amerikancıdır

CHP'nin sahte "savaş karşıtlığı" ve Kürt (Kuzey Irak) politikası

Amerikan saldırganlığı karşısında kılını bile kıpırdatmayan, tersine tabanını meydanlara çıkarmaması için tutan CHP, tezkere görüşmelerinde, AKP'yi köşeye sıkıştırma manevralarında keskin "savaş karşıtı" oluverdi, hava sahasının kapatılması gerektiğinden, katliama ortak olunduğundan sözlemeye başladı.

CHP'nin derdi gerçekten Amerikan saldırısına karşı olmak değil elbette. O, bunu yaparken de oy hesabında. Amerikan karşıtlığını kendi potasında oya dönüştürmek istiyor. Ancak Amerika'ya da karşı çıkamıyor. Salt "Savaşa Hayır" sloganıyla, Amerika'ya karşı çıkmadan "savaşa" karşı çıkılırsa ortaya vicık vicık riyakar bir tablo çıkıyor.

İktidar sırasının kendisine gelmesini dört gözle bekleyen ve iktidar yolunun emperyalizmden alınacak icazete bağlı olduğunu bilen bir parti Amerika'ya ve onun saldırısına karşı çıkabilir mi? Ve yine Kürt halkının katledilmesini savunan bir zihniyet Amerikan katliamcılığına

karşı çıkabilir mi?

CHP lideri Deniz Baykal'ın gerçek yüzü, katliamcılıkta Genelkurmay ve eleştirdiği AKP ile paralelleştiği Kuzey Irak politikasında, daha doğrusu Kürt politikasında gizlenemeyecek hale geliyor. Ülkemizdeki Kürtlerin önce sindiriliş, asimile edilmesini, sonra "demokratikleşmenin" düşünülebileceğini savunan Baykal, Kuzey Irak Kürtleri için de imha ve inkarı savunmayı sürdürüyor.

"Bölgeye onbinlerce Türk askerinin girmesi gerekirdi. Yarın Türkiye'nin istemeyeceği gelişmelere karşı caydırıcı olmalıydılar" diyen Baykal'ın korkusu "kendi Kürt'ün"den! Katliamla, asimilasyonla sindirmek için onyıllardır devlet politikalarını uygulamakta tecrübeli CHP, aynı politikayı muhalefette de sürdürüyor.

CHP'nin ne "savaş karşıtlığı" ile ne de tutarlı bir demokratlıkla hiçbir ilgisi yoktur.

İktidar koltuğunun ucu nereden görünüyorsa CHP gelişmelere o pencereden bakar, katliamcı devletin politikası neyse ona paralellik kurar.

Sayı 55

34

6 Nisan 2003

Nerede şu 'Milliyetçi' MHP?

Sahi bu ülkede, "milliyetçiliği" kimseye bırakmayan böyle bir parti var mı? Olduğunu sadece Kuzey Irak sözkonusu olduğunda anlıyoruz. Orada da kan, katliam, işgal nutukları atıyor.

Ne Amerika'nın Irak halkına uyguladığı vahşet, ne de o vahşetin ülkemizin toprakları kullanılarak gerçekleştiriliyor olması onları ilgilendirmiyor.

Peki Amerikan çizmelerinin ülkemizi çiğnemesi "milliliğinize" dokunmuyor mu? İskenderun'dan Mardin'e dizi dizi giden konvoyların önüne çıkan hiçbir MHP'li görmedik, "bağımsızlık" sloganlarının atıldığı hiçbir gösteride de MHP bayrağı dalgalandırmıyordu.

Sahte müslümanlar, sahte ulusalcılar, sahte Kemalistler ve sahte milliyetçiler, tümünün sırmaları birbir dökülüyor, gerçek yüzler meydana çıkıyor. Gerçekten milliyetçi bir parti böyle bir tablo karşısında adeta her şey süt limanmış gibi oturabilir mi? MHP oturuyor.

Çünkü MHP, milliyetçi bile değil, saf Amerikancıdır. Kimi üniversitelerde yapılan ABD karşıtı gösterilere saldıran MHP'liler doğruyu yapıyor! Amerikancılara bu yakışır!

Genelkurmay: "Bu savaş bizim savaşımız değil"

Hangisi sizin savaşınız?

Genelkurmay, "bu savaş bizim savaşımız değil" diyor. Peki senin savaşın hangisi, sen kim karşı savaş veriyorsun?

Halka karşı, devrimcilere karşı! Onyıllardır Susurlukçulukla, katliamlarla, kaybetmelerle, işkencelerle, infazlarla, köy boşaltmalarla, evleri yakmakla, insanları diri diri yakmakla, "Bağımsız Türkiye" diyeni kurşunlamakla, yalanla, demagojiyle, kendi hapishanelerini yıkmakla süren bir savaş hem de. Hiçbir kuralı, ahlakı, hukuku olmayan, kontrgerilla taktikleriyle, emperyalistlerden öğrendiğinizi uyguladığınız bir savaş. Bu ülkenin halkıyla, devrimcilerle savaşırken de hizmet ettiğiniz emperyalizm, Amerikan çıkarları.

Ama bu söz de yalan; evet bu savaş da senin savaşın; Amerikan çıkarlarının sözkonusu olduğu bütün savaşlar senin savaşın. Kore'de, Somali'de, Bosna'da, Afganistan'da gördük bu gerçeği. Emperyalizmin F tipleri için katliamda gördük. ABD konvoylarına eskortluk yaparken tanişınız!

Tecrit'te

3. yıl... 34. ay

900. gün

106 Şehit

Halkların Kardeşliği Direnişimizde Yaşıyor

Ölüm orucu direnişimizin 106. şehidi Yusuf Aracı bir Arap'tı. Hamide Öztürk gibi, Fatma Bilgin gibi.

Yine ölüm orucu şehitlerimizden Gülnihal Yılmaz Çerkes milliyetinin yiğit devrimcilerinden sadece birisiydi. Fatma Tokay Köse, direniş safalarında Kürt halkının zulme isyanının sesi oldu. Semra Başyigit Türk ulusunun faşizmin kitle tabanı haline getirilmemesi için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleye çağırıyordu halkını.

Çerkes, Kürt, Türk, Arap ve Anadolu topraklarında ne kadar milliyetten, mezhepten halklar yaşıyorsa ölüm orucu direnişimizin içinde onların da sesi vardı.

Hatırlanacaktır, onlarca direnişçi kahramanımız, son sözlerinde halklarına seslendiler. Ali Rıza, Kürt halkının yolunun zulme boyun eğme-

me, barış aldatmacasıyla oyalanmama yolu olduğunu, direniş olduğunu eriyen hücreleriyle haykırıyordu mesela.

Halkların kardeşliği, bizim direnişimizin içinde ete kemiğe bürünmüştür zaten. On yıllardır birbirine kırdırılmaya çalışılan, egemenlerin bölüp parçalayarak güçten düşürmeye çalışılan halklarımızı direnişimizde bütünleştirdik.

Direnişimizi emperyalizmin hücrelerinde, hücrelerimizi eriterek sürdürüyoruz. Dünya halklarının emperyalizme karşı büyük öfkesiyle birleşiyor eriyen hücrelerimiz, direnişimiz.

Dünyanın, her milliyetten, her inançtan halklarının direnişleriyle, direnişimiz ortaktır. Düşman aynı düşman. Amerikan emperyalizmi halkları bombalarıyla, işbirlikçileri aracılığıyla teslim almak, Amerikancı dünya düzenine karşı çıkamaz hale getirmek istiyor.

Biz işte bu dünya düzenine başeğmiyoruz.

Bedelleri ne olursa olsun, Amerikan imparatorluğunun dünyayı tebası haline getiremeyeceğini haykırıyoruz. Haykırışımız dünyanın bir başka ucundaki Meksikalı'yla, Kolombiyalı'yla, yanibaşımızdaki Iraklı kardeşlerimizle, Filistinli direnişçilerle birleşiyor.

Emperyalizmi ve işbirlikçilerini işte bu direnişler ve direnişler içinde kurulan kardeşlik korutuyor. Emperyalizm ister ki, halklar birbirini boğazlasın, akan kan tekellerinin kasalarına dolar olarak Euro olarak aksın.

Halkların ortak direniş ruhu işte bu oyunu bozuyor. Bütün dünyanın ezilen halklarının Irak halkının direnişinin etrafında bütünleşmiş olması, yüreğinin Ortadoğu'da atıyor olması bu kardeşlikten duyduğu korkuyu daha da artırıyor. Onlar düşmanlık tohumlarını ekiyor, biz kardeşliğimizi direnişimizle büyütüyoruz.

Örneğin, o, Kuzey Irak Kürtlerini işbirlikçileştirip, Araplar'la yüzyıllar boyu sürececek düşmanlıkların zeminini hazırlarken, bizim direnişimizde Kürt, Arap aynı hedefe kilitleniyor, aynı zafer için canının feda ediyor.

"Halkların kardeşliği" basit bir slogan değildir. "Herkes önce bana kardeşliğini ispatlasın" mantığında da devrimcilik yoktur. Devrimcilik halkların gücünü, birliğini, kardeşliğini direnişler içinde birleştirmek, emperyalizmin, oligarşinin oyunlarını bozmakla kalmayıp, bu gücü zalimi vuran bir silaha dönüştürebilmektir. Bugün tek tek devrimci kadrolar, direnişçiler özelinde sağlanan bu kardeşlik, yarın milyonlarla ifadesini bulacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Sayı 55

35

6 Nisan 2003

Güçlü olan **HALK**'tır Belirleyici olan **DİRENİŞ**'tir

Halkın gücüne inanmayanlar şimdi yenden düşünme, sorgulama zamanıdır.

Emperyalizmin gücü silahlarında değil, beyinlerde yarattığı tahribatlardadır. Asıl olarak katliamlarıyla değil, çarpıttığı beyinler, içdiş ettiği bilinçler, geliştirdiği umutsuzluk ve inançsızlık sayesinde halkların isyanını dizginliyor, düzen sınırları içinde tutuyor.

Irak halkının direnişi, dün ve bugün Filistin halkının direnişi gibi öğretiyor.

IRAK DİRENİYOR, IRAK HALKI DİRENİŞİYLE ÖĞRETİYOR.

Irak'ın direnişinin; direndiği gücün Amerika ve İngiltere, yani dünyanın iki en büyük emperyalisti olması, her ne kadar halkların desteğinden güç ve moral alsa da tek başına direniyor olması, bizzat işgalin dünya halklarına açılan savaşın en önemli dönemeç noktası olması ve daha sayılabilecek onlarca nedenden dolayı bir ülkenin bağımsızlık savaşı olmasının ötesinde anlamlar taşıdığı tartışmasız. Bu nedenle bütün dünya halklarının gözü kulağı Irak'ta. Bütün medya kampanyalarına rağmen "diktatör Saddam" demagojisi de bu yüzden tutmamıştır. Bilinçli ya da sezgisel halklar şimdi sorunun işgal ve direniş olduğunun farkındadır.

Kimileri şaşkın; nasıl direniyor diye açıklamalar yapmaya çalışıyor kendince. Mesela, "Amerika hazırlıksız başladı... Kuzey Cephesi açılmadı böyle oldu... Şiilerin ayaklanacağı hesabı tutmadı şöyle oldu..." vs. Elbette tüm bunların belli bir etkisinden söz edilebilir. Ancak asıl olan halkın gücü, halkın direnişidir.

Sözü edilen tüm olguları günyüzüne çıkaran, çelişkileri derinleştirip Amerika'nın "çakılıp kalmasını" sağlayan da odur, teknik sorunlar değil.

Halkların gücünü gösteren, çelişkileri derinleştirip, çarpıklıkları düzelteren, çözümün yolunu gösteren **DİRENİŞ**'tir. Irak'ta da böyledir, Filistin'de de, ülkemizdeki onlarca direnişte de.

Halkın ve direnişin gücüne inanmayanlar, şu veya bu etken altında, farklı koşullarda umutsuzluğa kapılabilir, sağa sola savrulabilir. Ancak bu ikisinin gücüne inananlar, mevcut durumu değiştirebilir; emperyalizmin, oligarşinin planlarını bozabilir ve halkların lehine değişimlerin önünü açabilir.

Irak'ın 48 saatte yenileceğini söyleyenler, halka inançları olmayanlardır. Şimdilerde kimileri bunun nasıl bir yanığı olduğunu zorunlu olarak itiraf ediyor. Ama altındaki nedenleri sorgulama yoktur. Neden yanıldılar, neden böyle düşündüler?

Halkı küçümseyen, yok sayan, direnişe inanmayan aydın bakış açısı, güce tapıyor.

Halkı geri, bilinçsiz, emperyalistlerin -şimdi yerinde yeller esen- o meşhur propaganda mekanizmalarıyla yönlendirilebilir bir "kütle" olarak görüyor, değerlerini her an satmaya hazır köksüz yığınlar olarak düşünüyor halkı.

Karşısında ise, kadiri mutlak bir emperyalizm tablosu çiziyor kafasında. Onun karşısında direnilemeyeceğini, direnenlerin boş yere direndiğini, boş yere öldüklerini düşünüyor. Hatta "onlar öldürmek istiyor siz kendinizi öldürüyorsunuz" gibi ucube "teorilere" sığınabiliyor.

Emperyalizmin gücünü mutlaklaştıranlar, onu herşeye kadir olarak görmeye başlayanlar, gelişmeleri nesnel olarak tahlil etme gücünü de kaybederler. Öyle de olmuştur. Halkın yurtseverliği, direniş gibi olasılık ve unsurları örneğin Irak'ta aklının ucundan dahi geçmemiştir.

Çünkü, tahlil etme gücünün kaybedildiği, mantığa bilimin, devrimci ideolojinin yön vermediği yerde ise, gelişmeler emperyalizmin gözüyle değilse bile, ona yakın tahlil edilir hale geliyor. Bunun sonucu da elbette halklara, devrime güvenmeyen, inananmayan kafa yapılarıdır.

Her darbeye devrimcilerin biteceğini söyleyenler de aynı bakış açısının esiridir. Çünkü oligarşi öyle demidir; "beyinlerini dağıttık" demiştir o da inanmış ve "bir daha toparlanamazlar" demiş, katliamların üze-

rinden saatler geçmeden “devrimci demokrasinin ölümü” ilan edilmiştir.

Bu kafa yapısı kötümser, inançsız, coşkusuzdur. Belki “devrimcilik” yapıyordur, ama devrimci değildir. Yüksek bir motivasyona, devrime inancın şekillendirdiği bir ruha sahip değildir. Olmadığı için de her bunalım, yenilgi dönemlerinde “bu halk adam olmaz... bu ülkede devrim olmaz” teorileri ortalığı kaplar. “Umut”tan sözeder bolca belki ama umudu da pamuk ipliğine bağlıdır her an kopup gidiverir.

Umutunu yitirenler, halka devrime, direnişe inanmayanlar, **kendine güvenmeyenlerdir**. Eksikleri, zaafı, iyi yanları kötü yanları ile halk hep vardır. Sorun onun dinamiklerini harekete geçirmekte, örgütlemekte, motivasyon kaynaklarına ulaşabilmektir. Bu, devrime inançla, iktidar iddiasıyla, karşıdaki gücün nice teknoloji, nice gelişmiş silahları olursa olsun kendine güvenle mümkündür.

Fiziki olarak yenilebilirsiniz. Mesela Irak işgal edilebilir. Bağdat düşebilir. Ama Irak halkı yenilmiş sayılmaz. Çünkü o yenilmezliğini şu ana kadarki direnişiyle kanıtlamıştır. Ve bugün ekilen tohumlardan, ortaya çıkan ya da uyanan dinamiklerden yeni direnişler, direniş biçimleri ortaya çıkar. Devrimci hareketin tarihi bunun açık örneği değil midir?

Dikkat edin, halka inanmayanlar egemenlere inanırlar. **Halka inanmayanlar**, işbirlikçilere inanır, **devlete inanır**, devrimcilerle inanmaz.

19 Aralık katliam günlerini hatırlayın. Direnen, bedenlerini tutuşturarak kendini feda edenlere değil, kimileri devlete inandı, devletin yalanlarını gerçekmiş gibi kabul etti. Devrimcileri zerrece tanıyanların dahi “yok olmaz öyle şey” diyebileceği olaylarda en azından “acaba öyle midir” diye düşündü.

Gerçekler ortaya çıktığında da sadece sustu.

Örneğin Bayrampaşa’da 6 kadın devrimcinin diri diri yakılmasında devlet “kendileri yaktı” dedi, o inandı. Katliamdan üç gün sonra yaşayanların anlatımlarını yayınlamıştık oysa. Ama inanmadı, böyle bir açıklama, böyle bir tanıklık yokmuş saydı. Ta ki Adli Tıp raporu ortaya çıkana kadar. Yani yine devlet söylemeliydi. Böyle bir rapor olmasa demek ki, diri diri yaktılar gerçeği onun gündeminde hiç olmayacaktı.

Devrimcilerdir, halka, devrime inançlarını hiç kaybetmeyenler. Belirleyici olanın direniş, direnme kararlılığı olduğunu en iyi biz biliriz. 3. yılına girdi ölüm orucu direnişi. Kimileri yoruldu, umudunu kaybetti, “devlet çok kararlı” dedi geri çekildi. Kimileri ise daha baştan devletin gücüne inandı “direnerek, ölerek hiçbir şey kazanamazsınız” diye düşündü ve geri durdu. Biz sabırla, inançla direniyoruz. Belki de 3. yılda dahi, kimilerinin “direnmenin sonuçsuzluğunu” keşfettiği bir zamanda yeni ölüm orucu ekiplerine cephelilerin gönüllülük sırasına girmesini, yeni ekiplerin bedenlerini direniş mevzisine sürmesini anlayamayabilir. Cepheli bir devrimcinin siyasi, kültürel, ideolojik şekillenişidir bu gücü yaratan. O şekillenişin en temel yanı ise, halka, devrime inanç, direnişin er ya da geç belirleyen olacağına duyulan güvendir. Kızıldere’den Çiftehavuzlar’a aynı şekillenişle yürüyüş kesintisiz sürüyor.

Direniş Unutturulanları Hatırlatıyor

Iraklılar’ın direnişi, unutturulan, unutulan değerleri, gelenekleri hatırlatıyor, körelen yürekleri canlandırıyor, çarpıklıkları düzeltiyor, “halk” denilen şeyin gücünü gösteriyor.

“Silkindik miskinliğimizden saldırganın kaba sabalığı, rafa kaldırdığımız sloganlarımızla, “hayır”lı pankartlarımızla, barış şarkılarımızla buluşturdu bizi. Irak’ın direnişinde yurtseverliğin o güzelim dayanışma ruhunu bulduk.”

30 Mart günü köşesinde böyle diyor **Can Dündar**. Ama o canlanan ruh örgütlülüğü düşündürmediği için, “ve biz global saldırıyı bataklığa gömebilecek, dünyanın kaderini değiştirebilecek bu direnişi çaresizlik, sevinçle, duayla izliyoruz.” dese de direnişin yarattığı etki çok açık.

Bir başkası, “en güçlü silahın insan, insan onuru ve insan düşüncesi olduğunu unutan Amerikalı ve İngiliz askerlerin ya da asker ruhlu siyasetçilerin durumu farklı mı?” diye direnişin gücünü arkasına alarak ders veriyor birilerine. Oysa aynı **Ali Bayramoğlu**, ülkemizdeki feda eylemini “alevilikle” açıklamaya çalışıyor, sosyoloji bilimini oligarşiyi uyarmak için kullanıyor, Avrupalılık dışında başka bir şey düşünemiyordu. Oysa belki o savunduğu Avrupalılıkta sözünü ettiği insan unsurunun yerinin olmadığını bilmeden direnişin etkisiyle konuşuyor.

Bir başkası, Ali Kırca dünya halklarının gücünü yeniden görüp, “bu savaş nasıl biterse bitsin, yeni dünya düzeninin hegemonyacı “patron”larının aldığı ve alacağı” derslerden söz ediyor.

Biz sadece üç örnek aldık, basında, aydınlar, bilim adamları arasında benzer tahlilleri bolca görmemiz mümkün. Direnişin ilk ve en yakın etkileridir bunlar. Bu etkiler derinleşip bilince, dönüşüme de uğrayabilir, farklı kaygılar gündeme gelip ertelenebilir de. Ama kesin olan bir şey varsa, globalizm, küreselleşme ve bunun karşısında gelişen globalizm karşıtı hareketlerin sonuçsuzluğu, yine bunların dün propagandasını yapanlar tarafından da tartışılacaktır.

Sayı 55

37

6 Nisan 2003

Kuzey Irak ABD Üssü

- ✓ Kuzey Irak'ta Amerika-İngiltere-Türkiye-işbirlikçi Kürt koalisyonu!
- ✓ Kuzey Irak, Irak halkına karşı **SALDIRI ÜSSÜ** haline getirilmiştir.

Kuzey Irak, bugün tam bir “savaş karargahı” durumunda. Adeta ABD’nin “**kurtarılmış bölge**si”. Bu karargahın komutanı Amerika. Amerikan özel birlikleri, “Kürt peşmergeler”le birlikte katliam operasyonları gerçekleştiriyor. Türkiye oligarşisinin bir kaç bin askeri, ABD’nin hizmetine verdiği korucular ve kontrgerilla güçleri orada.

“**Irak’ın toprak bütünlüğü**” sözünü dilinden düşürmeyenler, Irak topraklarının bir bölümünü, Irak halkını katletmek için bir askeri kışlaya dönüştürmüş durumdadır.

Günümüzde, emperyalizmle uzlaşan milliyetçiliğin nerelere savrulduğunun da çarpıcı bir örneğine tanık oluyoruz Kuzey Irak’ta. O toprakların asıl sahipleri, şimdi o toprakları Amerika’ya kiralamış durumdadır.

Ulusal kurtuluşculuk mu bu?

Barzani’nin, Talabani’nin tavrı, gelinen noktada artık “milliyetçilik” içinde değerlendirilebilir mi? Talabani, Barzani’nin bugün yaptığı açıkça “**Amerikan tetikçiliği**”dir. Bunda Kürt ulusunun onurunu yüceltecek, Kürt halkının gurur duyabileceği tek bir nokta bulunamaz. Bu, Kürt ulusunu aşağılamaktır. Kürt tarihine hiç silinmeyecek bir leke kazımdır. Bu politikanın temelinde yatanın “**ulusal bilinç**” olduğu söylenebilir mi? Bu pekala işbirlikçi bir tercihtir.

Ulusal kurtuluşculuk, “**dilimiz, TV’miz, devletimiz**” olsun demekten ibaret değildir. Nasıl bir devlet, neyin karşılığında dil, bunların cevabı önemlidir. Ulusal kurtuluşculuk, anti-emperyalist içeriğinden koparıldığı, emperyalizmin icazetinde “bağımsızlık” çizgisine girdiği noktadan itibaren ulusal da değildir, kurtuluşcu da. Bu artık günümüzde bir çok biçimine rastladığımız, pragmatist, işbirlikçi “milliyetçilik”tir. Buradaki milliyetçilik artık ancak tırnak içinde kullanılabilecek bir milliyetçiliktir; çünkü işin gerçeği şudur ki bu politikaların “milli” bir özelliği kalmamıştır.

Emperyalizmin inayetiyle elde edilen hiç bir hak ‘ulusal kazanım’ sayılamaz!

Arap milliyetçiliği Amerikan emperyalizmine

karşı seferber olmuş durumda. Ne yapabilir, neye kadar götürebilir, bu ancak önümüzdeki süreçte şekillenir; ancak şu anda Amerikan işgaline açık tavrı yanı sıra ulusal kurtuluşçudur. Kürt milliyetçiliği ise, işgale karşı değil, işgalciyle yanyana.

Bu son derece trajiktir. Emperyalizmle her işbirliğinde Kürt halkına katliamlar yaşatan milliyetçi önderlikler, şimdi başka bir trajedinin hazırlayıcısı oluyorlar. Kürt halkıyla Arap halkı arasında düşmanlık tohumları ekiyorlar. Emperyalizm, ihtiyaç duydukça, ekilen o tohumları yeşertmekten, Kürt-Arap düşmanlığını kışkırtmaktan geri durmayacaktır.

Peki ne pahasına? neyin karşılığında?

Türkiye Genelkurmay’ının “milliyetçiliği”, dolar ve şovenizmine izin karşılığında ABD’nin hizmetinde. Kürt milliyetçiliği ne elde edecek peki?

Amerikan katliamcılığının tetikçiliğini üstlenerek elde edilecek hiç bir kazanım “**ulusal kazanım**” sayılamaz.

Orada, en fazla “**emperyalizmin demokrasisi**” olacaktır. O demokrasi, kendi halkını, başka halkları katleden bir demokrasidir.

Emperyalizmle, işbirlikçi iktidarlara uzlaşan “milliyetçilik” halklarla düşmanlaşır

Talabani, Barzani çizgisinin tüm tarihinde, kah ABD’yle, kah İran yönetimiyle, kah Türkiye oligarşisiyle, hatta kah Irak yönetimiyle onların tahakkümünü ve isteklerini kabul etme temelinde işbirliği vardır.

Hiç bir zaman kendi halkının gücüne güvenen, emperyalistlere ve işbirlikçilere karşı bağımsızlık ve demokrasi için savaşan bir çizgide yer almadılar.

Şu veya bu emperyalistin, şu veya bu diktatörlüğün aleti olmakta o kadar ileri gittiler ki, sık sık birbirlerine karşı katliamlar düzenlediler. Birlikte PKK’ya karşı katliam yaptılar. Bu tarih, Kür-

dün, Kürt tarafından kanının döküldüğü bir tarihtir.

Bu çizgiyle hiç bir ulusun bağımsızlığına ve özgürlüğe kavuştuğu görülmemiştir tarih boyunca. Görülmeyecektir de.

Emperyalizmle halkların savaşında “bekle-gör” politikası izlenemez

KADEK’te ifadesini bulan Kürt milliyetçiliği ise, adeta “bekle-gör” politikası izliyor.

“Dünya gericiliğiyle bölge gericiliği birbiriyle savaşıyor” diyor; peki **Kürt gericiliği** bu çatışmanın neresinde, niye onlara tek söz yok?

Ne Amerikanın Irak saldırısına, ne Barzani-Talabani işbirlikçiliğine açık bir tavır alış yok KADEK’te.

Kürt milliyetçisi KADEK, bugün ne yapacak? Kimin yanında duruyor? O da belli değil.

Ne ondan, ne bundan, kendimizden yanayız gibi altı boş bir söylemle taraf olmaktan kaçamazsınız.

KADEK, devrimci bir güç olsaydı, emperyalizme karşı silahlı direniş içinde olmalıydı. Ama böyle bir tavır, KADEK’e çok yabancı.

Talabani ve Barzani, kendi içinde daha tutarlı bile sayılabilir. Çünkü onlar, burjuva, feodal hareketlerdir, önderliklerinin niteliği de böyledir. Ama KADEK çizgisi, yeri geldikçe devrimcilikten, sosyalistlikten söz etmektedir.

Böyle bir konjonktürde devrimcinin, sosyalistin tavrında bekle-görcülüğe de, ne ordan ne burdan tavrına da yer yoktur. 91’de de buna benzer bir “politika” izlendi. Irak’taki katliamdan kendi-

leri için bir “fırsat” bulmak istediler. Bulduklarını sandıkları “fırsat”ın nasıl bir fırsat olduğu sonra yaşanıp görüldü. Saldırıya açıkça tavır almamanın karşılığında o fırsatı tanıyanlar, daha sonra PKK ve önderine yönelik baskı ve kuşatmayı uygulayanlardı.

Milliyetçilikle hesaplaşmadan, hiç bir “demokratik çözüm” yolu açılmaz

Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliği, politikasıdır. Politikasızlık genel geçer sözlerle örtülmek istenmektedir. Mesela deniyor ki, “Kürtlere gelince, onların da durumu dikkatle ele alınmayı gerektirmektedir. Savaşın eski sistemi parçalaması, Kürt inkarını kırmış ve **Kürtlerin stratejik değerini** açığa çıkarmıştır. Süreç doğru ele alınır ve doğru politikalarla yürütülürse, yeni bölge ve dünya sisteminde Kürtlerin önemli bir yeri olacaktır.” (Selahattin Erdem)

Nedir bu “doğru politikalar”? Belirsiz. “Demokratik çözüm” deniyor, ama nerede, nasıl, kimle, yine belirsiz. Ne ondan, ne bundan denirken, açıkça “tarafsız”lık formüle ediliyor. Tarafsızlığın politik anlamını ise, tekrar hatırlatmamıza gerek yok.

Bu sonuçta Amerika’nın icazetini arayan, isteyen bir politikadır. PKK tarafından resmen ifade edilen “*Bizim Amerika’nın Ortadoğu’da kurmak istediği düzene bir şey dediğimiz yok*” sözlerinin pratik karşılığı, işte Irak’tır.

KADEK’in milliyetçilikle, milliyetçiliğin pragmatizmiyle hesaplaşarak söyleyeceği bir şey olmalıdır. Değilse, milliyetçilik kulvarında, nereye varılacağı belli değildir.

Sayı 55

39

6 Nisan 2003

Bağımsızlık için ölen Irak Amerika’nın boyunduruğundaki Türkiye

Türkiye ve Irak çok çarpıcı iki zıtlığı oluşturuyor bu bölgede. Türkiye’nin yönetimi ve generalleri, Irak yönetimi ve generalleri, tam bir zıtlık içinde.

Türkiye’yi yönetenler, Amerika’nın önünde adeta yaltaklanıyorlar. Amerika, üçüncü tezkerede bazı isteklerinden vazgeçtiler diye, ne olur bizden daha fazlasını isteyin diye yalvarıyorlar. Powell geldi, bizden yeni isteklerde bulunacak diye “sevindirik” oluyorlar.

Bağımsız bir ülkenin ulusal onura, gurura sahip yöneticileri; hava

sahamızı, üslerimizi, limanlarımızı isteyen Amerikalıların karşısına, “*emperyalist çıkarlar için sizin hizmetinize bir çakıl taşı bile vermez*” diye çıkardı.

Türkiye’nin işbirlikçi yöneticileri, ulusal haklarını isteyen Kürt halkının karşısına veya sırf şovenizmi kışkırtmak için Yunanistan’ın karşısına “çakıl taşı” edebiyatıyla çıkarlar ama, isteyen Amerika olunca, tüm dağ taş, yeryüzü ve gökyüzü, onun hizmetine sunulur.

Meclis mi, ne gerek var, o olmadı da olur. Tezkeresi mi, o işin bi-

çimsel yanı, olsa da olur, olmasa da; bu işbirlikçi yapı oldukça, emperyalistlerin her dediği yerine gelir. Sistem onun hizmetindedir. Sömürge ülke Türkiye gerçeği budur.

Asla başları dik duramazlar ABD karşısında. Hakaretleri sineye çeker, efendileri gelidğinde sanki hiç o hakaretler edilmemiş gibi, kırmızı halılar sererler.

Irak’a bombalar yağarken, onlar katliamcılarla el sıkışırlar. Irak’ta gözyaşı sel olurken, onlar kan içindeki dolarları sayarlar.

Ütan işbirlikçi Türkiye!

Grupçuluk Bozgunculuktur!

21 Mart sorumsuzluğu ve 27 Mart Fiyaskosu;

Hep en önde kendilerinin görünmemesine Kendi reklamlarının olmamasına Başkalarının düşünce ve iradesine **TAHAMMÜL EDEMİYORLAR!** Grupçuluk tahammülsüzlüğü, tahammülsüzlük bozgunculuğu, bozgunculuk en başta kendi fiyaskolarını getiriyor.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, kendi içindeki eksikliklere, yetmezliklere rağmen, solda uzun süredir sağlanmış en geniş birlik zeminlerinden biridir. Son zamanlarda bu birliğin etkisizleştirilmeye, kendini herşeyin merkezinde görenlerce adeta "kenara itilmeye" çalışıldığına, bu birliğin karşısına dayatmalarla gelindiğine tanık oluyoruz.

Bu olumsuzluğun kaynağı ise "Emek Platformu"! Gerçi bu şekilde belirtmek de eksik anlamlara yolaçabilir; çünkü olumsuzluk esas olarak bu platformun tüm üyelerini temsil etmekten ziyade KESK, TMMOB, Tabipler Odası ve DİSK'in tavrında somutlaşıyor. Bir belirleme daha yapmak gerekirse, başı çeken de KESK. Diğerleri daha çok ona ekleniyor.

Ne istiyor KESK? Niye böyle yapıyor? KESK'in bu tavırlarına yön veren hangi anlayıştır?

KESK'e hakim olan grupçuluk

KESK uzun süredir Koordinasyonu kendisinin bir eklentisi haline getirme tavrı içinde. Diyelim Koordinasyonda bir karar alınıyor; bir toplantı sonrası KESK gelip, biz kendimiz karar aldık deyip, önceki tavrın tam tersi yönde bir karar açıklıyor orada ve "biz kararımızı değiştiremeyiz" deyip, herkese kendi kararına uymasını dayatıyor. Ben-merkezci, saygısızca, siyasi grupların, kitle örgütlerinin iradesini ayaklar altına alan bir tavır sergiliyor. Koordinasyonda, birliğin sürmesi amacıyla gösterilen esneklikleri, sağduyu ve samimiyeti istismar ediyor.

Kendi kararı, kendi planı, kendi adı, kendi sözcüsü olmalı hep.

Bir örnek: Koordinasyon toplantısında Koordinasyon'un Dolmabahçe'de yapacağı eylemi ortaklaştırma önerisine KESK "tamam" der. Bir gün sonra... Toplantıya gelen KESK sözcüsü, "Biz KESK MYK'sını topladık ve Dolmabahçe'deki eyle-

mi KESK olarak yapma kararı aldık" der. Sorulur, neden?

- MYK'mız böyle uygun gördü!

Sorular: Peki bir gün önce niye böyle demiyor-dunuz? Cevap... Yok!

Cevap var aslında; ama "biz grupçuyuz, aslolan kendi reklamımızdır" diyemedikleri için cevap yok.

Kuşkusuz bu dayatmacı tavrın asıl sorumlusu, KESK yönetimi ne hakim olan reformist, icazetçi ÖDP anlayışıdır.

Bu yaklaşım, dar düşünen, kitleleri birleştiremeyen bölen, grupçu bir anlayışı temsil etmektedir. Bu anlayış nedeniyle, çok daha geniş kitlelerin birleşebileceği noktada bu sağlanamamakta, bölücülük yapılmaktadır. Tek amaç, reklamcılıktır. Uzun süredir onlarda gözlenen tek kaygı, KESK'i ön plana çıkartmak, dolayısıyla ÖDP reklamı yapmaktır.

Koordinasyona geliyor dinliyor kararlara katılıyor sonra gidiyor biz böyle karar aldık deyip geliyor. Tabii bu durumda kimse hayır biz buna katılmayız o zaman ayrı yaparsınız demez. İşte bu samimiyeti ve sağduyuyu suistimal etmekte ve kullanmaktadır.

21 Mart ve 27 Mart: Grupçuluk ve bozgunculuğun fiyaskosu

21 Mart'ta dünya çapında gerçekleştirilecek bir eylemi "geçirtirdi" KESK. Niye? Çünkü eylem "kendisine" malolmayacaktı.

Yapılırsa halka malolurdu. Ama hayır, bu ona yetmiyor; kendisine malolmalı, kendi reklamı olmalıydı. Olmazsa... olmazdı! Nitekim olmadı.

Bu anlayış kendi reklamını yapacak şekilde 27'sinde benzer bir eylem yapmayı düşündü. Kamuoyuna çok iddialı açıklamalar yapıldı. "Hayatı durduracağız" dediler.

Peki sonuç ne oldu? Durduramazlardı. 27 Mart'ta ne iş bırakabilmiş, ne de hayatı durdurabilmişlerdir. Tam bir fiyasko olmuştur. Meydanlarda yapılan en fazla üç beş bin kişilik iki gösteriden öte neredeyse bir şey yoktur. Ki bu gösterilere onların dışında da herkes katılmıştır. Kendi güçsüzlüklerinin de farkındaydılar kuşkusuz. Ama halkın duyarlılığının arttığını düşünüp, "ya tutarsa" anlayışıyla hareket ettiler. Tutmadı. Tutsaydı, artık bunun üzerine yatar, uzun süre bunun propagandasıyla idare ederler, farklı kesimler karşısında da tabii bunlarından kıl aldırılmazlardı.

Ciddiyet, sorumluluk, dünya halklarının, halkı-

mızın ortak mücadelesini geliştirme gibi kaygılar yok. Olsaydı, bu eylemi 21’inde gerçekleştirmeye çalışırlardı zaten. Grupçuluk gözlerini köretmiştir, bu nedenle ciddi, sorumlu, sabırlı mücadele programları çıkarmak yerine fırsat değerlendirmeye, “ya tutarsa” eylemleri yapmaya çalışmaktadırlar.

“Emek Platformu”nun bir dernekten farkı nedir?

27 Mart için herkese çağrı yapmıştınız.

- İşçi ve memurlara iş bırakma,
- Velilere çocuklarını okullarına göndermeme,
- Esnaflara kepenklerini kapatma,
- Televizyon ve radyolara sinyal verme,
- Araçlara kornalarına basma
- Kadınlara alanlara çıkma çağrısı yaptılar.

Peki bunlardan hangisi hayata geçti? Kim uydu bu çağrılara? Uymamışlardır. Bir kez daha görüldü ki; ÖDP anlayışı da, bu kurumların başkanları da hayal aleminde geziniyorlar. Zannediyorlar ki; “çağrı” çıkarınca oluverecek. Olmuyor. Olmaz da. Neden? diye düşünmek zorundalar.

Başka alanlardan çağrılarına bir karşılık bulamamalarının diyelim ki farklı açıklamaları var. Ama kendileri “Emek Platformu”ysa, bu platformun gerçekten bir temsil kapasitesi varsa, en azından kendi alanlarında bunu yapmak durumundaydılar. Yapamamışlardır. Neden?

Bu nasıl bir “emek” platformu? “Üretim”den gelen bir güç yok ortada. Emekçilerin kendisi de yok. Gündemde ister “bütçe” olsun, ister F tipleri, ister Amerikan saldırısı. Bakın bunların pratiğine; derneklerin, odaların, çeşitli grupların yaptığını yapıyor onlar da.

Üretim, emek gücü nerede? Varsa, neden kullanamıyor? Neden o gücü mücadele arenasına çıkaramıyor? Yoksa neden yok? Yoksa, biz emekçilerin, yüzbinlerin temsilcisiyiz diye **hangi hakla** dolaşıyorlar ortada?

Reformizmin hayal-alanma dünyası

Her seçim öncesinde “yüksekten uçmayı” ve ardından “yere çakılmayı” alışkanlık haline getiren ÖDP, şunu görmek zorundadır. Sadece medyayla, çağrılarla yürümüyor mücadele.

Demek ki, bu dörtlü de kendi gerçeğinden öte, bir hayal dünyasında yaşamaktadır. Ve bu durumu ile ciddi olmayan bir görünüm çizmektedir. Yapılan nedir, sınırlı sayıdaki öğretmenlerin o gün hastayız raporu alıp işe gitmemesi ve herkesin katıldığı bir kaç gösteridir.

O zaman hesap vermelidirler. 21’indeki dünya genelindeki eyleme niye katılmadınız?

21’inde hazır değildiniz de, altı günde mi hazır hale geldiniz? 27’sinde koordinasyon dışında hareket etmenizin, daha Türkçesi koordinasyonu ve

tüm siyasi hareketleri dışlamanızın gerekçesi nedir?

Ve tabii, böyle yaparak çok mu başarılı oldunuz? Fiyaskoya dönüşen başarısızlıktan sonra da bunları tartışmayacak mısınız?

Emek, bedel, örgütlenme!

Kimse bunlardan kaçamaz.

27 Mart, risk almayan, icazet dışına çıkmayan, emek harcamayan “solculuğun” iflasıdır aynı zamanda.

Koordinasyon içinde de bütün halk güçlerini birleştirmek, bu doğrultuda sabırlı, sistemli bir çalışma yapmak, geniş bir perspektifle hareket etmek, mevcut birliktelikleri hayatın her alanına, Anadolu’nun her iline, ilçesine yaymak anlayışından ısrarla uzak durdular.

27 Mart gibi “hayatı durduracağız” iddialı bir eylemde bile, koordinasyonu katmak istemediler. Çünkü koordinasyonda herkes vardı. Koordinasyon adına yapılırsa ÖDP’nin reklamı yeterince olmayacaktı. Bunun için Koordinasyonu yok saydılar.

Uzun süredir yapılmak istenen bu. KESK TMMOB, Tabipler Odası ve DİSK “dörtlülüsü” ön plana çıkartılarak, bu süreci uzun süredir eksik-fazla omuzlayan birliktelik devreden çıkartılıyor. “Ben böyle yapacağım, siz de bize uymak zorundasınız” diye dayatılıyor.

Böyle bir anlayış, tabii ki diğer güçlerle eylemi koordine etme, en geniş güçleri harekete geçirme, ciddi sonuçlar alma tarzında davranamaz. Bunları düşünmez bile. Onun esas düşüncesi kendi reklamı, grup çıkarlarıdır.

Koordinasyon’un içinde mi olacaksınız, dışında mı kalacaksınız, karar vermelisiniz.

Bu dört kurum, hem koordinasyondadır hem değildir. Koordinasyon onların kararlarına, dayatmalarına uyduğu sürece, onların reklamına onay verdiği sürece, koordinasyondadırlar. Değilse “biz kendi içimizde şu kararı aldık, değiştiremeyiz” de-yip bildiklerini yaparlar.

Türkiye’de birliğin niye gelişmediğinin temelinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkan bu grupçuluk hastalığı vardır. Bu grupçuluk anlattığımız tavır ve politikalar nezdinde, tüm çıplaklığı ile ortadadır. Bu grupçuluğa karşı mücadele etmeyenler grupçuların suç ortağı olmaktadır. Grupçuluğa cüret vermektedirler. ÖDP reformizmi de işte bundan güç alıyor.

Kargaşayı, parçalanmayı, provokasyon zeminlerini, anti-demokratikliği yaratan bu tavrıdır. Ülkemizin, herşeye rağmen önemli devrimci, demokratik dinamiklerini de barındıran bu demokratik kitle örgütleri, reformizmin kaygılarının, düzeneçi hesapların dışına çıkarılmalıdır.

21 Mart'ı “geçıştiren” KESK, 27 Mart'ta da “zevahirı” kurtaramadı! KESK BU CENDEREDEN ÇIKACAKTIR!

Ortadoğu'da emperyalizmin halklara yönelik işgal ve katliam saldırısına karşı tüm dünyada kit-
lelerin örgütlü-örgütsüz tepkileri
çeşitli biçimlerde artarak sürüyor.
Ülusal, uluslararası çapta eylem-
ler yapılıyor. 21 Mart da bunların
en önemlilerinden biriydi.

Savaşa Karşı Uluslararası Koordinasyon, 1 Mart
2003'te Londra'daki toplantısında 21 Mart'ı "eylem gü-
nü" ilan etti. Bu, emperyalizme karşı direniş çağrısıydı.

KESK YÖNETİMİ BU ÇAĞRIYI DUYMADI!

Uluslararası boyutu bir yana, ülkemiz iktidarının ABD
ile kanlı işbirliği çeşitli biçimlerle sürüyorken ve bütün
bunlar iktidarın meşruiyetini halk nezdinde yok etmişken
KESK ne yapıyor?

Yaklaşık onbeş yıldır özeldde kamu emekçilerinin eko-
nomik-demokratik mücadelesinin, genelde ise ülkedeki
demokratik hak ve özgürlük mücadelesinin en önemli
dinamiklerinden birisi olarak 21 Mart'ı en hafif ifadeyle
"geçıştiriyor".

NEDEN? Birincisi; yönetimdeki "sivil toplumcu" ica-
zetçi politika iflas etmiştir. Haklılık, meşruluk, kararlılık
gibi kriterlerin yerini bürokratik, hantal, mekanik bir iş-
leyiş almıştır. Üstelik bunlar sonuçların yalnızca bir kıs-
mıdır.

İkincisi; "hassasiyet"leri var! Tıpkı İstanbul Gazi Ma-
halleri olayları sürecindeki gibi, "tecrit" gündeminde ol-
duğu gibi.

21 Mart'a ilişkin KESK Danışma Meclisi sonuç bildir-
gesinde "Eylem ve etkinliklere katılım, örgütlü kurum,
kuruluş ve bireylerin yaratacağı olanaklarla olacaktır."
diye bir ibare mevcut. Buradan anlaşılan; kendisini bu
eylemlerin dışında, yalnızca destekçi olarak gördüğüdür.
İlginçtir; "bireylerin yaratacağı olanaklar" sözü örgütlülü-
ğü değil bireyciliği kutsamakta, bu da eylemlerde KESK
olarak değil, "bir kısım KESK'liler" olarak bulunmanın
meşrulaştırılmasıdır ki bu, örgütlenme kavramını nitelik-
sizleştirir, dejenere eder. İktidarların da istediği budur.

İstanbul yerelindeki şubeler platformunda 21 Mart'ta
"hizmet üretmeme" yöntemi "benimseniyor". Karar alına-
mıyor, çünkü yerel şubeler platformlarının karar alamaya-
cağı son KESK kongresinde tüzük maddesi haline getiril-
mişti. İlginçtir, bugün KESK yönetimini sözkonusu eylem-
sizlik nedeniyle yerden yere vuranlar -aslında, öyle görü-
nenler demek daha doğru olacaktır- o dönem bu durumu
hesaplayamamışlardı. Günlük politik çıkarlar için 'dün
düdü, bugün bugündür' tarzını benimseyenler için bu
durum anlaşılırdır.

Burada, 21 Mart'ı geçıştirip, 27 Mart'taki durumu
kurtarma manevrasını tartışmaya gerek bile yoktur biz-
ce. Zira 2002'nin 17 Ağustos'unu ve 17 Ekim'ini hatırla-
yanlar için bu tarzın tekrardır yapılmaya çalışılan.

KESK bu cendereden çıkacaktır. Yeterli dinamikleri -
tüm tasfiye girişimlerine rağmen- vardır. Direnen ve ka-
rarlı devrimci sendikal mücadele pratiği; milyonlarca ka-
mu emekçisinin hak ve özgürlük mücadelesindeki tek
alternatifidir. KESK'te bu özü yaratacak olan da kamu
emekçilerinin azmi ve kararlılığıdır.

Sağlık Personeli'ne Savaş Hali!

Bir yandan "Türkiye bu savaşta taraf değil, biz sa-
vaşın dışındayız" çıkırtkanlığı yapılırken, diğer yan-
dan da ekonomik-askeri-sivil devletin tüm kademe-
lerinde "Savaş Hali" uygulanıyor.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da görevli 103 sağ-
lık emekçisi "görevli" olarak Güneydoğu'ya gönderil-
di. Peki nasıl bir görevlendirme bu?

21.3.2003 tarihinde telefonla geliyor görev emri.
"24 saat içinde görev yerinde olacaksınız". Geçici
olarak görevlendirilen sağlık personeline ne yollukla-
rı ödendi, ne de görev yerine ulaşması için süre sa-
nındı. Oysa 657 sayılı kanunun 62. maddesine göre;

"başka bir ile naklen atanmalarda, memura yeni

görevine hareket etmek için 15 günlük süre tanınma-
sı zorunludur".

Türkiye'nin ABD'nin yanında yer almadığını, des-
teğin sınırlı olduğunu sürekli vurgulayanlar, bu "gö-
revlendirmeyi" nasıl açıklayacak acaba? Sadece or-
du değil, devlet tüm kurumları ve personeliyle bu sal-
dırının içinde yer almıyor mu? Öyle ki bir doktor ya
da hemşire bir telefonla cepheye gönderilebiliyor. Bu
savaş hali değil de nedir? İşbirlikçi iktidar devletin
tüm olanaklarını ABD'nin emrine sunarken, sağlık
emekçilerini de hazır kıta asker olarak görüyor.

Sağlık emekçileri olarak bu tür "görevlendirmele-
re" tavır alabilmek için tek seçeneğimiz örgütlen-
mektir. Biz örgütlü olmadığımız sürece devlet bizleri
kendi istediği yerde ve istediği biçimde kullanmaya
devam edecektir.

Kapitalizmin İnsan Tipinin Motivasyonu Olmaz

Amerikan Washington Post'un bir yazarı, "Orta-doğu'da güçlerin eşitsizliğini, motivasyonların eşitsizliği dengeleyebiliyor" diye yazmış ve Ortadoğu'da halkın direnenlere yönelişini şu örnekle aktarmış:

"1967'de Araplar'ın İsrail karşısındaki toplu yenilgisi, bütün ümitlerini Mısır Cumhurbaşkanı Cemal Abdül Nasır'a bağlamış olan Arapları hayal kırıklığına uğrattı... 1968'de meydana gelen bir olay ibret vericidir. Bir İsrail birliği, Filistinliler'in elinde tuttuğu Ürdün'deki Karameh kasabasına baskın düzenledi, beklediklerinden daha fazla kayıp verdiler ve bu baskın bir başarısızlık olarak tarihe geçti. Filistinliler'in başarı haberi, Arap devletlerinin yenilgileriyle bir tezat oluşturdu. Arapça'da onur anlamına gelen Karameh, bölge halkının saygınlık kaynağı haline geldi. Kısa sürede Filistin örgütlerine 5 bin kişi katıldı." (Aktaran E. Babahan, 29 Mart Sabah)

Verilen örnekte Filistinli direnişçilerin motivasyonu siyonizme duyulan öfke ve büyük bir özgürlük tutkusudur, vatanseverliktir. Bugün Irak'ta olan da budur.

Bir diğer ifadeyle, ABD-İngiliz askerinde olmayan motivasyon kaynaklarıdır bunlar. Diyelim ki, bunlar yok, yerine başka motivasyon kaynaklarıyla mı dolduruyor emperyalizm; hayır. Hangi masalı anlatırsa anlatsın, o topraklara işgal için geldiğini bilir asker. İşgalcinin tek motivasyonu da yağmadır. Askere düşen de aldığı maaştan ibarettir. ABD ordusunun baştan aşağı maaşlı paralı askerler olması da bu yüzdendir.

TV'lerde yayınlanan esir Amerikan askerlerinin görüntülerini düşünün; suçlu, ezik, yaptığına inananmayan bir ruh halini herkes gördü. Ancak o görüntüleri ortaya çıkaran tek kaynak, bu saldırının bir işgal olmasında, işgalcinin gayrimeşruluğunda da değildir. Bir bütün olarak kapitalizmin yarattığı in-

san tipindedir sorun.

Kapitalizm, insana ait bütün değerleri çürütür, yokeder. Bencilliği, bireyciliği geliştirir yokettiklerinin yerine. **Düşünmeyen, sorgulamayan, motivasyonu olmayan** insan tipleri yaratır kapitalizm. Belki de bir çoğumuzun "Amerikan halkı bu yalanlara nasıl inanabiliyor" diye "hayret" ettiğimiz durumlar özellikle bu süreçte çokça olmuştur. Elbette bunda medya kampanyalarının payı önemlidir, ama tek başına bir işe yaramaz. O medyanın nüfuz edebileceği beyinler gerekir. Bu beyinler de ikiyüz yılı aşkın kapitalizmin tarihsel gelişimi içinde yaratılıyordur.

En apolitik, en az sorgulayan insan tiplerinin kapitalizmin en fazla geliştiği Amerika'da olması boşuna değildir.

Kapitalist insan tipi, bir insanın ülkesi için ölebilemesini **anlayamaz**. Sahte "vatanseverlik" kampanyaları yapar hükümetler, ama o da bir noktaya kadar bir hava yaratabilir. O vatanseverliğin içinde ölmü göze almak, kendini halkı için, değerleri için feda etmek diye bir kültür, motivasyon yoktur. Çünkü "ulus devletler yokoldu" denilerek bu değerler yok edilmiştir.

Kapitalizmin insan tipi örneğin 11 Eylül'de en çarpıcı karşı karşıya kaldığı kendini feda edenleri de anlayamamıştır. 11 Eylül'ün nedenlerini sorgulamada kendine dönmemiştir bu yüzden.

"Hayat kutsaldır" o insan tipi için. Çünkü **"hiçbir şey insan hayatından değerli değildir"** kapitalizmin insan felsefesinde. Bunun altı, görünürde kulağa hoş gelen, ama altını deştiginizde emperyalist kültürün, düşüncenin sinsice sırtıttığını göreceğiniz kavramlarla doldurulur. Mesela "her türlü şiddete karşıdır" o, ama kendi devletinin mazlumlara uyguladığı şiddeti de "medeniyet götürme olarak" görmekte sakınca görmez. Mesela en ideal "barış yanlısıdır" o, ama savaşların kaynağı kapitalizmi sorgulamayı aklından geçirmez, geçiremez. Geçiremez çünkü düşünmemesi, sorgulamaması için beyni sürekli iğdiş edilmektedir.

Ülkemizdeki sivil toplumcuları düşünün. Aynı insan tipini yaratmak istediklerini, bu noktada emperyalizmle, oligarşiyle nasıl paralel hale geldiklerini görürsünüz.

Irak'ta çarpışan sadece ülkeler, askerler değil, aynı zamanda bu **iki insan tipidir**. Biri yoksul, ezilmiş ama Amerika'ya karşı büyük bir öfke ve yurtseverlikle savaşan, yetersiz silahlarıyla dünyanın "süper gücü"ne karşı direnen insan tipi, ötekisi devasa silahları, güdümlü füzeleri yokken ayakta dahi duramayacak duruma gelen kapitalizmin insan tipi.

“Barış Girişimi” Savaşın Gidişatını Değiştirmiş; Haberiniz Var Mı?

29 Mart tarihli Yeni Şafak Gazetesi'nin haberine göre, 'Türkiye savaşın seyrini değiştirmiş'. **Barış Girişimi Grubu Sözcüsü Ayşe Berktaş**'a atfen yapılan habere göre, bunu nasıl yapmış; meclis halkın sesine kulak vermiş, Kuzey Cephesini açmamış, böylece savaşın gidişatı değişmiş. Tabii onun halk dediği de kendisidir. Büyük barış kampanyaları yaptılar ya!

Sevkiyatları, havadan uçan füzelerin düştüğü pazar yerlerini bir yana bıraktık, Powell ile görüşen Dışişleri Bakanı Abdullah Gül diyor ki; “biz koalisyonun içindeyiz”.

Barış Girişimcileri mi başka bir ülkede yaşıyor, yoksa onlardan başka kimsenin görmediği gelişmeler mi var bu ülkede? Amerika'ya hava üssünü açan, yoksa “halkın sesine kulak veren TBMM” değil de ABD Meclisi miydi? Tabii, onlar “kaliteli aydınlar” oldukları için herkesten iyi görür, herkesten iyi bilirler.

Cahillik ki, körlük mü, aymazlık mı, yoksa, başka, mesela icazetçi hesaplar mı? bu sözleri ettiren. Gerçi bugün manzara o kadar net ve açık ki, hala “Türkiye savaşın dışında” diyenlerin durumunu “ica-

zet” ile açıklamak bile hafif kalıyor.

Çiçek gönderdiğiniz milletvekilleri, “aynı görüşü paylaştığınız” milletvekilleri Iraklıların tepesine bombalar yağdırıl-

masına “evet” dedi. O zaman siz de aynısını düşünüyorsunuz; Iraklıların tepesine hava sahamız kullanılarak katledilmelerinde sakınca yok, ABD askerlerinin her türlü ihtiyacının hava-kara her yolla karşılanmasında mahzur yok.

Powell, gazetecilerin sorusu üzerine diyor ki, “**Kuzey Cephesi açık, ama biçim değiştirdi**”. Barışçı diyor ki, “**meclisimiz halkın sesini dinleyip Kuzey Cephesini açtırmadı**.”

Barışçının “mücadelesi” de, “**Bush'u durduracak olan en önemli faktörlerden birisi**” olan ABD kamuoyuna destek vermekmiş. Niye Irak halkına destek olmuyorsun? Katledilen, direnen onlar! Ama onlar savaşçı, onlar ölümüne direniyor, kendilerini ülke için feda ediyor.

Barışçıların bunlara bir cevabı var mı? Feda eylemleri yapan Irak terörizm mi yapıyor, bu konuda Barış Girişimi'nin söyleyeceği bir şey yok mu acaba? Mesela onlar da “barışçı demokratik yollarla” mı mücadele etsinler? Sivil Toplum Kuruluşlarını mı devreye soksunlar, ne diyorsunuz, bu konuda verecek bir aklınız yok mu?

Sayı 55

44

6 Nisan 2003

TECRİT ÖLDÜRÜYOR

Ankara'da, TAYAD, THY-DER, İHD Ankara Şubesi, Ankara Tabip Odası, ÇHD Ankara Şubesi tarafından Genel-İş Sendikası Ankara Bölge Başkanlığı'nda ortak basın toplantısı düzenledi. Hapishanelerdeki tecrit ve izolasyona dikkat çekmek için yapılan basın toplantısında okunan ortak metinde, tecritin ölümlerin, kalıcı rahatsızlıkların nedeni olduğu dile getirildi. Ölüm orucu direnişinde yüzlerce insanın sakat kaldığı, 106 insanın şehit düştüğü belirtilen açıklamada, iktidarın çözüme ilişkin hiçbir adım atmamakla kalmayıp, zorla müdahale yasası ile sorunu daha da derinleştirdiği vurgulandı.

Sözkonusu yasanın hukuki temelden yoksun olduğu belirtilen açıklamanın ardından ATO adına konuşan Genel Sekreteri Altan Ayaz da, bu yasanın hekimlik etiğine aykırı olduğunu dile getirdi.

“Sessiz Ölüm” Kocaeli’de

Hüseyin Karabey'in yönettiği ve tecriti anlatan “Sessiz Ölüm” filminin Kocaeli Üniversitesi Hereke Kampüsü'nde 1 Nisan günü Felsefe Kulübü tarafın-

dan gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından yönetmen Hüseyin Karabey'le film, F Tipleri, ve işkence üstüne tartışmaların yapıldığı etkinliği yaklaşık 70 kişi katıldı.

27 Mart Eylemlerinden...

"Hizmet Üretmiyoruz"

27 Mart'ta KESK tarafından bütçeye ve Irak'a saldırıya karşı düzenlenen "Hizmet Üretmiyoruz" eylemleri **Antalya ve Ankara'da** da gerçekleştirildi.

Vizite eylemine çıkan emekçiler kortej oluşturarak "EMEKCİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" "KATİL ABD İŞBİRLİKÇİ AKP" sloganlarıyla yürüyüşlerinin engellenmesi üzerine oturma eylemi yaptı. Polis barikatının kaldırılmasının ardından başlayan yürüyüşte “biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek istiyoruz” diyen memurlar yaptıkları açıklamayla eylemlerine son verdi.

Ankara'da 3 bin kişinin katıldığı eylem Kızılay'ın çeşitli ara sokaklarından çıkıp, GMK bulvarında birleşen kitle buradan bulvar girişine doğru yürüyüşe geçti. Polisin engellemesi üzerine açıklama burada yapılarak eyleme son verildi.

Emperyalizmi Tanımayan İslamcılığın Bosna Yanılgısı

Amerika'ya karşı çıkan kimi islamcı kesimlerde Bosna, emperyalizmin Yugoslavya saldırısı konusundaki yanılgı sürüyor. Hem de bu konuda en küçük bir sorgulama ihtiyacının belirtileri de henüz ortada yok.

Irak'ta yaşanan her olayda islamcı basında Yugoslavya atıfları yapılması, **Bosna örnekleri** verilmesi bunun örneği. Ama bu örnek emperyalizmi teşhir etmek için değil, aksine onu aklamak, alkışlamak için veriliyor. Miloseviç müslümanlara zulüm yapıyordu, Amerika gitti kurtardı! Bu mantıkla verilen örneklerin altında yatan mantık sırtıyor; Amerika benim istediğim müdahaleleri yaparsa, orada Amerika'nın yanında yer alırım. Pe ki nedir onun istediği müdahaleler?

Müslümanlara karşı olmayacak. Hele müslümanları kurtarmak adına olursa, daha aleni Amerika'nın yanında yer alacak. Emperyalizmin hangi coğrafyada, hangi dinden, milliyetten olursa olsun halklara karşı giriştiği katliamlara, işgalere karşı çıkmayan bir zihniyet, tutarlı bir anti-Amerikancı olabilir mi? Sırp halkının başına yağın bombalara sevinmenin neresi zulme karşı olmaktır?

İslamcının Yugoslavya'ya baktığı gibi, başka bir din ve milliyetten birileri de Irak işgaline baktığını düşünün; o da diktatör Saddam, ya da "fanatik islamcılar" diyerek pekala katliamları alkışlayabilir. Bu kafa yapısı ilkelerin, tutarlılığın değil, pragmatizmin yön verdiği kafa yapısıdır. Kullanma-kullanılma ilişkisi de işte bu zeminde şekillenmektedir. Amerikan "**yeşil kuşak**" projeleri bu zayıflığın üzerinden yaşam şansı bulmuştur.

Aynı kullanılmanın örnekleri ülkemizde az mı yaşandı! Anti-komünizmin yön verdiği kafayı oligarşi az mı kullandı? İstisnai olarak pratikte bunun özeleştirisini verenler olmadı değil. Bu sayededir ki, 1969'da Amerikan emperyalizmini lanetleyen devrimcilere kışkırtılarak saldırıların en azından belli bir kesimi bugün aynı Dolmabahçe'de sol güçlerle birlikte Amerika'yı lanetleyebiliyor. Ama bu konuda dediğimiz gibi köklü ve ciddi bir özeleştirici kaçınılmazdır.

Bu konuda Yeni Şafak yazarı **Sami Hocaoglu**'nun 28 ve 31 Mart tarihli yazılarında sancılı bir girişim göze çarpıyor. "Kanlı Pazar" örneğinden hareket eden Hocaoglu, bu olayda islamcılarının "Demirel'in sopası" olduğunu dile getiriyor. Sorun sadece "Demirel'in sopası" olmak değildi elbette,

bütün bir süreç boyunca siyasi olarak islamcı geleneginin emperyalizme ve oligarşiye

karşı nerede durduğu, bu duruşun nasıl bir gelecek, şekillenme, mücadele anlayışı yarattığıdır. Keza, o gün "**Demirel'in sopası**" olan anlayış bir başka zaman başkasının sopası olmuştur. Bunlar sorgulanmayınca yine bildik anti-komünistlik devreye giriyor ve "Kanlı Pazar"ı anlatırken bile, bugün solla ilişkisi olmayan üç beş dönemten yola çıkarak "sol aslına rücu etti" deniliyor. Neymiş solun aslı; "*Onun zaten aslı faslı yoktu. O hin-i hacette kullanılmak üzere imal edilmiş bir "stepne" idi ve işi bitince onu imal edenler -mamul mal olarak değil ham madde olarak- geri aldılar.*"

Sınıflar mücadelesi tarihi, toplumlar oluşumu, bu oluşum içinde tarihsel olarak solun yeri ve ülkemiz solunun emperyalizm ve oligarşi karşısındaki duruşu konusunda büyük bir yanılgı değilse, kendi durumunu aklamak için bilinçli bir çarpıtma örneği olan bu tanımlama, aslında "Kanlı Pazar"ı yaratan mantığın uzantısıdır.

Burada devrimcilerin emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşta ödediği bedelleri, nasıl bir ülke, nasıl bir mücadele anlayışını savunduğunu sıralamayacağız, bunlar biliniyor, görülüyor.

Ancak, o siyasi mantıkla hesaplaşmada köklü olunmadığı için, 1969'ların islamcılığını henüz "âkil ve baliğ" olmamakla masumlaştırıp, bugüne dönerek, bugün olgunlaştık, piştik, neyin ne olduğunu anladık denilip işin içinden çıkılmaz. O gün M. Şevki Eyyi'nin çağrısı ile Dolmabahçe'de devrimcilere saldırıların bugün böyle bir çağrıya kulak asmayacağı sonucunu çıkarmak böyle sığ bir "özeleştirici" ile mümkün değildir elbette. O zaman ne çünkü Sivas katliamlarını açıklayabilirsiniz, ne de islamcı kesimin yayınlarında devrimcilere devletin diliyle "terörist" diye saldırılmasının altındaki mantığı görebilirsiniz.

Yani Hocaoglu'nun söylediği gibi, islamcılarının aslı, zulme karşı olmaksı, henüz aslına rücu yoktur. Olumlu gelişmeler zaten pratikte ifadesini buluyor. Muhasebe, daha bilimsel, solu oligarşinin gösterdiği gibi değil, kendi gerçeğiyle tanımlayarak, islamcılarının onyıllardır egemen güçlerce nasıl kullanılabildiğinin temellerine inilerek yapılabilir. Böyle bir muhasebeden kazanacak olan halk güçleridir. Ancak böyle Ertuğrul Özkök'lerin korkusu büyütülebilir.

SAMİ HOCAOĞLU

shocaoglu@yenisafak.com

Sayı 55

45

6 Nisan 2003

Direnen halklara yol gösteren Stalingrad Direnişi

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında Hitler ordularının bozguna uğrayarak Berlin'e kadar kaçmak zorunda kaldığı ve en nihayetinde dünyanın Nazilerden kurtarılmasının dönüm noktası haline gelen Stalingrad direnişi bugünlerde yine gündemde. Onu gündemleştiren, yine başka bir halkın, Irak halkının görkemli direnişi. Dünyanın neresinde olursa olsun, özgürlüğü, bağımsızlığı için direnen hangi halk olursa olsun hep Stalingrad anılmaya da devam edecektir.

Çünkü Stalingrad, modern zulüm ordularına karşı inanan insanların direnişidir. Stalingrad, büyük bir vatanseverlik simgesidir.

Stalingrad Öncesi

Stalingrad 1939-45 arasında yaşanan ve 60 milyon insanın yaşamını yitirdiği ikinci paylaşım savaşında 20 milyon insanını yitiren Sovyet halklarının, tıpkı Moskova önlerinde olduğu gibi kahramanca direnişlerinden biri.

Hitler orduları 22 Haziran 1941'de, asıl hedef olan Sovyetler'e işgale başladığında birçok Avrupa ülkesi ya teslim olmuş, ya da küçük çaplı direnişlerle teslim alınmıştı. Direnenler de yine sosyalist, yurtsever partizanlardı.

Sosyalist iktidarın kazanımları ve halklara alternatif bir sistemi göstermesi emperyalist tekeliler açısından büyük bir tehlike idi. Hitlerin kendi ülkelerine saldırmasına rağmen batılı emperyalistler de aynı hesaplama Sovyet devriminin yokedilmesi için pusuya yatmış bekliyordu.

O gün de tıpkı bugün Amerika için söylendiği gibi, Almanya "yenilmez güç" idi. Ekonomisini askerileştiren Almanya modern uçaklar, tank filoları kurmuş, devasa bir orduya sahipti.

Hitler Sovyetler'e yöneldiğinde Stalin Sovyet halkına durumu tüm açıklığıyla anlatan tarihi radyo konuşmasını yaparak halkı seferber etti:

"Yoldaşlar! Yurttaşlar! Kardeşler! Bacılar!

(...) Faşist Almanya'ya karşı verilen savaşı, sıradan bir savaş olarak düşünmemek gerekir. Bu, yalnızca iki ordu arasında verilen bir savaş değildir. Bu tümüyle Sovyet halklarının faşist Alman birliklerine karşı büyük savaşıdır. Yurdun kurtuluşu uğruna, faşist istilacılara karşı bu halk savaşının hedefi, yalnızca ülkemiz üzerine çöken tehlikeyi altetmek değil, aynı zamanda Alman faşizminin boyunduruğu altında inleyen tüm Avrupa halklarına yardımdır." (Temmuz 1941)

"8 günde Bağdat" senaryolarına benzer şekilde, Hitler'in planına göre, Sovyetler Birliği 2 ay gibi bir zamanda yerle bir edilecekti. "Yıldırım savaşı" deniliyordu adına. Kızılmeydan'da sosyalizmin bayrağının yerinde gamalı haç bayraklarının dalgalandırılacağını umuyordu. Önce Leningrad'ı kuşattılar, sonra işgalci faşist ordular Moskova kapılarına kadar dayandı. Düzenli olarak geri çekilmişti Sovyet orduları. Stalin'in dahiyane stratejisi devredeydi. Moskova ve Leningrad'ı almayan Hitler, 1942 yazında zengin petrol rezervlerine ve tahıl stoklarına sahip Kafkasya'yı alarak, Kızıl Ordu'yu yakıtsız ve aç bırakıp yenmeyi hedefliyordu. Kafkasya'ya ulaşması içinse Stalingrad'ı aşmak zorundaydı.

Nazım'ın şiirinde anlattığı gibi;

"Hitler altı haftada hepsini yenecek diyorlar / Zor yener. / Eceli gelen köpek..."

Naziler, Volga nehri kıyısında, düz bir ova üzerinde kurulu büyük bir sanayi merkezi olan Stalingrad'a 13 Eylül 1942'de saldırdı.

Tüm dünya nefesini tutarak Stalingrad savaşının gidişatını izledi. Radyoların ilk haberi, gazetelerin manşetleri 13 Eylül 1942'den 2 Şubat 1943'e kadar Stalingrad'dı. Stalingrad o günden başlayarak, etkisi bugünlere kadar uzanan direnme ruhu aşıladı halklara.

Kulaktan kulağa yayıyorlardı: «Stalingrad hâlâ dayanıyor...» (Fırtına, İlya Ehrenburg) Başka ülkelerde direnişçi birliklerin adı oldu Stalingrad. Esaret altındaki Avrupa'nın, Nazi kamplarındaki yüzbinlerce tutsak ve tüm halkların kalbi Stalingrad'da atıyordu.

"14 Alman ve bir polis öldürüldü. Savaş yayılıyor. Artık hiçbir Alman, Fransa topraklarında rahat yürüyemeyecek. Grubumuza adını veren kentin üzerine and içiyoruz... Almanlara ölüm! Yaşasın özgürlük!. Stalingrad Grubu." (Fırtına)

Sovyet topraklarının işgaline karşı yürütülen savaşın adı 'Büyük Vatan Savunması' idi. Bu savunmanın en büyüğü Stalingrad'ta yaşandı.

"Bir Adım Bile Gerilemek Yok!"

Stalin direnişi yönetiyor, talimatlarıyla savunma savaşına yön veriyordu. Talimatlarından birinin özeti şöyleydi: "Bir adım gerilemek yok!"

Çarpışmanın en sıcak anında Stalingrad cephesinden askerler, subaylar, Komünist Parti üyeleri Stalin'e bir mektupla cevap verdiler:

"Savaş bayraklarımızın huzurunda, tüm Sovyet ülkesinin önünde, Rus ordularının şanına leke sürdürmeyeceğimize, son imkana kadar savaşacağımıza yemin ederiz. Sizin yönetiminizde babalarımız çarpışmalar kazandılar; gene sizin yönetiminizde bugün de Stalingrad çarpışmasını kazanacağız."

Hitler, her ay Stalingrad'a 250 bin yeni asker ve en iyi silahlarını gönderdi. Yetmeyince işgal ettiği ülkelerdeki birliklerini de sürdü. Yetmedi. Hepsı kahraman şehrin duvarlarında tüketildi.

Stalingrad, faşist ordular için ele geçirilmesi olanaksız bir kale haline gelmişti. Bir Nazi subayı yazdığı mektupta; "Volga'ya ulaşmamıza yalnızca bir kilometre var, fakat bu bir kilometreyi bir türlü geçemiyoruz. Bu bir kilometre için yapılan savaş bütün Fransa'nın ele geçirilmesi için yapılan savaştan daha uzun sürdü." diyordu. (Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ans. C:3 syf: 945)

Gerileyecek hiçbir yerleri, düşmana teslim edecek tek bir karış toprakları yoktu Sovyet halklarının. Yerlebir edilmiş Stalingrad'ın "harabeleliydi" savunulan. Stalin ısrarla "müttefik ülkeler"den Batı cephesini açmalarını istemesine rağmen, Churchill ve Roosevelt'ten "henüz hazır değiliz" cevabını aldı, ancak aynı İngiltere "petrol kuyularının güvenliğini almak" adına 2. cepheyi Kuzey Afrika'da açtı. Bir kez daha ispatlanmıştı ki; emperyalistler insan yaşamına değil çıkarlarına önem verirler. Ve bunun acısını da dünya halkları milyonlarca kez ölererek çekmişlerdir.

Önce şehir önlerinde çarpışmalar yaşandı. Faşistler şehre girdiğinde ev ev, fabrika fabrika, sokak sokak sürdü. Stalingrad'ı savunanlar Volga kıyısına sıkıştırılmıştı.

"... 27 Eylül'den Ekim'e kadar, üç fabrikanın çatısı altında boğaz boğaza çarpışmalar oldu. Bunlar, Stalingrad Traktör Tesisi, Kızıl Ekim ve Barikat fabrikalarıydı. 14 Ekim'den 19 Kasım'a kadar ev ev savunuldu Stalingrad. Bir tek sokağa ele geçirmek için, bütün Avrupa ülkelerini ele geçirdikleri sırada, kaybettikleri zaman ve kandan daha fazla zaman ve kan kaybetmek zorunda kalıyordu Almanlar. Kasım ortalarında, şehri savunanların ellerinde birbirinden ayrı tek tük yerler kalmıştı; ırmağın kıyısında idi bu yerler..." (Stalin, Bir devrimcinin hayatı, Isaac Deutscher, cilt 2, sayfa 273)

Alman faşistlerine karşı korkusuzca bir savaş yürütülürken Stalin savaşan halkı ve askerleri yüreklendiriyordu. "Sokaklarımıza yeniden bahar gelecek" diyerek Sovyet halkının zaferi kazanacağını müjdeliyordu talimatlarının birinde. Sovyet halkları ülkelerinin, tüm dünya halklarının "baharı" için kahramanca çarpışıyordu.

Stalin'in "Volga'dan öte toprak yoktur!" tali-

Koca Bir Yalan

Kızıl Ordu'nun zaferleri sonucunda ABD Başkanı Roosevelt, Stalin'e şu mesajı gönderir; "Şanlı zaferiniz saldırganlık dalgasını durdurmuştur ve müttefik uluslarının saldırganlık güçlerine karşı sürdürdüğü savaşın **dönemeç noktası** olmuştur."

Bu, bilinen bir gerçektir, ancak emperyalistler on yıllar boyunca Avrupa'yı ABD'nin kurtardığı, Nazilerin **Normandiya** çıkarması sonrasında yenilgi sürecine girdiği yalanlarını anlatıp durdular. Amerikancılık Avrupa topraklarında başta bu yalanla yayıldı. Oysa Normandiya çıkarması Kızıl Ordu'nun Nazileri inlerine kovalamaya başladığı 1944'te **tam 3 yıl geç** açılan batı cephesi demektir. Emperyalistler, Nazilerin sosyalizmi boğmasını beklediler. Hesap Stalingrad önlerinden döndü.

matı, "komünistler öne!" şiarı Stalingrad'da dil den dile dolaşıyordu. Stalingrad direnişçileri, şehrin her metrekaresi için büyük bir direniş gösterdi. Koca şehirde yıkılmayan, hasar görmeyen tek bir bina kalmadı.

Stalingrad direnişçileri "Eğer yüreğiniz varsa, her tuğla yığının bir kale olabilir" şiarıyla direndi aylarca. Hitler defalarca Stalingrad'ın alındığını açıklasa da, sokak sokak, ev ev savunuldu şehir. Faşistlerin alt katını işgal ettiği evlerin üst katlarında günlerce sürdü direniş. Yıkılan binaların bodrumları siperlere çevrildi. 182 gün süren Stalingrad direnişinde Nazi orduları toplam 1.5 milyon askerini kaybetti.

Stalingrad'daki savaşın en zorlu anlarının yaşandığı bir kesitte, şehri tamamen ele geçirmek için Almanlar'ın son çabalarının olduğu bir zamanda, Stalin karşı saldırı emrini çoktan vermişti. "Zafere Doğru İleri" emri ile kuşatma yarıldı ve yedek kuvvetlerin kanatlara saldırısı ile Stalingrad'ı kuşatanlar kuşatıldı. Bu savaşta ilk defa bir Alman Mareşali Van Paulus, 23 Alman generali ve 300 bin kişilik ordu ile teslim oldu.

Faşizmin yenilgisini Moskova önlerindeki direniş ve Stalingrad tayin etti. Stalingrad zaferi tarihe yazıldı. Stalin, tam altı ay Stalingrad'ı ve ardından yapılan karşı saldırıyı yönetti. Faşistler Berlin'e kadar sürüldü. 2 Mayıs 1945'te Stalin, radyodan yaptığı konuşmada Sovyet birliklerinin Alman birliklerinin Berlin Grubu'nun yenilgisini tamamladığını ve bugün Berlin'in tümüyle ele geçirildiğini duyurdu. Ve Alman emperyalizmine karşı kazanılan büyük zaferi ilan etti.

Sovyetlerin Nazilere karşı direnişinden öğrenelim

- Gündüzler ve geceler (Konstantin Simonov)
- Nazi işgalinde direnen sovyet kadınlar
- Stalin, çelik irade
- Moskova önlerinde

Sayı 55

47

6 Nisan 2003

Medya Savaşı Mı, Savaşın Medya Cephesi Mi?

Irak'ta propaganda savaşı, haklıların savaşı ile haksızların yalanları arasında sürüyor. Gerçekler karşısında çaresiz kalan, bütün yalanları ertesi günü bile değil, birkaç saat içinde ortaya çıkan Amerika medyadaki savaşı bıraktı, savaşın medya cephesine geçiş yaptı.

Afganistan'dan bu yana bütün yalanlarını ve katliamlarını ortaya seren El Cezire TV'nin Basra muhabiri İngilizler tarafından vuruldu.

CNN'in, BBC'nin yetmediği yerde bomba!

Hani basın yayın kuruluşları hedef alınamazdı; saldırının kendisi hukuksuz, gayri meşru olunca, savaşın medya cephesinde de silahlar konuşur hale geliyor.

Bombalanan bir başka yer de Irak Televizyonu. Defalarca bombalanıp yeniden yayına başlayan Irak TV, Amerikan Generali Myers'a göre, "hedefler arasında", çünkü, "propaganda yapıyor"! O zaman bütün Amerikan medyasının askeri hedef olması gerekmiyor mu?

"İliştirilmiş" yayıncılık resmi propagandistlik değilse nedir? Nedir "iliştirilmiş gazeteci"; yani Amerikan birlikleri ile birlikte hareket eden, işgalin Irak cephesinden hiçbir yayın yapmayan, katliam görüntülerine zerrece yer vermeyen, kasklı gazeteci tipi. Kısaca gazetecilikten başka her şey!

Amerika gerçeğe karşı savaşıyor. Gerçek güçlüdür, bombalar onu yok edebilir mi?!

Savaş Ayı: Bu Yol Yanlış Yol!

"İçişleri Bakanı Sayın Abdülkadir Aksu. Doğup büyüdüğünüz kentle ve orada görev yapan emniyet mensuplarıyla gurur duyabilirsiniz. Eskide kalmış zor günlerini de iyi bildiğim Diyarbakır'da halk, artık huzur ve güven içinde. Başta Emniyet Müdürü Atilla Çınar olmak üzere tüm görevliler gece gündüz çabalayarak bunu sağlıyorlar."

Bu satırlar Sabah yazarı **Savaş Ay**'a ait. Atilla Çınar'ı İstanbul halkı da, gecekondu emekçileri de, devrimciler de çok iyi tanır. İnfazlardan tanırız mesela, işkence tezgahlarından biliriz Çınar'ı. Abdülkadir Aksu'nun siciline ise daha önce yayınladığımız için hiç girmiyoruz.

Polis yağcılığıyla nereye varacaksın Savaş Ay? Bu yoldan kimse bir şey kazanamadı. Sadece medyanın lanetlileri arasında yer aldılar. Demokrat olduğunu söyleyen Ay, umarız bu utanç yolundan döner.

Çark

Amerikancı medyanın saldırının arifesindeki haberlerini hatırlayın; "48 saatte Bağdat" idi, her şeyden anlayan(!) uzmanlar haritalar üzerinde Bağdat'ı sokak sokak teslim almış, Saddam'ı elleriyle koydukları gibi bulmuşlardı. Ölecek insanlar yoktu onların yayınlarında. Amerikancılıkta öyle teşhir oldular ki, kendilerine çeki düzen vermek zorunda kaldılar. Kimisi, utanmadan, sanki başkasından bahseder gibi, kendisinin üç gün önce yazdığını yazıp, "böyle diyorlardı, yanlışlardı" dedi. Ama inanmayın böyle göründüklerine, beyinleri yerinde duruyor; beyinlerinin ortasında Amerikan bayrağı nazlı nazlı dalgalanmaya devam ediyor.

Katliam Reytingi

1991 Irak saldırısında görev alan ve CNN Türk'te bir Amerikalı askeri uzman anlatıyor; "Bombalamada reytinglerin çok önemi var. Çünkü televizyonlar reytingten para kazanıyor. Bizler bombalama başlarken basının ihtiyaçlarını da mutlaka göz önüne alıyorduk. Halk işte mi, evinde mi, hafta içi olursa ne olur, hafta sonu ne olur, bu televizyonların izlenme oranlarına nasıl yansır, bunları da muhakkak baz olarak alıyorduk. Çünkü basın büyük güç..."

Medya-savaş ilişkisine Amerika'nın bakışını daha özlü ne anlatabilir. Katliam saatlerini "reyting saatleri"ne göre ayarlayan Amerikan katliamcılığı. Dünyaya "demokrasi, özgürlükler, insan hakları" dersi vermeye kalkışanların beyni, ahlakı budur işte!

Göbels'lerin Kalemi

Sabah'tan Yüksel Aytuğ, Irak Enformasyon Bakanı'nı Nazi Propaganda Bakanı Göbels'e benzetmiş! Amerikan yalanlarının yayınlanmasına alışmış, direnen bir halkın sesine tahammül edemiyor. Amerikan Göbelsleri yalan söyleyecek o kendinden geçecek. Aslında o, "çulsuz" Iraklılar'ın süper güce direnmesini de kaldıramıyor. Nasıl olur da efendime direnirler değil mi? Direniyorlar ve Göbelsler'in kalemleri de senin gibi çaresiz!

köyün! Delisi

Ev Ödevi

"Türkiye koalisyonun içinde-
dir ve müttefiki olan ülkelerle
birlikte hareket etmektedir."

Okudunuz mu A. Gül'ün sözlerini. Güzel.
Bunun "katliam koalisyonu" olduğunu da
biliyorsunuz. Bu da güzel.

Şimdi tüm "barış" girişimcileri, "Türkiye
iyiki savaşa girmedir, katil damgasından
kurtulduk..." diyen tüm hayalciler, defterini-
ze yüz defa şöyle yazın bakalım:

**Türkiye koalisyonun içindedir... Türkiye
koalisyonun içindedir... Türkiye koalis...**

Erken Çöküntü!

İngiliz BBC kanalı muhabiri Andrew North, Nasıriye'de
karşılaştığı Amerikalı bir deniz piyadesinin şu sözlerini akta-
rıyor: "Her yönden üzerime ateş açılmasından bıktım artık.
Tek isteğim var o da eve dönmek."

Ya, tüm dünya halkları da size bunu diyor zaten: 'Yankee
Go Home'! Şimdi Yankee tercih yapacak, tabutla mı, canlı mı?
İki haftada girdikleri psikolojiye bakın.

ÇANKAYA NOTERİ

Sezer'den Powell'e; "Türkiye ABD'ye
elinden gelen desteği vermeye devam ede-
cektir... bu savaşın en kısa sürede bitmesi-
ni arzu ediyoruz. Türkiye Irak'ın yeniden
yapılandırılmasında mutlaka rol almalı."

Powell'den Sezer'e: "Türkiye'nin endişelerine aza-
mi dikkat gösteriyoruz... ABD yönetiminin iyi niyeti-
nin göstergesi olarak 1 milyar dolar ayırdık."

Bu diyalog, Çankaya'da aynen cereyan etmiştir.
Şimdi Çankaya'da ulusal onuruna düşkün biri olsa,
Powell'e "sen ne demek istiyorsun" deyip haddini
bildirir; hakaret davası bile açar.

Ama bu Çankaya açamaz. Çankaya'ya bir 'hukukçu'
çıktığını sananlar ne görüyor bilmiyoruz ama orada sa-
dece bir noter görülüyor; katliam noteri. Tek özgünlüğü
bu hem onaylayıp hem "üzülen" bir noter!

kısacası

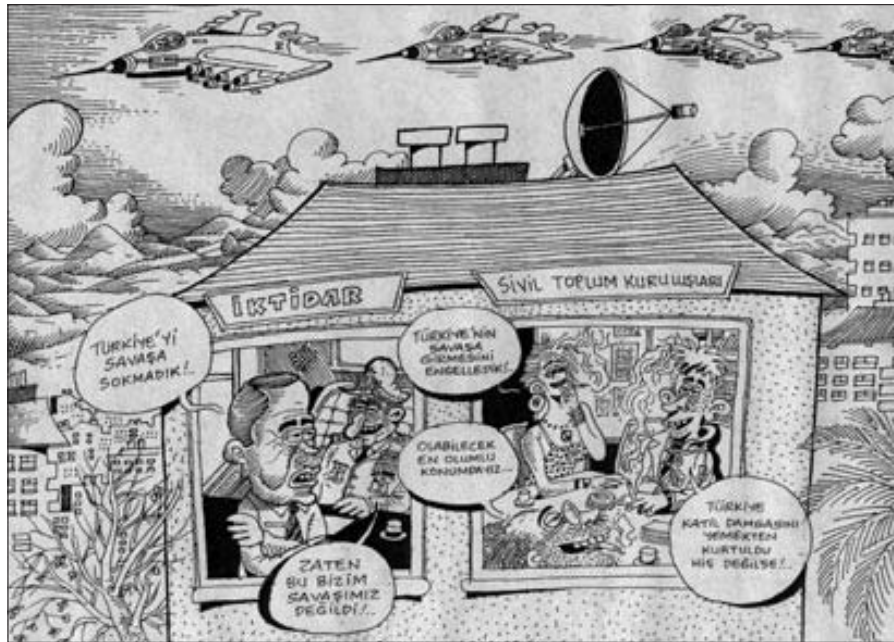
ABD'den misket bombası
Rusya'dan protesto notası
UNICEF'ten renkli bomba kınaması
AB'de Irak pastası kavgası
Türkiye'den hava sahası
Bush'tan Türkiye'ye kan parası

Sayı 55

49

6 Nisan 2003

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Olcay UZUN

9 Nisan 1991

İzmir Karşıyaka'da kaldıkları üssün kuşatılması karşısında teslim olmayı reddederek direnişi seçtiler. Çatışma sonucunda şehit düştüler. Her ikisi de SDB savaşçılarıydılar. Faruk devrimci mücadeleye '87 sonlarında Lisesi Dev-Genç saflarında katılırken, Olcay 80 öncesinden beri mücadelenin içindeydi.

Faruk BAYRAKÇI

YÜRÜMEK...

Yürümek;

Dost omuz başlarını

omuzlarının yanında

duyup,

Kelleni orta yere

yüreğini yumruklarının

içine koyup

Yürümek...

Yürümek;

Yolunda pusu

yattıklarını

arkadan çelme

attıklarını bilerek

yürümek...

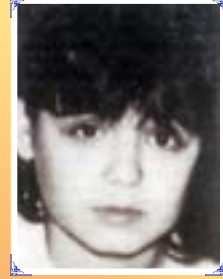
YÜRÜMEK;

YÜREKTEN

GÜLEREKTEN

YÜRÜMEK...

Nazım Hikmet

Hamiyet YILDIZ

9 Nisan 1992

İ.Ü. Basın Yayın Yüksek Okulu öğrencisiydi. DEV-GENÇ içinde yer aldı. 1 Aralık direnişinin yaratıcısı oldu. İzmir'de halk düşmanlarına yönelik devrimci bir eylemde çatışarak şehit düştü.

Muharrem KARAKUŞ

10 Nisan 1996

Mücadelenin çeşitli alanlarında sorumluluklar üstlenmiş devrimcilerdi. 10 Nisan akşamı saat :19.00 sıralarında İstanbul Göztepe kavşağında kuşatıldılar. Mustafa Bektaş burada sırtından vurularak şehit düştü. Olay yerinden uzaklaşan Muharrem Karakuş ise bir süre sonra Üsküdar civarında katledildi.

Mustafa BEKTAŞ

Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ

7 Nisan 1981

Cunta yıllarında faşizme karşı mücadeleyi örgütleyen kadrolardan biriydi. Silahlı Devrimci Birlikler üyesiydi. İstanbul'da kaldığı evin kuşatılması sonucu polis tarafından katledildi.

Niyazi Tekin

11 Nisan 1971

İstanbul'da Dev-Genç saflarında mücadele ediyordu. Kaldığı Balıkesir Öğrenci Yurdu'na sivil faşistlerin yaptığı saldırı sonucu ağır yaralandı. Kaldırıldığı hastanede kurtarılamayarak şehit düştü.